EARTHSEA

CEL MAI ÎNDEPĂRTAT ȚĂRM

URSULA K. LE GUIN

earthsea

Ursula K. Le Guin

CEL MAI ÎNDEPĂRTAT ȚĂRM

A treia carte a seriei

Traducere de Raluca Puşcău şi Diana Groza

Capitolul 1

Scoruşul

ÎN CURTEA FÂNTÂNII SOARELE DE martie strălucea printre frunzele fragede ale frasinilor şi ulmilor, iar apa ţâşnea şi cădea prin umbră şi lumină clară. Curtea era descoperită şi împrejmuită de patru ziduri înalte de piatră. Dincolo de acestea se întindeau camere şi curţi, pasaje, coridoare, turnuri, iar mai încolo zidurile masive exterioare ale Marii Case din Roke, în stare să reziste oricărui fel de asalt, fie el război, cutremur sau chiar al mării însăşi, fiind construite nu doar din piatră, ci şi din magie de netăgăduit. Căci Roke este Insula Înţelepţilor, locul unde se învaţă arta magiei, iar Marea Casă este şcoala şi centrul practicării magiei; iar centrul Casei este acea curte micuţă, închisă între ziduri, unde susură fântâna iar copacii stau de strajă în ploaie sau în soare sau în lumina stelelor.

Copacul cel mai apropiat de fântână, un scoruş vajnic, curbase şi străpunsese cu rădăcinile sale lespezile de marmură. Nervuri de muşchi de un verde viu umpleau crăpăturile, întinzându-se de la petecul de iarbă ce împrejmuia bazinul. Pe mica ridicătură de marmură şi muşchi şedea un băiat cu privirea aţintită la şuvoiul care ţâşnea din mijlocul fântânii. Era aproape bărbat, dar totuşi încă băiat; zvelt, purta veşminte alese. Chipu-i era atât de fin modelat şi atât de nemişcat încât părea sculptat în bronz aurit.

În spatele său, cam la cincisprezece paşi distanţă, sub copacii din celălalt capăt al micuţei pajişti, stătea un om, sau cel puţin aşa părea. Era greu de spus sub acea pâlpâire de umbră şi lumină caldă. Fără îndoială, cineva stătea acolo: un bărbat îmbrăcat în alb, nemişcat. În vreme ce băiatul privea fântâna, bărbatul îl privea pe băiat. Nu se auzea nici un sunet, nu se simţea nici o mişcare, doar jocul frunzelor şi jocul apei şi cântecul ei nesfârşit.

Bărbatul înaintă. O pală de vânt învolbură scoruşul, iar frunzele proaspăt deschise prinseră a fremăta. Băiatul sări în

picioare, vioi şi surprins. Se întoarse către bărbat şi se înclină în faţa acestuia.

— Stăpâne Arhimag – spuse el.

Bărbatul se opri în faţa lui: o figură scundă, dreaptă şi viguroasă într-o mantie albă de lână, cu glugă. Deasupra faldurilor glugii lăsate pe spate, chipu-i era arămiu, cu nasul acvilin, un obraz brăzdat de vechi cicatrici. Ochii-i erau strălucitori şi aprigi. Totuşi, vocea-i era blândă:

— Curtea Fântânii este un loc de popas tare plăcut – zise el şi prevăzând scuzele băiatului, adăugă:

— Vii de foarte departe şi nu te-ai odihnit. Aşează-te la loc.

Îngenunche pe marginea albicioasă a jgheabului şi întinse mâna către inelul de picături scânteietoare care cădeau din talgerul superior al fântânii, lăsând apa să-i şiroiască printre degete. Băiatul se aşeză la loc pe lespezile curbate şi, preţ de un minut, nici unul nu vorbi.

— Tu eşti fiul Prinţului din Enlad şi al Enladelor – zise Arhimagul – moştenitor al Principatului lui Morred. Nu există vreo moştenire mai străveche sau mai îndreptăţită în întreaga Terramare. Mi-a fost dat să văd livezile din Enlad pe timp de primăvară şi acoperişurile aurite din Berila... Cum te numeşti?

— Mă cheamă Arren.

— Trebuie să fie vreun cuvânt în dialectul ţinutului tău. Ce înseamnă în limba noastră comună?

Băiatul răspunse:

— Sabie.

Arhimagul încuviinţă. Se aşternu din nou tăcerea, apoi băiatul spuse, fără multă îndrăzneală, dar şi fără să se sfiască:

— Credeam că Arhimagul cunoaşte toate limbile.

Bărbatul clătină din cap, urmărind fântâna.

— Şi toate numele...

— Toate numele? Numai Segoy, cel care rosti Primul Cuvânt, pe când înălţa insulele din adâncimea mării, ştia toate numele. Fii sigur – iar privirea-i strălucitoare şi aprigă se opri pe chipul lui Arren – că dacă aş avea nevoie să-ţi ştiu numele adevărat, l-aş şti. Dar nu este necesar. O să-ţi spun Arren; iar eu sunt Şoimanul. Spune-mi, cum ţi-a fost călătoria până aici?

— Prea lungă.

— Vânturile ţi-au fost potrivnice?

— Vânturile au fost aşa cum trebuie, dar veştile pe care le aduc sunt rele, Lordule Şoiman.

— Spune-le atunci – îl îndemnă grav Arhimagul, dar cu aerul cuiva care cedează în faţa nerăbdării unui copil; în vreme ce Arren vorbea, îşi întoarse din nou privirea către perdeaua de cristal din stropii de apă ce cădeau din talgerul superior în cel inferior. Nu dădea impresia că nu ascultă, ci din contră, părea să asculte dincolo de cuvintele băiatului.

— Ştii, stăpâne, că tatăl meu, prinţul, este înzestrat în ale vrăjitoriei, trăgându-se din neamul lui Morred şi că în tinereţe şi-a petrecut un an aici, la Roke. Are o anumită putere şi ceva cunoaştere, deşi rareori îşi foloseşte măiestria, fiind mai degrabă preocupat să-şi conducă regatul, să-şi cârmuiască oraşele şi să facă negoţ. Flotele insulei noastre se aventurează departe înspre apus, chiar şi până la Capătul Vestic, târguindu-se pentru safire, piei tăbăcite şi cositor, iar pe la începutul iernii căpitanul unei corăbii s-a întors în oraşul nostru, Berila, cu o poveste ce a ajuns la urechile tatălui meu, care a trimis apoi după el, ca să i-o istorisească şi lui.

Băiatul vorbea rapid, cu voce sigură. Fusese educat printre curteni rafinaţi şi nu avea stângăcia tinerilor.

— Căpitanul a povestit că pe insula Narveduen, cam la cinci sute de mile în linie dreaptă spre apus, nu mai există magie. *Vrăjile nu mai aveau nici o putere acolo*, spunea el, *iar cuvintele magice fuseseră uitate*. Tatăl meu l-a întrebat dacă asta se datora plecării tuturor vrăjitorilor şi vrăjitoarelor de pe insulă; şi căpitanul i-a răspuns: *Nu, mai sunt câţiva care erau vrăjitori, dar nu mai fac vrăji, nici măcar o vrajă cât de mică de reparare a unui ceainic sau de găsit un ac pierdut*. Atunci tatăl meu l-a întrebat: *Nu sunt îngroziţi oamenii din Narveduen?* Şi atunci căpitanul a spus din nou: *Nu, par nepăsători. Şi într-adevăr, a continuat, boala pluteşte printre ei şi recoltele de toamnă sunt slabe şi, totuşi, ei par nepăsători*. Mai spuse – eram de faţă când vorbea cu prinţul – că: *Sunt ca nişte bolnavi, ca un om căruia i s-a spus că trebuie să moară într-un an şi care-şi spune că nu este adevărat şi că va trăi veşnic. Îşi văd de viaţă nepăsători,* zicea el, *fără să vadă nimic în jurul lor.* Când ceilalţi negustori s-au

întors, au repetat şi ei povestea despre Narveduen care devenise un tărâm sărac şi care-şi pierduse artele magiei. Dar toate acestea erau doar nişte povestiri de la Capete, iar astea sunt mereu ciudate şi numai tatăl meu s-a gândit serios la ele.

— Apoi, de Anul Nou, la Festivalul Mieilor pe care îl ţinem în Enlad, când nevestele ciobanilor coboară în oraş cu primii miei, tatăl meu i-a cerut vrăjitorului Root să spună vrăjile de creştere asupra mieilor. Dar Root s-a întors cu un aer nenorocit şi şi-a lepădat toiagul, zicând: *Lordul meu, nu pot spune vrăjile.* Tatăl meu a încercat să-l descoasă, dar el nu putea spune decât: *Am uitat cuvintele şi modelarea*. Aşa că tatăl meu s-a dus la sărbătoare şi a rostit el însuşi vrăjile, iar festivalul fu încheiat. Dar când l-am văzut întorcându-se la palat în seara aceea, arăta înnegurat şi frânt de oboseală şi mi-a spus: *Am rostit cuvintele, dar nu ştiu dacă aveau vreun înţeles*. Şi, într-adevăr, primăvara asta au fost probleme cu turmele, oi care au murit fătând, mulţi miei născuţi morţi şi unii… deformaţi.

Vocea fermă şi înflăcărată a băiatului se stinse; se cutremură când rosti cuvântul acela şi înghiţi.

— Pe unii i-am văzut cu ochii mei – adăugă el.

Apoi urmă o pauză.

— Tatăl meu crede că toate acestea, împreună cu povestea din Narveduen, arată că ceva rău unelteşte prin partea noastră de lume. Doreşte sfatul celor Înţelepţi.

— Faptul că te-a trimis dovedeşte că dorinţa sa nu suportă amânare – spuse Arhimagul. – Eşti singurul său fiu, iar călătoria de la Enlad până la Roke nu este una scurtă. Ar mai fi ceva de adăugat?

— Numai povestirile unor bătrâne de la munte.

— Ce spun bătrânele?

— Că toate ghicitoarele care citesc în fum şi în bălţi prevestesc de rău şi că poţiunile lor de dragoste dau greş. Dar aceştia sunt oameni care nu cunosc adevărata magie.

— Ghicitul norocului şi poţiunile de dragoste nu prea contează, dar merită să dăm ascultare bătrânelor. Bine, mesajul tău va fi într-adevăr discutat de Maeştrii din Roke. Dar nu ştiu, Arren, ce sfat ar putea ei să îi dea tatălui tău. Căci Enlad nu este primul ţinut de unde ne-au venit asemenea veşti.

Drumul lui Arren dinspre nord, pe lângă Insula Havnor şi prin Marea Tăinuită înspre Roke, fusese prima sa călătorie. Numai în aceste ultime săptămâni văzuse atât de multe ţinuturi care erau atât de deosebite de casă, devenise conştient de distanţe şi de diversitate şi înţelesese că, dincolo de dealurile din Enlad, se întindea o lume largă, plină de oameni. Mintea lui nu era obişnuită să cuprindă toate astea, aşa că îi luă o vreme până să înceapă să înţeleagă.

— De unde altundeva? – întrebă el, puţin înspăimântat. Căci sperase să aducă grabnic un remediu înapoi, la Enlad.

— Mai întâi din Capătul Sudic. În ultimul timp chiar şi din sudul Arhipelagului, din Wathort. Oamenii spun că nu mai există pic de magie în Wathort. Nu putem fi siguri. De multă vreme ţinutul se află în mâinile rebelilor şi ale piraţilor şi se spune că să dai ascultare unui negustor din sud înseamnă să pleci urechea la o minciună. Totuşi, povestea este mereu aceeaşi: izvoarele magiei au secat.

— Dar aici, la Roke...

— Aici, la Roke, nu am simţit nimic din toate astea. Aici suntem protejaţi de furtuni, de schimbări şi de orice nenorociri. Poate chiar prea protejaţi. Prinţe, ce vei face acum?

— Mă voi întoarce la Enlad atunci când îi voi putea duce tatălui meu un răspuns clar despre ce este acest rău şi cum i se poate pune capăt.

Arhimagul îl privi din nou şi, de data aceasta, cu toată educaţia lui, Arren întoarse privirea. Nu ştia de ce, căci nu era nimic neplăcut în căutătura acelor ochi întunecaţi. Erau nepărtinitori, calmi, plini de înţelegere.

În Enlad toată lumea îl privea cu respect pe tatăl său, iar precum era tatăl, aşa era şi fiul. Nimeni nu îl mai privise aşa vreodată, nu ca pe Arren, Prinţul din Enlad, fiu al Prinţului Domnitor, ci ca pe Arren pur şi simplu. Nu-i plăcea să creadă că se temea de privirea lungă a Arhimagului, doar că nu putea să i-o întâlnească. Părea să lărgească şi mai mult lumea din jurul lui şi acum nu doar Enladele îşi pierduseră importanța, ci şi el însuşi, astfel încât, în ochii Arhimagului, era doar o figură mică, foarte mică, într-un peisaj imens de tărâmuri împresurate de mare peste care atârnă întunericul.

Rămase aşezat, smulgând bucăţele din muşchiul viu ce crescuse printre lespezile de marmură şi, când vorbi, îşi auzi propria-i voce, care se îngroşase doar în ultimii doi ani de zile, sunând slab şi răguşit:

— Şi voi face aşa cum porunceşti.

— Datoria ta este faţă de tatăl tău, nu faţă de mine – spuse Arhimagul.

Ochii-i erau încă aţintiţi asupra lui Arren şi acum băiatul îşi ridică privirea. Îndeplinind acest act de supunere uitase orice altceva şi acum îl vedea cu adevărat pe Arhimag: cel mai mare vrăjitor din Terramare, bărbatul care astupase Puţul cel Negru din Fundaur, recuperase Inelul lui Erreth-Akbe din Mormintele din Atuan şi construise stăvilarul bine înfipt în apele din Nepp; navigatorul care cunoştea toate mările de la Astowell până la Selidor; singurul Lord al Dragonilor aflat în viaţă. Şi iată-l acolo, îngenuncheat lângă o fântână, un bărbat scund şi nu prea tânăr, cu o voce liniştită şi cu ochi adânci ca amurgul.

În mare grabă, Arren se ridică şi îngenunche ceremonios.

— Domnul meu – zise bâlbâindu-se – lasă-mă să te slujesc.

Siguranţa de sine i se evaporase, faţa-i era îmbujorată, vocea-i tremura.

La şold purta o sabie cu teaca din piele nouă, încruntată cu ornamente roşii şi aurii; dar sabia era extrem de simplă, cu mânerul în formă de cruce din bronz suflat cu argint. Trase cu repeziciune sabia din teacă şi întinse mânerul acesteia către Arhimag, precum un vasal către prinţul său.

Arhimagul nu întinse mâna să atingă mânerul sabiei. Se uită la sabie şi apoi la Arren.

— Asta îţi aparţine ţie, nu mie – spuse el. – Iar tu nu eşti servitorul nimănui.

— Dar tatăl meu mi-a spus că pot rămâne la Roke până voi afla ce este acest rău şi poate voi învăţa şi puţină măiestrie: nu stăpânesc nici o artă, nu cred să am vreo putere, dar unii dintre strămoşii mei au fost magi... dacă aş putea să învăţ oarecum să îţi fiu de folos...

— Înainte de a fi magi – spuse Arhimagul – strămoşii tăi au fost regi.

Se ridică în picioare şi, cu paşi înfundaţi şi puternici, se apropie de Arren, trăgându-l de mână şi făcându-l să se ridice în picioare.

— Îţi mulţumesc pentru că te-ai oferit să mă serveşti. Cu toate că nu accept acum, s-ar putea să o fac după ce ne vom fi sfătuit despre toate astea. O ofertă venită din partea unui suflet generos nu se refuză cu uşurinţă. Şi nici sabia fiului lui Morred nu se poate respinge aşa uşor!... Du-te acum. Băiatul care te-a condus aici va avea grijă să mănânci, să te speli şi să te odihneşti. Du-te – şi, cu mâna pe spatele lui Arren, îl împinse uşor, o familiaritate pe care nimeni nu şi-o mai permisese vreodată şi care l-ar fi ofensat pe tânărul prinţ dacă ar fi venit din partea altcuiva; dar atingerea Arhimagului îi provocă un fior de exaltare. Căci Arren se îndrăgostise.

Fusese un băiat vioi, care-şi găsea desfătarea în jocuri, mândrindu-se şi bucurându-se de capacităţile corpului şi ale minţii, îndeplinindu-şi sarcinile ceremoniale şi de stăpânire, care nu erau nici uşoare şi nici simple. Cu toate acestea, nu găsise nimic căruia să i se dedice pe de-a-ntregul. Totul îi venise de-a gata şi tot ceea ce făcuse fusese cu uşurinţă, fusese totul un joc, iar el se jucase de-a dragostea. Dar acum simţămintele sale cele mai profunde fuseseră deşteptate, nu de un joc sau de un vis, ci de onoare, pericol, înţelepciune, de o faţă însemnată de cicatrici, de o voce liniştită şi de o mână negricioasă ce ţinea, fără a-şi lua în seama puterea, un toiag de tisă cu Runa cea Pierdută a Regilor inscripţionată în argint, pe lemnul negru, aproape de mâner.

Astfel, primul pas spre ieşirea din copilărie fu făcut dintr-odată, fără a privi înainte sau înapoi, fără nici o precauţie şi fără nici o rezervă.

Uitând de orice rămas bun ceremonios se grăbi către poartă, stingher, radiind, ascultător. Iar Ged Arhimagul îl privi plecând.

***

GED MAI RĂMASE O VREME SUB FRASINUL de lângă fântână, apoi îşi înălţă privirea înspre cerul inundat de soare.

— Un mesager blând pentru veşti proaste – spuse cu jumătate de voce, de parcă ar fi vorbit cu fântâna. Aceasta nu-l asculta, ci continua să vorbească în propria-i limbă argintată, iar el o

ascultă o vreme. Apoi, mergând spre o altă uşă, pe care Arren nu o văzuse şi pe care, într-adevăr, foarte puţini ochi ar fi văzut-o, indiferent cât de îndeaproape ar fi privit, spuse:

— Maestre Gardian.

Un bărbat mărunt, fără vârstă, îşi făcu apariţia. Tânăr nu era, aşa că se putea spune că era bătrân, dar cuvântul nu i se potrivea. Faţa-i era uscată, de culoarea fildeşului şi avea un zâmbet plăcut care-i trasa curbe lungi pe obraji.

— Care este problema, Ged? – spuse el.

Întrucât erau singuri, iar el era una dintre cele şapte persoane din întreaga lume care ştia numele Arhimagului. Ceilalţi erau Maestrul Numelor din Roke; şi Ogion cel Tăcut, vrăjitorul din Re Albi, cel care cu multă vreme în urmă, pe muntele din Gont, îi dăduse lui Ged acest nume; şi Doamna cea Albă din Gont, Tenar cea cu Inelul; şi vrăjitorul unui sat din Iffish pe nume Vetch; şi, tot în Iffish, nevasta unui dulgher, mama a trei fete, neştiutoare într-ale vrăjitoriei, dar înţeleaptă în toate celelalte, care se numea Yarrow; şi, în sfârşit, în celălalt capăt din Terramare, în apusul îndepărtat, doi dragoni: Orm Embar şi Kalessin.

— Ar trebui să ne întâlnim diseară – spuse Arhimagul. – O să merg la Modelator. Şi o să trimit vorbă la Kurremkarmerruk să-şi pună liftele deoparte, să-şi lase discipolii să se odihnească diseară şi să vină la noi, chiar dacă nu în persoană. Vorbeşti tu cu ceilalţi?

— Da – zise Gardianul zâmbind şi dispăru; Arhimagul dispăru la rândul său, în timp ce fântâna continua să vorbească de una singură, liniştită, fără întrerupere, în lumina soarelui primăvăratic.

***

UNDEVA ÎNSPRE VEST DE MAREA CASĂ DIN ROKE şi, deseori, oarecum la sud de ea, se poate vedea, de cele mai multe ori, Dumbrava Statornică. Nu apare pe nici o hartă şi nu poate fi găsită decât de cei care ştiu drumul către ea. Dar chiar şi novicii, orăşenii şi sătenii o pot vedea, întotdeauna de la o oarecare distanţă, un crâng de copaci înalţi în verdele căror frunze mai stăruie un strop de auriu chiar şi primăvara. Iar aceştia – novicii, orăşenii, sătenii – cred că Dumbrava îşi schimbă locul în mod misterios. Dar aici se înşală, căci

Dumbrava nu se clinteşte. Rădăcinile sale sunt însăşi rădăcinile existenţei. Ceea ce se mişcă este tot restul.

Ged mergea pe câmpurile din împrejurul Marii Case. Îşi scosese mantia albă, căci era la miezul zilei. Un ţăran ce ara o coastă de deal pământie ridică mâna în semn de salut, iar Ged îi răspunse în acelaşi fel. Stoluri de păsărele se înălţau în aer, cântând. Iarba-scânteii tocmai ce dăduse în floare pe ogoare şi pe lângă marginea drumurilor. Departe, în înalturi, un şoim tăie un arc larg pe cer. Ged privi în sus şi ridică braţul din nou. Pasărea ţâşni într-un iureş vijelios de aripi şi se năpusti direct către încheietura întinsă, încătuşând-o cu ghearele-i galbene. Nu era un uliu, ci un imens şoim Ender din Roke, un şoim pescar, dungat în alb şi maroniu. Se uită pieziş către Arhimag, cu un ochi rotund, auriu-strălucitor, apoi îşi încleştă ciocul încovoiat şi îl fixă cu ambii ochi aurii-strălucitori şi rotunzi.

— Neînfricatule – îi spuse Arhimagul în limba Facerii.

Şoimul cel mare flutură din aripi şi îşi încleştă şi mai tare ghearele, fixându-l cu privirea.

— Du-te atunci, frate neînfricat.

Ţăranul, departe pe coasta dealului sub cerul strălucitor, se oprise să privească. Odată, toamna trecută, îl văzuse pe Arhimag cu o pasăre sălbatică pe braţ, iar un moment mai târziu nu mai era nici urmă de om, doar doi şoimi înălţându-se pe o adiere de vânt.

De data asta se despărţiră sub privirile ţăranului: pasărea înălţându-se în văzduh, omul reluându-şi drumul prin câmpurile noroioase.

Ajunse la cărarea care ducea înspre Dumbrava Statornică, un drum îngust care ducea întotdeauna drept şi direct, indiferent cât de anapoda se întortocheau în jurul său timpul şi lumea. Urmând acea cale ajunse în curând la umbra copacilor.

Unii dintre aceştia aveau trunchiuri imense. Văzându-i, aveai certitudinea că Dumbrava nu se mişcase vreodată: erau ca nişte turnuri de când lumea, cernite de ani, iar rădăcinile lor erau ca rădăcinile munţilor. Cu toate acestea, printre cei mai bătrâni, erau unii cu frunzişuri rărite, cu ramuri moarte. Nu erau nemuritori. Printre copacii giganţi creşteau şi puieţi înalţi şi

viguroşi, cu coroane de frunze luminoase, şi lăstari cu vergele abia înfrunzite, a căror înălţime nu depăşea statura unei fete.

Pământul de la poalele copacilor era moale, mănos datorită frunzelor putrezite de-a lungul anilor. Din el creşteau ferigi şi plante mici de pădure şi doar un singur soi de copac, care nu avea nici un nume în graiul hardic din Terramare. Pe sub crengi aerul mirosea a pământ proaspăt şi avea gust de apă pură de izvor.

În luminişul care se formase cu mulţi ani prin căderea unui arbore enorm, Ged se întâlni cu Maestrul Modelator, care trăia în Dumbravă, neieşind decât arareori sau chiar niciodată de acolo. Avea părul galben, de culoarea untului: nu era din Arhipelag. După ce Inelul lui Erreth-Akbe fusese recuperat, barbarii din Kargad îşi încetaseră raidurile şi încheiaseră înţelegeri de negoţ şi pace cu cei din Ţinuturile Interioare. Nu erau oameni prietenoşi şi se ţineau deoparte. Dar, din când în când, un tânăr războinic sau fiul vreunui negustor se hazarda de unul singur către apus, atras de dragostea de aventură sau de dorinţa de a învăţa vrăjitorie. Aşa fusese şi Maestrul Modelator cu zece ani în urmă: un tânăr sălbatic din Karego-At, cu o sabie la cingătoare şi un coif cu pene roşii, care sosise la Roke într-o dimineaţă ploioasă, spunându-i Gardianului, într-o hardică sărăcăcioasă şi pruncitoare: Am venit să învăţ! Iar acum stătea acolo, în lumina verde-aurie de sub copaci, un bărbat înalt şi frumos, cu păr lung bălai şi ochi verzi ciudaţi, Maestrul Modelator din Terramare.

Se poate să fi ştiut şi el numele lui Ged, dar, chiar şi aşa, nu îl spusese vreodată. Se salutară în tăcere.

— La ce te uitai? – întrebă Arhimagul, iar celălalt răspunse:

— La un păianjen.

Un păianjen îşi ţesuse pânza, un cerc delicat suspendat între două fire înalte de iarbă, acolo, în luminiş. Firele argintate captau lumina soarelui. În mijlocul pânzei aştepta ţesătorul negru-cenuşiu, nu mai mare decât pupila ochiului.

— Deci şi el este un modelator – spuse Ged, studiind pânza meşteşugită.

— Ce este rău? – întrebă cel mai tânăr dintre ei.

Pânza cea rotundă, cu centrul său negru, părea să îi urmărească pe amândoi.

— Pânza pe care o creăm noi, oamenii – răspunse Ged.

În această pădure nu cântau păsările. Era linişte şi cald în lumina amiezii. Deasupra lor străjuiau copacii şi umbrele.

— Ne-au ajuns veşti de la Narveduen şi Enlad: aceleaşi.

— Sud şi sud-vest. Nord şi nord-vest – zise Modelatorul, fără a-şi desprinde privirea de la pânza cea rotundă.

— Ne vom întruni aici diseară. Este cel mai potrivit loc să ne sfătuim.

— Nu am nici un sfat.

Modelatorul îşi aţinti privirea spre Ged, iar ochii săi verzui erau reci.

— Mă tem – spuse el. – Pluteşte teama. Pluteşte teama la rădăcini.

— Da – replică Ged. – Cred că trebuie să cercetăm izvoarele cele mai adânci. Ne-am bucurat prea mult de lumina soarelui, lăfăindu-ne în pacea adusă de Inel, făcând lucruri mărunte, pescuind în vaduri. În seara asta trebuie să cercetăm adâncimile – Astfel îl lăsă pe Modelator singur, continuând să privească nemişcat păianjenul din iarba însorită.

La marginea Dumbrăvii, acolo unde frunzele copacilor se întindeau către pământ, se aşeză cu spatele sprijinit de o rădăcină puternică, cu toiagul pe genunchi. Închise ochii de parcă s-ar fi odihnit şi trimise un sol al spiritului său peste dealurile şi câmpurile din Roke, înspre nord, către capul insulei asaltat de ape unde se înalţă Turnul Izolat.

— Kurremkarmerruk – spuse în spirit, iar Maestrul Numelor îşi înălţă privirea din cartea cea groasă cu numele rădăcinilor şi ierburilor şi frunzelor şi seminţelor şi petalelor din care le citea discipolilor săi şi răspunse:

— Sunt aici, domnul meu.

Apoi prinse a asculta, un bărbat înalt şi slab, cu părul albit sub gluga închisă la culoare, în timp ce discipolii aflaţi la mesele lor de scris din camera turnului îl urmăreau atenţi, aruncându-şi câte o privire.

— Voi veni – zise Kurremkarmerruk, plecându-şi capul din nou asupra cărţii şi continuând – *Aşadar, petala florii de usturoi sălbatic are un nume, şi anume iebera, la fel ca şi sepala care este*

partonath, iar pedunculul, frunza şi rădăcina au fiecare câte un nume...

De sub copacul său, Arhimagul Ged, care cunoştea toate numele usturoiului sălbatic, îşi retrase chemarea şi, întinzându-şi picioarele mai comod şi ţinându-şi în continuare ochii închişi, adormi curând în lumina soarelui ce se strecura prin frunziş.

Capitolul 2

Maeștrii din Roke

ŞCOALA DIN INSULA ROKE ESTE locul unde băieţii care par înzestrați într-ale vrăjitoriei sunt trimişi din toate Ţinuturile Interioare din Terramare ca să înveţe marile arte ale magiei. Acolo devin pricepuţi în multele feluri de a face vrăji, învaţă nume şi rune şi măiestrie şi farmece, ceea ce ar trebui şi ceea ce nu ar trebui să fie făcut şi de ce. Şi tot acolo, după mult exerciţiu, şi dacă mâna, mintea şi spiritul reuşesc să meargă împreună, vor putea fi numiţi vrăjitori şi vor primi toiagul puterii. Adevăraţii vrăjitori pot fi făcuţi numai la Roke.

Iar pentru că pe toate insulele există vrăjitori şi vrăjitoare, iar foloasele magiei le sunt necesare oamenilor ca pâinea şi îi încântă precum muzica, Şcoala de Vrăjitorie este un loc respectat. Cei nouă magi care sunt Maeştrii Şcolii sunt consideraţi egalii marilor prinţi ai Arhipelagului. Stăpânul lor, gardianul insulei Roke, Arhimagul, nu poate să fie tras la răspundere în faţa nimănui, în afară de Regele Tuturor Insulelor, iar asta numai printr-un act de credinţă, izvorât din adâncul inimii, căci nici chiar un rege nu ar fi putut să constrângă un mag atât de puternic să se supună legilor oamenilor dacă n-ar fi fost după voia lui. Şi totuşi, chiar şi de-a lungul secolelor în care n-au fost regi, Arhimagii din Roke au fost credincioşi şi s-au supus acelor legi. La Roke se înfăptuia totul, aşa cum se făcea de multe sute de ani. Era un loc adăpostit de orice primejdie, unde râsetele băieţilor răsunau în ecourile curţilor şi de-a lungul coridoarelor reci şi largi ale Marii Case.

Ghidul lui Arren în Şcoală era un băiat îndesat a cărui mantie era prinsă la gât cu o închizătoare din argint, semn că trecuse de ucenicie şi era de-acum un vrăjitor dovedit, învăţând pentru a-şi dobândi toiagul. Îl chema Gamble[1], pentru că, spunea el, părinţii mei au avut şase fete, iar al şaptelea copil, spunea tatăl meu, a fost un pariu cu Soarta. Era o companie plăcută, iute la

---

[1] Pariu

minte şi la vorbă. În alte împrejurări, lui Arren i-ar fi plăcut umorul său, dar astăzi mintea îi era prea plină. De fapt, nici nu era prea atent la ce îi spunea. Iar Gamble, din dorinţa firească de a i se aprecia exigenţa, începu să profite de neatenţia musafirului. Îi spuse lucruri ciudate despre Şcoală, iar la toate Arren îi răspundea: A, da sau: înţeleg într-atât încât Pariu îl crezu un idiot regal.

— Bineînţeles că aici nu se găteşte – spuse el, conducându-l pe Arren pe lângă imensele bucătării de piatră animate de sclipirea cazanelor de aramă, de zăngănitul cuţitelor tocând şi de mirosul înţepător de ceapă. – Sunt doar de formă. Venim în refectoriu şi fiecare îşi face din farmece orice are poftă să mănânce. Ne scuteşte şi de spălatul vaselor.

— Da, înţeleg – spuse Arren politicos.

— Bineînţeles că novicii care nu au învăţat încă vrăjile slăbesc destul de mult în primele luni petrecute aici. Dar cu timpul, învaţă. Este un băiat din Havnor care încearcă mereu să-şi facă pui fript, dar tot ce-i iese e un amărât de terci de mei. Nu reuşeşte nicicum să treacă de terciul de mei. Ieri i-a ieşit totuşi şi un egrefin uscat.

Gamble răguşi de-a binelea de cât încercă să-şi convingă musafirul. Până la urmă se dădu bătut şi tăcu.

— De unde... din ce ţinut vine Arhimagul? – spuse musafirul – fără să arunce măcar o privire la galeria grandioasă prin care treceau, ce avea pereţii încrustați cu Copacul cu O Mie de Frunze şi tavanul arcuit.

— Din Gont – spuse Gamble. – Era căprar într-un sat de acolo.

Acum, la auzirea acestui lucru bine ştiut, băiatul din Enlad se întoarse şi-l privi neîncrezător pe Gamble.

— Un căprar?

— Cam asta sunt mai toţi cei din Gont, dacă nu cumva sunt piraţi ori vrăjitori. Dar n-am spus că mai e căprar şi acum, să ştii!

— Dar cum de a putut un căprar să devină Arhimag?

— La fel cum poate şi un prinţ! Prin faptul că a venit la Roke şi i-a întrecut pe toţi Maeştrii, a furat Inelul din Atuan, a trecut pe mare Calea Dragonilor, a devenit cel mai mare vrăjitor de la Erreth-Akbe – cum altfel?

Ieşiră din galerie pe uşa din nord. Amurgul târziu se aşternu cald şi strălucitor pe dealurile brăzdate şi pe acoperişurile oraşului Thwil şi pe golful din depărtare. Acolo se opriră să vorbească. Gamble spuse:

— Bineînţeles că asta a fost cu mult timp în urmă. Nu a mai prea făcut altceva de când a fost numit Arhimag. Nu prea mai fac ei apoi alte fapte mari. Stau doar la Roke şi veghează Echilibrul, cred. Iar el e bătrân acum.

— Bătrân? Cât de bătrân?

— Păi, are patruzeci sau cincizeci de ani.

— L-ai văzut vreodată?

— Bineînţeles că l-am văzut – spuse răspicat Gamble. Idiotul regal părea să mai fie şi snob.

— L-ai văzut des?

— Nu. Se ţine deoparte. Dar când am venit prima dată la Roke l-am văzut, în Curtea Fântânii.

— Am vorbit azi cu el acolo – spuse Arren.

Tonul lui îl făcu pe Gamble să-l privească şi să continue:

— L-am văzut acum trei ani. Eram atât de speriat că nici nu m-am uitat la el. Sigur, eram destul de tânăr. Dar acolo este greu să vezi lucrurile clar. Îmi amintesc cel mai bine vocea lui şi susurul fântânii.

După un moment, adăugă:

— Chiar vorbeşte cu accent din Gont.

— Dacă aş putea să le vorbesc dragonilor în propria lor limba – spuse Arren – puţin mi-ar păsa de accentul meu.

Când auzi acestea, Gamble se uită la el într-o oarecare măsură aprobator, apoi întrebă:

— Ai venit aici pentru a te alătura şcolii, prinţe?

— Nu. Am adus un mesaj de la tatăl meu pentru Arhimag.

— Enlad este unul dintre Principatele din Regat, nu-i aşa?

— Enlad, Ilien şi Way. Havnor şi Ea, făceau şi ele parte odată din regat, dar linia de descendenţă a regilor s-a stins în acele ţinuturi. Ilien se trage din Gemal Seaborn prin Maharion, care a fost Regele tuturor Insulelor. Way vine din Akambar şi Casa de Shelieth. Enlad, cel mai vechi principat, din Morred prin fiul său Serriadh şi Casa de Enlad.

Arren recită aceste neamuri cu un aer visător, ca un învăţat bine pregătit a cărui minte e la alt subiect.

— Crezi că ne va mai fi dat să vedem din nou un rege în Havnor în timpul vieţii noastre?

— Nu m-am gândit niciodată prea mult la asta.

— În Ark, de unde vin eu, oamenii se gândesc la asta. Acum facem parte din Principatul Ilien, de când a fost încheiată pacea. Cât a trecut, şaptesprezece sau optsprezece ani de când Inelul cu Runa Regelui a fost adus înapoi la Turnul Regilor din Havnor? Lucrurile se îndreptaseră pentru o vreme atunci, dar acum sunt mai rău ca niciodată. A venit vremea să fie din nou un rege pe tronul din Terramare, care să poarte Semnul Păcii. Oamenii s-au săturat de războaie şi atacuri şi negustori care pun preţuri prea mari şi prinţi care cer biruri prea grele şi toată confuzia unor puteri fără de stăpân. Insula Roke călăuzeşte, dar nu poate conduce. Aici se află Echilibrul, dar Puterea ar trebui să fie în mâinile regelui.

Gamble vorbea cu interes real, lăsând gluma la o parte, iar atenţia lui Arren fu în sfârşit îndreptată asupra spuselor sale.

— Enlad este un ţinut bogat şi paşnic – spuse el încet. – Nu s-a amestecat niciodată în aceste rivalităţi. Auzim despre nenorocirile din alte ţinuturi. Dar de când a murit Maharion, pe tronul din Havnor nu stă nici un rege: de opt sute de ani. Ar putea acele ţinuturi să accepte într-adevăr un rege după atâta timp?

— Dacă ar aduce pace şi putere şi dacă Roke şi Havnor l-ar recunoaşte, s-ar putea.

— Mai este şi o profeţie care trebuie îndeplinită, nu-i aşa? Maharion spunea că următorul rege trebuie să fie mag.

— Maestrul Incantaţiilor este havnorian şi preocupat de acest subiect şi de trei ani încoace ne vorbeşte întruna despre asta. Maharion spunea că: *îmi va moşteni tronul acela care a trecut viu tărâmul întunericului şi a ajuns la îndepărtatele ţărmuri ale zilei*.

— Prin urmare, un mag.

— Da, căci numai un vrăjitor sau un mag poate să meargă printre morţi pe tărâmul întunecat şi-apoi să se întoarcă. Deşi ei nu-l trec. Cel puţin vorbesc mereu de el ca şi când ar avea un singur hotar şi dincolo de acesta, nici un sfârşit. Ce să fie atunci

ţărmurile îndepărtate ale zilei? Dar altfel grăieşte profeţia Ultimului Rege şi, de aceea, într-o bună zi, se va naşte cel care o va îndeplini. Va fi recunoscut şi de Roke, iar flotele şi armatele şi popoarele i se vor alătura. Atunci vor exista din nou regi în centrul lumii, în Turnul Regilor din Havnor. M-aş alătura unui astfel de rege. Aş servi un rege adevărat cu toată inima şi arta mea – spuse Gamble, apoi râse şi ridică din umeri ca să nu cumva să creadă Arren că vorbise cu prea mare înflăcărare. Dar Arren îl privi cu prietenie, gândindu-se: *ar simţi pentru rege ceea ce simt şi eu faţă de Arhimag*. Apoi spuse cu voce tare:

— Un rege ar avea nevoie de astfel de oameni în jurul lui.

Stăteau aşa, fiecare cu gândurile lui, şi totuşi, ţinându-şi companie, până când din spatele lor, din Casa cea Mare, răsună un gong.

— În sfârşit! – spuse Gamble. – Supă de linte şi ceapă în seara asta. Haide.

— Parcă spuneai că aici nu se găteşte – spuse Arren, încă visător, urmându-l pe băiat.

— A, câteodată mai gătesc, din greşeală.

***

LA CINĂ NU FU NICI O MAGIE, chiar era destul de consistentă. După cină, o luară pe câmp în albastrul molatec al amurgului.

— Acesta este Dealul Roke – spuse Gamble, în timp ce începură să urce dealul rotunjit. Iarba stropită de rouă le atingea uşor picioarele, iar de jos, dinspre mlăştinosul Thwilburn, se auzea un cor de broscuţe vestind primele zile calde şi nopţile înstelate, de-acum mereu mai scurte.

Pământul acela era plin de mister. Gamble spuse încet:

— Acest deal este primul care s-a înălţat deasupra mării atunci când a fost rostit Primul Cuvânt.

— Şi va fi ultimul care se va scufunda, când toate lucrurile vor fi desfăcute – spuse Arren.

— Este aşadar un loc sigur unde să fii – spuse Gamble, alungându-şi emoţia, dar apoi exclamă uluit: – Priveşte! Dumbrava!

La sud de dealul Knoll apăru pe pământ o lumină puternică, ca un răsărit de lună, dar luna palidă se stingea deja la vest

peste culmea dealului. În strălucirea aceasta era o pâlpâire, ca mişcarea frunzelor în vânt.

— Ce să fie?

— Vine din Dumbravă – Maeştrii trebuie să fie acolo. Se spune că la fel se luminase şi acum cinci ani, când se întâlniră să-l aleagă pe Arhimag, cu o lumină ca de lună, toată noaptea. Dar de ce se întâlnesc acum? Din pricina veştilor pe care le-ai adus tu?

— Se poate – spuse Arren.

Gamble, agitat şi tulburat, vru să se întoarcă la Casa cea Mare să afle orice zvon despre Sfatul Maeştrilor. Arren îl urmă, întorcându-se mereu să privească Strălucirea aceea stranie, până când coasta dealului o ascunse şi se mai vedeau doar stelele primăverii şi cum apunea luna nouă.

***

SINGUR ÎN ÎNTUNERIC, ÎN CELULA de piatră care-i servea drept dormitor, Arren stătea întins cu ochii deschişi. Dormise toată viaţa lui în pat, acoperit cu blănuri moi. Chiar şi pe galera cu douăzeci de vâsle cu care venise din Enlad avusese mai mult confort ca aici – o saltea de paie pe podeaua de piatră şi o pătură de pâslă zdrenţuită. Dar tânărul prinţ nici nu luă seama la toate astea. Sunt în centrul lumii, gândi el. *Maeştrii stau la sfat în locul sacru. Ce vor face? Vor ţese o mare magie ca să salveze magia însăşi? Este oare adevărat că vrăjitoria din lume este pe cale să se stingă? Există o primejdie care ameninţă chiar şi insula Roke? Voi rămâne aici. Nu voi merge acasă. Mai bine îi mătur camera decât să fiu prinţ în Enlad. Oare o să mă lase să rămân ca ucenic? Dar poate nu se va mai putea învăţa arta-magie, nu se vor mai putea învăţa numele adevărate ale lucrurilor. Tatăl meu are darul vrăjitoriei, dar eu nu-l am. Poate că într-adevăr se stinge din lume. Şi totuşi, aş rămâne în preajma lui, chiar de-ar fi să-şi piardă puterea şi arta. Chiar dacă nu l-aş mai vedea niciodată. Chiar dacă nu ar mai vorbi cu mine niciodată*. Dar imaginaţia lui arzătoare îl purtă mai departe, aşa încât într-o clipă se văzu din nou în curtea de sub scoruş, faţă în faţă cu Arhimagul, iar cerul era întunecat şi copacul desfrunzit şi fântâna tăcută. Şi spunea: *Domnul meu, furtuna este asupra noastră, dar eu îţi voi rămâne alături şi te voi servi*, iar

Arhimagul îi zâmbi... Dar aici imaginaţia îl părăsi, căci nu-i văzuse chipul întunecat zâmbind.

***

DE DIMINEAŢĂ SE TREZI, simţind că ieri fusese un băiat, iar azi era bărbat. Era pregătit de orice. Dar când fu chemat, rămase cu gura căscată.

— Arhimagul doreşte să-ţi vorbească, Prinţe Arren – îi spuse din uşă un băieţandru ucenic, care aşteptă o clipă, apoi fugi înainte ca Arren să-şi poată aduna gândurile să-i răspundă.

Îşi croi drumul spre Curtea Fântânii în jos pe scara turnului şi prin coridoarele de piatră, neştiind încotro ar fi trebuit să meargă. Un bătrân îl aştepta pe coridor, zâmbind atât de larg încât obrajii i se brăzdară de riduri adânci de la nas până la bărbie. Era tot cel care-l întâmpinase ieri la uşa Casei celei Mari, când sosise din port şi-i ceruse să-şi spună numele adevărat înainte de a intra.

— Vino pe aici – spuse Maestrul Gardian.

Holurile şi pasajele din această parte a clădirii erau liniştite, departe de iureşul şi zarva băieţilor care animau restul Casei. Aici se simţea marea vechime a pereţilor. Aici, farmecele cu care erau aşezate şi protejate pietrele străvechi erau palpabile. Pe pereţi, la anumite distanţe, erau gravate Rune, tăiate adânc, unele încrustate cu argint. Arren învăţase Runele hardice de la tatăl său, dar dintre acestea nu ştia nici una, deşi unele păreau să aibă un înţeles pe care aproape că-l ştia sau pe care-l ştiuse, dar nu putea să şi-l amintească exact.

— Am ajuns, băiete – spuse Gardianul, care nu ţinea seama de titluri de Lord sau Prinţ. Arren îl urmă într-o încăpere lungă, cu grinzi joase, unde într-o parte ardea un foc într-o vatră de piatră, cu flăcările reflectându-se pe podeaua de stejar, iar în cealaltă, ferestrele ascuţite lăsau să pătrundă înăuntru lumina palidă şi rece a ceţii. În faţa vetrei, stătea un grup de bărbaţi. Toţi îl priviră când intră, dar dintre toţi nu-l văzu decât pe Arhimag. Se opri, făcu o plecăciune şi rămase uluit.

— Aceştia sunt Maeştrii din Roke, Arren – spuse Arhimagul – şapte din cei nouă. Maestrul Modelator nu-şi părăseşte Dumbrava, iar Maestrul Numelor e la el în Turn, la treizeci de

mile către nord. Toţi ştiu pentru ce ai fost trimis aici. Domnii mei, acesta este fiul lui Morred.

Nici o urmă de mândrie nu-l cuprinse pe Arren când auzi asta, ci doar un soi de teamă. Era mândru de descendenţa sa, dar se considera doar un moştenitor al prinţilor, un prinţ al Casei de Enlad. Morred, cel din care descindea acea casă, murise de două mii de ani. Faptele sale erau legendare şi nu mai aparţineau lumii de-acum. Era ca şi când Arhimagul l-ar fi numit fiu al miturilor, moştenitor al viselor.

Nu îndrăzni să privească feţele celor opt magi. Privi fix la vârful de fier al toiagului Arhimagului şi simţi cum i se învolburează sângele.

— Haideţi să luăm micul-dejun împreună – spuse Arhimagul, şi-i conduse la o masă aşezată sub ferestre. Pe masa întinsă se găseau lapte şi bere acră, pâine, unt proaspăt şi brânză. Arren se aşeză cu ei şi mâncă.

Toată viaţa lui fusese în preajma nobililor, a moşierilor, a negustorilor bogaţi. Curtea tatălui său din Berila era plină de ei. Erau oameni cu multe avuţii, care cumpărau şi vindeau mult, care erau bogați în lucrurile lumeşti. Mâncau carne şi beau vin şi vorbeau tare. Mulţi se certau, mulţi linguşeau, cei mai mulţi căutau să tragă foloase doar pentru ei înşişi. Deşi era tânăr, Arren învăţase multe despre manierele şi prefăcătoriile oamenilor. Însă în preajma unor astfel de oameni nu mai fusese niciodată. Mâncau pâine şi vorbeau puţin, iar chipurile le erau liniştite. Dacă urmăreau ceva, n-o făceau pentru ei. Şi totuşi, erau înzestraţi cu mari puteri. Arren îşi dădu seama şi de asta.

Şoimanul, Arhimagul stătea în capul mesei şi părea că ascultă la ce se spune şi, în acelaşi timp, o tăcere-l înconjura şi nu-i vorbea nimeni. Arren fu lăsat în pace ca să aibă timp să-şi revină. În stânga lui, era Gardianul, iar în dreapta, un bărbat cărunt cu ochi blajini care-i spuse într-un sfârşit:

— Noi suntem din acelaşi ţinut, Prinţe Arren. Eu m-am, născut în estul Enladului, lângă Pădurea Aol.

— Am vânat în pădurea aceea – răspunse Arren, şi vorbiră puţin despre codri şi oraşele din Insula Miturilor, astfel încât Arren se simţi mângâiat de amintirea casei sale.

Când terminară masa, se adunară din nou în faţa vetrei, unii stând jos, alţii în picioare, şi o vreme se lăsă tăcerea.

— Azi-noapte – spuse Arhimagul – ne-am întâlnit la sfat. Îndelung am vorbit, dar nu am hotărât nimic. Aş vrea să-mi spuneţi acum, la lumina dimineţii, dacă vă păstrați sau schimbaţi judecata din timpul nopţii.

— Faptul că nu am hotărât nimic – spuse Maestrul Ierburilor, un bărbat îndesat şi negricios, cu ochii calmi – este în sine o hotărâre. În Dumbravă se găsesc modele. Însă nu găsirăm acolo decât ceartă.

— Asta doar pentru că n-am putut vedea modelul limpede – spuse magul cel cărunt din Enlad, Maestrul Preschimbător. – Nu ştim încă destule. Zvonuri din Wathort, veşti din Enlad. Veşti ciudate ce trebuie ascultate. Dar să iscăm o mare teamă din atât de puţine motive nu este de dorit. Puterea noastră nu este sub ameninţare doar pentru că o mână de vrăjitori şi-au uitat vrăjile.

— Aşadar zic – spuse un bărbat slab şi cu ochi pătrunzători, Maestrul Cheii-Vântului – nu mai avem toate puterile noastre? Nu mai cresc copacii din Dumbravă şi nu mai dau frunze noi? Nu ne mai ascultă cuvântul furtunile din ceruri? Cine se teme că s-ar pierde arta vrăjitoriei, cea mai veche din artele omului?

— Nimeni – spuse Maestrul Chemărilor, cu vocea profundă, înalt, tânăr, cu chipul întunecat şi nobil – nici un om, nici putere nu poate lega firele vrăjitoriei sau curma cuvintele puterii. Căci acestea sunt chiar cuvintele Facerii, iar cel care le-ar reduce la tăcere ar putea să desfacă însăşi lumea.

— Da, iar cel ce ar putea să facă asta nu ar fi la Wathort sau la Narveduen – spuse Preschimbătorul. – Ar fi aici, la porţile insulei Roke, iar sfârşitul lumii ar fi aproape. Încă nu am ajuns acolo.

— Şi totuşi, ceva nu e bine – spuse un altul, iar ceilalţi îl priviră: cu pieptul larg, tare ca un butoi de stejar, stătea lângă foc, iar vocea-i era caldă şi clară ca sunetul unui clopot mare. Acesta era Maestrul Incantaţiilor. – Unde e regele care ar trebui să fie în Havnor? Inima lumii nu este Roke, ci acel turn pe care stă înfiptă sabia lui Erreth-Akbe şi în care stă tronul lui Serriadh, al lui Akambar, al lui Maharion. De opt sute de ani stă goală

inima lumii! Avem coroana, dar n-avem regele care s-o poarte. Runa Pierdută, Runa Regelui, Runa Păcii, ne-a fost redată, dar avem pace? Să fie dar un rege pe tron şi vom avea pace şi, până în cele mai îndepărtate Capete, vrăjitorii îşi vor practica artele cu mintea netulburată, va fi ordine şi o vreme potrivită pentru toate lucrurile.

— Da – spuse Maestrul Mânuitor, un bărbat subţire şi iute, modest la port, dar cu ochii limpezi şi atenţi. – Sunt de-acord cu tine, Incantatorule. Să ne mai mirăm că vrăjitoria o ia razna când toate celelalte o iau razna? Dacă toată turma o ia din loc, o să rămână oile noastre negre în staul?

La spusele sale. Gardianul râse, dar nu rosti nimic.

— Atunci nici unuia dintre voi – spuse Arhimagul – nu se pare că se întâmplă ceva foarte rău. Sau de-ar fi, e fiindcă ţinuturile noastre nu sunt guvernate sau sunt prost guvernate, iar toate artele, şi marile deprinderi ale oamenilor sunt lăsate de izbelişte. Cu atâta pot să fiu de acord. Tocmai pentru că în Sud nu se mai poate face comerţ paşnic, trebuie să ne încredem în zvonuri. Iar din Vest, cine a mai avut veşti sigure în afară de aceasta de la Narveduen? Dacă corăbiile ar merge şi s-ar întoarce în siguranţă ca înainte, dacă ţinuturile noastre din Terramare ar fi bine legate, am putea şti cum stau lucrurile în locurile cele mai îndepărtate şi am putea face ceea ce trebuie. Şi cred că am face sigur ceva! Căci, domnii mei, atunci când Prinţul din Enlad ne spune că a rostit cuvintele Facerii într-o vrajă şi n-a mai ştiut ce înseamnă, când Maestrul Modelator spune că există teamă la rădăcini şi mai mult nu vrea să spună, să fie acestea prea neînsemnate temeiuri de nelinişte? Atunci când vine furtuna, la orizont nu se vede decât un norişor.

— Tu ai un simţ aparte pentru cele negre, Şoimanule – spuse Gardianul. – Ai avut mereu. Spune ce crezi că e rău.

— Nu ştiu. Există o slăbire a puterii. Există o lipsă de hotărâre. Există o umbrire a soarelui. Am senzaţia, domnii mei... mă simt de parcă noi, cei care stăm aici şi vorbim, am fost toţi răniţi de moarte şi, în timp ce vorbim şi iar vorbim, sângele ni se scurge încet din vene.

— Iar tu ai fi gata să faci ceva în privinţa asta!

— Aş fi – spuse Arhimagul.

— Păi – spuse Gardianul – ar putea oare bufniţele să împiedice şoimul să zboare?

— Dar unde te-ai duce? – întrebă Preschimbătorul, iar Maestrul Incantaţiilor îi răspunse:

— Să-l caute pe regele nostru şi să-l aducă la tronul său!

Arhimagul îl privi pătrunzător pe Maestrul Incantaţiilor, însă răspunse doar atât:

— Aş merge acolo unde e nenorocirea.

— La sud sau la vest – spuse Maestrul Cheii-Vântului.

— Şi la nord sau la est, dacă e nevoie – spuse Gardianul.

— Dar este nevoie de tine aici, domnul meu – spuse Preschimbătorul. – Decât să porneşti orbeşte în căutare printre neamuri neprietenoase pe mări ciudate, nu ar fi mai înţelept să stai aici, unde toată magia este puternică şi să aflăm folosindu-ne de artele noastre ce este răul sau dezechilibrul acesta?

— Artele mele ar fi zadarnice – spuse Arhimagul.

Era ceva în vocea lui ce-i făcu pe toţi să-l privească serios şi cu nelinişte în ochi.

— Eu sunt Străjerul Insulei Roke. N-o părăsesc cu inima împăcată. Mi-aş fi dorit ca gândul meu să fie acelaşi cu al vostru, dar nu pot să aştept asta. Hotărârea trebuie să fie a mea, iar eu trebuie să plec.

— Ne supunem acestei judecăţi – spuse Maestrul Chemărilor.

— Voi merge singur. Voi sunteţi Sfatul din Roke, iar Sfatul nu trebuie întrerupt. Totuşi, o să iau pe cineva cu mine, dacă vrea să mă urmeze. – Se uită la Arren. – Ieri mi-ai oferit serviciul tău. Azi-noapte, Maestrul Modelator spunea că: *Nimeni nu vine întâmplător la ţărmurile insulei Roke. Nu întâmplător cel care ne aduce aceste veşti e fiul lui Morred*. Şi nu ne mai spuse alte vorbe toată noaptea. De aceea te întreb, Arren, vrei să vii cu mine?

— Da, domnul meu – spuse Arren, cu gâtul uscat.

— Tatăl tău, prinţul, sigur nu te-ar lăsa să mergi către primejdia asta – spuse Preschimbătorul oarecum tăios, şi către Arhimag:

— Băiatul este prea tânăr şi neinstruit în vrăjitorie.

— Am eu ani şi vrăji destule pentru amândoi – spuse Şoimanul sec. – Arren, ce crezi c-ar face tatăl tău?

— M-ar lăsa să merg.

— De unde ştii? – întrebă Maestrul Chemărilor.

Arren nu ştia unde i se cerea să meargă, nici când, nici de ce. Era uimit şi stânjenit de aceşti oameni impunători, sinceri şi grozavi. De-ar fi avut timp să se gândească, n-ar mai fi putut să spună nimic. Dar nu avea timp de gândire, iar Arhimagul îl întrebase: *Vrei să vii cu mine?*

— Când tatăl meu m-a trimis aici, mi-a spus: *Mă tem că o să vină timpuri negre asupra lumii, timpuri primejdioase. Aşa că te trimit pe tine în locul oricărui alt mesager, căci tu poţi să judeci dacă ar trebui să cerem ajutorul Insulei Înţelepţilor sau să le oferim noi ajutorul Enladului.* Aşa că dacă e nevoie de mine, pentru asta mă aflu aici.

Văzu că Arhimagul zâmbeşte la auzul acestor vorbe. Era o mare candoare în acel zâmbet, deşi fusese scurt.

— Vedeţi – le spuse celor şapte magi. – Ar putea vârsta sau vrăjitoria să mai adauge ceva spuselor acestea?

Arren simţi atunci că îl priveau aprobator, dar încă cugetând sau măsurându-l din priviri. Maestrul Chemărilor vorbi, cu sprâncenele-i arcuite îndreptate într-o încruntare:

— Nu înţeleg, domnul meu. Faptul că tu eşti hotărât să mergi, îl înţeleg. Ai fost închis aici cinci ani. Dar înainte ai fost mereu singur, ai mers întotdeauna singur. De ce să mergi însoţit acum?

— Înainte n-am avut nevoie de ajutor – spuse Şoimanul cu o urmă de ameninţare sau ironie în glas. – Şi am găsit însoţitorul potrivit.

Avea un aer primejdios, iar Maestrul Chemărilor nu-i mai puse nici o întrebare, deşi rămăsese încruntat.

Dar Maestrul Ierburilor, cu ochii calmi şi întunecaţi ca un bivol înţelept şi răbdător, se ridică de la locul său şi rămase în picioare, impunător.

— Du-te, domnul meu – zise el – şi ia-l şi pe băiat. Toată credinţa noastră va merge cu voi.

Unul câte unul, încuviinţară tăcut şi ceilalţi şi se retraseră câte unul, câte doi, până când dintre toţi şapte nu rămase decât Maestrul Chemărilor.

— Şoimanule – spuse el – nu caut să mă-ndoiesc de judecata ta. Îţi spun doar atât: dacă ai dreptate, dacă există într-adevăr

un dezechilibru sau primejdia unui mare rău, atunci o călătorie către Wathort sau în Capătul Vestic sau la capătul lumii tot n-ar fi destul de departe. Dar oriunde-ar fi să mergi, poţi să-ţi iei acest însoţitor şi este drept faţă de el?

Stăteau deoparte de Arren şi Maestrul Chemărilor vorbea încet, dar Arhimagul vorbi deschis:

— Este drept.

— Nu-mi spui tot ce ştii – spuse Maestrul Chemărilor.

— De-aş şti mai multe, ţi-aş spune. Nu ştiu nimic. Îmi închipui multe.

— Lasă-mă să vin cu tine.

— Cineva trebuie să păzească porţile.

— Gardianul face asta –

— Nu doar porţile din Roke. Rămâi aici. Rămâi aici şi urmăreşte răsăritul să vezi dacă e strălucitor şi zidul de piatră să vezi cine-l trece şi încotro le sunt îndreptate chipurile. Există o ruptură, Thorion, o deschizătură, o rană şi asta o să caut. Dacă eu mă voi pierde, atunci poate o vei găsi tu. Dar aşteaptă-mă. Te rog să mă aştepţi. – Vorbea acum în Vechea Glăsuire, limba Facerii, în care sunt făcute toate vrăjile adevărate şi de care depind toate marile fapte de magie. Este foarte rar vorbită în conversaţie, numai dragonii o folosesc. Maestrul Chemărilor nu se mai împotrivi în nici un fel, ci-şi înclină în tăcere capul înalt atât către Arhimag, cât şi spre Arren, şi plecă.

Focul trosni în vatră. Nu se mai auzea nici un alt sunet. Ceaţa întunecată şi fără formă apăsa de-afară ferestrele.

Arhimagul privi fix la flăcări, de parcă ar fi uitat de prezenţa lui Arren. Băiatul stătea la ceva distanţă de vatră, neştiind dacă ar fi trebuit să se retragă sau să aştepte să fie lăsat să plece, şovăitor şi oarecum însingurat, simţindu-se iar ca o mică figură într-un spaţiu neguros, fără limite şi confuz.

— Vom merge întâi în oraşul Hort – spuse Şoimanul, întorcându-și spatele la foc. – Acolo se adună veşti din tot Capătul Sudic şi poate găsim un indiciu. Corabia ta încă aşteaptă în golf. Vorbeşte cu căpitanul şi trimite-i vorbă tatălui tău. Cred că trebuie să plecăm cât de repede cu putinţă, chiar mâine în zori. Să vii la treptele de lângă debarcader.

— Domnul meu, ce – vocea i se poticni o clipă. – Ce anume cauţi?
— Nu ştiu, Arren.
— Atunci...
— Atunci cum să-l caut? Nici eu nu ştiu. Poate că ceea ce caut mă va căuta pe mine. – Îi zâmbi puţin lui Arren, dar chipu-i părea de fier în lumina gri a ferestrelor.
— Domnul meu – spuse Arren, şi vocea-i era sigură acum – este adevărat că mă trag din neamul lui Morred, dacă vreo urmărire a unei descendenţe atât de străvechi poate fi adevărată. Iar dacă te pot servi o voi lua drept cea mai mare şansă şi onoare a vieţii mele şi nu este nimic ce mi-aş putea dori mai mult să fac. Dar mă tem că mă socoţi drept ceva mai mult decât sunt eu de fapt.
— Poate că aşa e – spuse Arhimagul.
— Nu am fost înzestrat cu daruri sau măiestrii însemnate. Ştiu să mă duelez cu sabia scurtă şi cu spada. Pot să conduc o barcă. Cunosc dansurile de curte şi cele de la ţară. Pot să mijlocesc o ceartă între doi curteni. Pot lupta corp la corp. Sunt un arcaş slab şi mă pricep la jocul cu mingea şi plasa. Ştiu să cânt cu vocea, la harpă şi la lăută. Şi asta e tot. Mai multe nu ştiu. De ce folos ţi-aş putea fi? Maestrul Chemărilor are dreptate...
— Ah, ţi-ai dat seama, nu? Este gelos. Îşi cere privilegiul loialităţii mai vechi.
— Şi al măiestriei mai mari, domnul meu.
— Atunci ai vrea mai bine să mă însoţească el?
— Nu! Dar mă tem...
— De ce te temi?
Din ochii băiatului ţâşniră lacrimi.
— Să nu te dezamăgesc – spuse el.
Arhimagul se întoarse din nou la foc.
— Stai jos, Arren – zise, iar băiatul veni la scaunul de piatră din colţul vetrei. – Nu te iau drept vrăjitor sau războinic sau orice lucru desăvârşit. Nu ştiu ce eşti, deşi mă bucur să aflu că ştii să cârmeşti o corabie... Ceea ce o să devii, nu ştie nimeni. Dar atât pot să ştiu cu siguranţă: tu eşti fiul lui Morred şi al lui Serriadh.
Arren tăcu.
— Aşa este, domnul meu – zise într-un sfârşit. – Dar...

Arhimagul nu spuse nimic şi fu nevoit să-şi termine propoziția:
— Dar eu nu sunt Morred. Eu sunt doar eu însumi.
— Nu te mândreşti cu descendenţa ta?
— Ba da, pentru că datorită acesteia eu sunt prinţ. Este o responsabilitate, ceva de care trebuie să fiu demn.
Arhimagul încuviinţă o dată, scurt, din cap.
— Asta am vrut să spun. A nega trecutul înseamnă a nega viitorul. Omul nu-şi face singur destinul, ci îl acceptă sau îl neagă. Dacă rădăcinile scoruşului nu sunt adânci, nu poate avea o coroană de frunze. – La aceasta, Arren îşi ridică speriat privirea, căci numele său adevărat, Lebannen, însemna scoruş. Însă Arhimagul nu-i rostise numele.
— Rădăcinile tale sunt adânci – continuă el – ai putere şi ai nevoie de loc, loc să poţi să creşti. Astfel, îţi ofer, în locul unei călătorii în siguranţă acasă în Enlad, o călătorie primejdioasă într-un scop neştiut. Nu eşti obligat să vii. Alegerea este a ta. Dar eu îţi ofer alegerea. Sunt sătul de locuri sigure şi de acoperişuri, de ziduri în jurul meu.
Sfârşi dintr-o dată, privind în jur cu ochi sfredelitori, fără să vadă, cu gândul departe. Arren văzu neliniştea ascunsă a magului şi se sperie. Frica însă înteţeşte entuziasmul şi-i răspunse cu inima tresărindu-i în piept:
— Domnul meu, aleg să merg cu tine.

***

ARREN LĂSĂ ÎN URMĂ CASA CEA MARE CU inima şi mintea pline de mirare. Îşi spuse că era fericit, dar cuvântul nu păru să se potrivească. Îşi spuse că Arhimagul îl numise puternic, un om cu destin mare şi era mândru de aşa cinstire. Dar nu era mândru. De ce să nu fie? Cel mai puternic vrăjitor din lume i-a spus: *Mâine vom naviga până la capătul pierzaniei*, iar el încuviinţase şi merse cu el. N-ar trebui să se simtă mândru? Dar nu se simţea astfel. Nu simţea decât uimire.
O luă în jos pe străzile piezişe şi întortocheate ale Oraşului Thwil, îl găsi pe căpitanul corăbiei sale la Chei şi-i zise:
— Mâine ridic ancora împreună cu Arhimagul către Wathort şi Capătul Sudic. Spune-i tatălui meu, Prinţul, că atunci când voi fi eliberat din slujba lui mă voi întoarce acasă la Berila.

Căpitanul corăbiei se posomorî. Ştia cum ar fi primit de Prinţul Enladului mesagerul unei altfel de veşti.

— Trebuie să am ceva scris de mâna ta, prinţe – spuse el.

Ştiind că avea dreptate, Arren plecă în grabă – simţea că totul trebuie făcut pe loc – şi găsi o prăvălie mică şi ciudată de unde cumpără călimară, penel şi o bucată de hârtie moale, groasă ca postavul, apoi se-ntoarse în grabă la chei şi şezu pe marginea debarcaderului să le scrie părinţilor. Când se gândi la mama sa ţinând în mână această bucată de hârtie, citind scrisoarea, îl cuprinse un val de deznădejde. Era o femeie veselă şi răbdătoare, dar Arren ştia că el era lumina ochilor ei şi că abia aştepta să se întoarcă. Nu avea cum s-o aline pentru lunga sa absenţă. Scrisoarea-i fii rece şi scurtă. Semnă cu runa-sabie, o sigilă cu puţină smoală dintr-un cazan de calafat din apropiere şi i-o dădu căpitanului. Apoi spuse: Aşteaptă!, de parcă corabia ar fi fost gata să plece chiar în clipa aceea şi fugi iar în sus, pe străzile pline de pietre până la mica prăvălie ciudată. O găsi cu greu, căci străzile din Thwil parcă se schimbau mereu, părea că de fiecare dată cotiturile erau diferite. În sfârşit ajunse la strada bună şi intră ca săgeata în prăvălie pe sub firele cu mărgele de lut roşu care-i împodobeau intrarea. Când cumpărase cerneala şi hârtia, observase pe o tavă cu catarame şi broşe, o broşă de argint în formă de roză, iar mama sa se numea Rose.

— O s-o iau pe aceea – spuse, în stilul său princiar, grăbit.

— Lucrătură în argint din Insula O. Văd că ştii să apreciezi vechiul meşteşug – spuse proprietarul prăvăliei, uitându-se la mâner, şi nu la teaca frumoasă a sabiei lui Arren. – Costă patru bani de fildeş.

Arren plăti preţul cam mare fără să şovăie. Avea în tolbă destui bani de fildeş care servesc ca monedă în Ţinuturile Interioare. Îi plăcea ideea de a-i face mamei sale un dar. Îi plăcea şi actul de a cumpăra. Plecând de la prăvălie, atinse mânerul sabiei, fălindu-se puţin.

Tatăl său îi dăduse acea sabie în ajunul plecării sale din Enlad. O primise solemn şi de-atunci o purtase de parc-ar fi fost de datoria lui s-o poarte, chiar şi la bordul corăbiei. Era mândru de greutatea pe care-o simţea atârnându-i la şold, greutatea imensei sale vechimi pe spiritul său. Căci era sabia lui Serriadh,

fiul lui Morred şi-al lui Elfarran. Nu mai era nici una mai veche în lume, în afară de sabia lui Erreth-Akbe, care stătea în vârful Turnului Regilor din Havnor. Sabia lui Serriadh nu fusese niciodată pusă la păstrare sau expusă, ci purtată, şi totuşi, trecerea veacurilor n-o uzase şi n-o slăbise căci fusese făurită cu o mare putere de fermecare. Povestea sa spunea că nu fusese folosită niciodată şi nici nu putea să fie trasă din teacă vreodată, decât în slujba vieţii. Nu s-ar fi lăsat mânuită pentru a potoli nici o sete de sânge, răzbunare ori lăcomie, în nici un război dus pentru câştig. De la ea, marea comoară a familiei sale, îşi primise Arren numele: Arrendek fusese numit în copilărie. Mica Sabie.

Nu folosiseră sabia, nici el, nici tatăl, nici bunicul său. În Enlad fusese pace de mult timp.

Iar acum, pe strada din straniul oraş al Insulei Vrăjitorilor, mânerul sabiei i se părea ciudat la atingere. I se părea stânjenitor şi rece la mână. Grea, sabia-l împiedica la mers, îl trăgea în spate. Iar uimirea pe care o simţise încă-i stăruia în suflet, dar acum se răcise.

Coborî din nou la chei şi-i dădu căpitanului corăbiei broşa pentru mama sa, îşi luă rămas bun şi-i ură călătorie ferită de primejdii înapoi către casă. Întorcându-se, îşi trase mantia peste teaca ce ţinea străvechea armă de neclintit, teribila sa moştenire. Îi pierise cheful să se fălească. *Ce fac?,* îşi spuse, urcând drumurile înguste, fără să se mai grăbească spre Casa cea Mare ce se-ntindea ca o fortăreaţă deasupra oraşului. *Cum de nu mă întorc acasă? De ce caut ceva ce nu înţeleg, alături de un om pe care nu-l cunosc?*

Şi nu avea nici un răspuns la propriile-i întrebări.

Capitolul 3

Oraşul Hort

ÎN ÎNTUNERICUL DE DINAINTEA ZORILOR, Arren se îmbrăcă cu hainele ce-i fuseseră date, straie de marinar, ponosite de atâta purtat, dar curate şi se grăbi, de-a lungul coridoarelor cufundate în tăcere din Casa cea Mare, către poarta dinspre est, sculptată din corn şi colţ de dragon. Acolo Gardianul îl lăsă să treacă, arătându-i drumul pe care s-o ia, cu o urmă de surâs în colţul gurii. O luă pe cea mai de sus stradă din oraş, apoi pe o cărare ce ducea în jos, către docurile Şcolii, către sud de-a lungul ţărmului golfului, dincolo de docurile din Thwil. De-abia reuşea să vadă drumul. Copaci, acoperişuri, dealuri înghesuite unele într-altele ca nişte năluci gigante în obscuritate; aerul întunecat era deplin nemişcat şi tăios; totul era încremenit, închis şi înnegurat. Doar înspre răsărit, peste marea sumbră, se întrezărea o dungă slabă, luminoasă: orizontul înclinându-se către soarele încă nevăzut.

Ajunse la treptele debarcaderului. Nu era nici ţipenie de om acolo, nu se mişca nimic. Îi era destul de cald, îmbrăcat cum era cu haina greoaie de marinar şi cu căciula de lână, dar tremura aşteptând în întuneric, pe treptele de piatră. Docurile se întrezăreau întunecate deasupra apei negre şi, dintr-odată, dinspre ele se auzi un sunet nedesluşit, înfundat, ca un bubuit, de trei ori la rând. Lui Arren i se făcu părul măciucă. O umbră prelungă aluneca uşor şi pe nesimţite peste apă. Era o barcă ce se-ndrepta lin către debarcader. Arren coborî în fugă scările ce duceau către chei şi, dintr-un salt, sări în barcă.

— Ia cârma – îi spuse Arhimagul, o siluetă zveltă şi întunecată la provă – şi ţine-o fermă cât ridic pânzele.

Erau deja în larg, pe mare, cu vela desprinzându-se de catarg ca o aripă albă, prinzând în pânza ei lumina din ce în ce mai puternică.

— Un vânt, dinspre apus, să ne scutească de vâslit până ieşim din golf, e un dar de drum bun de la Maestrul Cheii-Vântului,

fără îndoială. Ia priveşte, băiete, cât de uşor se cârmeşte! Aşa deci. Un vânt de apus şi un revărsat de zori luminos pentru Ziua Echilibrului de primăvară.

— Barca asta este *Orizon*t? – Arren auzise de barca Arhimagului în cântece şi povestiri.

— Da – răspunse celălalt, ocupat cu frânghiile. Pe măsură ce vântul se înteţea barca se chinuia să străpungă valurile şi să vireze. Arren strânse din dinţi şi încercă să o ţină fermă.

— Într-adevăr, se cârmeşte foarte uşor, domnul meu, dar după bunu-i plac.

Arhimagul începu să râdă.

— Las-o în voia ei; este o barcă înţeleaptă. Ascultă, Arren – făcu o pauză, îngenunchind pe banca vâslaşului pentru a-l privi în faţă pe Arren – acum eu nu mai sunt lord, aşa cum nici tu nu mai eşti prinţ. Sunt un negustor pe nume Şoim, iar tu eşti nepotul meu, care învaţă tainele mării alături de mine, pe nume Arren; şi venim din Enlad. Din ce oraş? Unul mare, în caz că ne întâlnim cu cineva de acolo.

— Temere, de pe coasta sudică? Cei de acolo fac negoţ peste tot pe la Capete.

Arhimagul încuviinţă.

— Dar – spuse Arren precaut – nu prea ai accentul celor din Enlade.

— Ştiu. Am accent din Gont – râse tovarăşul său, înălţându-şi privirea către răsăritul luminos. – Dar cred că aş putea împrumuta de la tine ceea ce-mi trebuie. Aşadar venim din Temere în barca noastră, *Delfin*, iar eu nu sunt nici lord, nici mag şi nici Şoimanul, ci... cum mă numesc?

— Şoim, lordul meu.

Apoi Arren îşi muşcă limba.

— Exerciţiu, nepoate – zise Arhimagul – E nevoie de exerciţiu. N-ai fost niciodată altceva decât prinţ. Pe când eu am fost multe lucruri şi, în cele din urmă, poate cel mai puţin dintre toate, Arhimag... Mergem către sud în căutare de pietre de emmel, lucruşoarele alea albastre din care se cioplesc farmece. Ştiu că sunt la mare căutare în Enlad. Pot fi transformate în farmece împotriva guturaiului, a scrântirilor, a gâturilor înţepenite şi a bâlbâielilor.

După un moment, Arren începu să râdă şi, când îşi înălţă capul, barca se înălţă pe o creastă de val, iar el văzu marginea soarelui atingând linia oceanului, o flacără aurie şi neaşteptată în faţa lor.

Şoimanul stătea cu o mână pe catarg, căci micuţa barcă sălta printre valurile învolburate şi, cu faţa către răsăritul echinoxului de primăvară, începu să cânte. Arren nu cunoştea Vechea Glăsuire, limba vrăjitorilor şi a dragonilor, dar desluşea preamăriri şi exaltare în cuvintele care aveau un ritm grandios, precum eternul echilibru al succesiunii dintre flux şi reflux sau zi şi noapte. Pescăruşii ţipau în bătaia vântului, iar ţărmurile Golfului Thwil alunecau de-o parte şi de alta, în timp ce ei pătrundeau pe Marea Tăinuită, pe creste lungi şi luminoase.

***

CĂLĂTORIA DE LA ROKE PÂNĂ în oraşul Hort nu este lungă, dar petrecură trei nopţi pe mare. Arhimagul se grăbise să plece, dar, odată ce plecară, era mai mult decât răbdător. Vânturile le deveniră potrivnice de îndată ce se-ndepărtară de vremea fermecată din Roke, dar nu invocă vântul magic să le sufle în pânze, aşa cum ar fi făcut orice alt stăpânitor al vremii. În schimb, petrecu ore în şir învăţându-l pe Arren cum să cârmească barca prin marea împânzită de stânci colţoase de la est de Issel, atunci când vântul e potrivnic. În cea de-a doua noapte, o ploaie aspră şi rece de martie căzu asupra lor, dar nu rosti nici o vrajă să o ţină departe. În noaptea următoare, într-o beznă calmă, rece şi ceţoasă, pe când să intre în Portul Hort, Arren cugetă la toate astea şi realiză că, în scurtul timp de când îl cunoscuse, Arhimagul nu folosise deloc magia.

Cu toate acestea, era un marinar fără pereche. Arren învăţase mai mult în trei zile de navigat cu el decât în ani întregi de plimbări şi întreceri cu barca prin Golful Berila. La urma urmei, nu e mare diferenţă între un vrăjitor şi un marinar: amândoi lucrează cu forţele cerului şi ale mării şi mânuiesc marile vânturi după bunul lor plac, aducând aproape de ei ceea ce era departe. Arhimagul sau negustorul Şoim erau, până la urmă, cam acelaşi lucru.

Era o persoană cam tăcută, deşi era mereu binedispus. Nu se supăra când Arren se dovedea neîndemânatic, era prietenos şi,

gândea Arren, nu putea exista un tovarăş de drum mai bun ca el. Dar apoi se cufunda în gânduri şi rămânea tăcut ore în şir, iar când într-un sfârşit vorbea, vocea-i era oarecum aspră şi se uita prin Arren. Dragostea pe care băiatul o simţea pentru el nu slăbise din cauza asta, îl plăcea poate ceva mai puţin: era destul de copleşitor. Poate că Şoimanul simţise toate astea, căci în noaptea aceea ceţoasă, aproape de ţărmurile din Wathort, începu, şovăitor, să-i povestească despre el.

— Nu vreau ca mâine să păşesc iar printre oameni – zise el. – M-am prefăcut că sunt liber... Că nu e nimic rău pe lume. Că nu sunt Arhimagul, că nu sunt nici măcar vrăjitor. Că sunt Şoim din Temere, fără vreo responsabilitate sau vreun privilegiu, fără să datorez nimănui nimic...

Se-ntrerupse şi, după o vreme, continuă:

— Arren, când va veni momentul marilor alegeri, încearcă să alegi cu înţelepciune. Când eram tânăr, a trebuit să aleg între a fi şi a face în viaţă. Şi m-am aruncat orbeşte pe cea din urmă. Dar fiecare faptă săvârşită, fiecare acţiune, te leagă de ea şi de consecinţele ei şi te obligă să acţionezi iar şi iar. Şi atunci doar rareori mai dai peste un spaţiu şi un răgaz ca acum, între o acţiune şi cealaltă, când te poţi opri şi, pur şi simplu, poţi să fii. Sau să te întrebi cine eşti, la urma urmei, cu adevărat.

Cum putea un astfel de om, se întreba Arren, *să aibă îndoieli cu privire la cine şi ce anume era?* Crezuse că astfel de îndoieli frământau doar mintea celor tineri, care nu făcuseră încă nimic.

Barca se legăna în întunecimea aceea impunătoare şi răcoroasă.

— De asta îmi place mie marea – se auzi vocea Şoimanului în întuneric.

Arren îl înţelegea; dar gândurile sale zburau înainte, aşa cum făceau de trei zile şi de trei nopţi încoace, la căutarea lor, scopul călătoriei lor. Întrucât tovarăşul său de drum părea, în sfârşit, că avea chef să vorbească, îl întrebă:

— Crezi că vom găsi ceea ce căutăm în oraşul Hort?

Şoimanul clătină din cap, ca şi când ar fi vrut să spună că nu sau că nu ştie.

— N-ar putea fi vreo molimă, o epidemie care pluteşte de la un ţinut la altul, distrugând recolte şi turme şi spiritele oamenilor?

— Molima este o perturbare a marii Balanţe, a însuşi Echilibrului, pe când aceasta este altfel. Aduce cu ea duhoarea răului. Poate ne va afecta când balanţa lucrurilor va fi restabilită, dar nu ne vom pierde speranţa, nu vom renunţa la artă şi nu vom uita cuvintele Facerii. Natura nu este nenaturală. Asta nu e o îndreptare, ci o tulburare a balanţei. Numai o singură fiinţă poate face asta.

— Un om? – se hazardă Arren.

— Noi, oamenii.

— Cum?

— Printr-o nemăsurată poftă de viaţă.

— De viaţă? Dar nu e greşit să vrei să trăieşti?

— Nu. Dar când râvnim să avem putere asupra vieţii, bogăţii fără sfârşit, siguranţă inatacabilă, nemurire, atunci dorinţa nemărginită devine lăcomie. Iar dacă lăcomia se aliază cu cunoaşterea, apare răul. Atunci balanţa lumii se tulbură şi distrugerea cântăreşte ca plumbul în balanţă.

Arren cugetă o vreme la toate astea şi, într-un final, zise:

— Crezi că ceea ce căutăm noi este un om?

— Un om şi un mag. Da, aşa cred.

— Dar credeam, din ceea ce m-au învăţat tatăl meu şi maeştrii pe care i-am avut, că marile arte ale vrăjitoriei depind de Balanţă, de Echilibrul lucrurilor, aşadar nu pot fi folosite în slujba răului.

— Asta – preciză Şoimanul oarecum ironic – e discutabil. *Infinite sunt discuţiile magilor...* În fiecare tărâm din Terramare se ştie de vrăjitoare care urzesc vrăji necurate, de vrăjitori care-şi folosesc artele ca să adune bogăţii. Dar mai sunt şi alte grozăvii. Lordul Focului, care a încercat să desfacă tenebrele şi să încremenească soarele la prânz, era un mare mag; chiar şi lui Erreth-Akbe i-a fost greu să-l învingă. La fel a fost şi Duşmanul lui Morred. Când îşi făcea apariţia, oraşe întregi îngenuncheau în faţa lui, armate întregi luptau pentru el. Vraja pe care a ţesut-o împotriva lui Morred a fost atât de puternică încât nu s-a destrămat nici la moartea lui, iar Insula Solea a pierit, înghiţită

de ape, cu tot ceea ce era pe ea. Marea putere şi cunoaştere ce sălăşluiau în aceşti oameni erau în slujba răului şi se hrăneau din el. Nu ştim dacă vrăjitoria în slujba binelui se dovedeşte întotdeauna mai puternică. Putem doar să sperăm.

Când te aştepţi la siguranţă, dar dai numai peste speranţă, te cuprinde o oarecare dezamăgire. Lui Arren nu-i plăcu deloc senzaţia de răceală de pe acele culmi. După un timp, spuse:

— Cred că înţeleg de ce spui că doar oamenii fac rău. Chiar şi rechinii sunt inocenţi, ei ucid pentru că trebuie să o facă.

— De asta nimic nu ne poate sta în cale. Un singur lucru pe lumea asta se poate opune unui om cu suflet negru: un alt om. În gloria noastră stă şi ruşinea noastră. Numai spiritul, care e în stare să facă rău, e în stare să-l şi învingă.

— Dar dragonii – zise Arren – Ei nu fac rău? Sau sunt inocenţi?

— Dragonii! Dragonii sunt hrăpăreţi, nesătui, perfizi, fără milă şi fără remuşcări. Dar sunt ei oare răi? Cine sunt eu, să judec faptele dragonilor?... Sunt mai înţelepţi decât oamenii. Cu ei e ca şi cu visele, Arren. Noi, oamenii, avem vise, facem vrăji, facem bine, facem rău. Dragonii în schimb nu visează. Ei sunt vise. Ei nu fac vrăji, căci magia este substanţa, însăşi esenţa lor. Ei nu fac: ei sunt.

— În Serilune – povesti Arren – se găseşte pielea lui Bar Oth, cel ucis acum trei sute de ani de Keor, Prinţul din Enlad. Din ziua aceea, nici un dragon n-a mai fost văzut în Enlad. Am văzut pielea lui Bar Oth. E grea ca plumbul şi atât de largă încât se spune că, întinsă, ar acoperi întreaga piaţă din Serilune. Colţii-i sunt lungi ca braţul meu. Totuşi, se spune că Bar Oth era un dragon tânăr, nu ajunsese încă la maturitate.

— În tine sălăşluieşte o dorinţă – spuse Şoimanul – de a vedea dragoni.

— Da.

— Sângele le e rece şi veninos. Nu trebuie priviţi în ochi. Sunt mai bătrâni decât omenirea... – Tăcu o vreme, apoi continuă: – Şi, chiar de-aş ajunge să uit sau să regret tot ce am făcut cândva, dar mi-aş aminti că odată am văzut dragonii înălţându-se pe vânt la asfinţit, pe deasupra insulelor dinspre apus, aş fi mulţumit.

Tăcerea se aşternu peste ei şi, în întunericul de smoală, nu se mai auzea decât apa şoptind către barcă. Şi, într-un sfârşit, legănaţi pe apele adânci, adormiră.

***

ÎN CEAŢA STRĂLUCITOARE A DIMINEŢII, îşi făcură intrarea în Portul Hort, unde se vedeau vreo sută de vase, unele ancorate, altele gata de plecare: bărci de pescuit, bărci cu plase întinse pentru prins raci, traulere, vase de negoţ, două galere cu câte douăzeci de rame, o galeră impresionantă cu şaizeci de rame, dar care avea mare nevoie de reparaţii, şi câteva vase lungi şi sprintene, cu pânze înalte, triunghiulare, menite să prindă vânturile înalte din aerul fierbinte şi neclintit din Capătul Sudic.

— Nava aceea e cumva una de război? – întrebă Arren când trecură pe lângă una dintre galerele cu douăzeci de rame, iar tovarăşul său de drum îl lămuri:

— Nava unor negustori de sclavi, aş zice, după lanţurile legate de podea. Duc oamenii la vânzare, în Capătul Sudic.

Arren cugetă puţin, apoi se îndreptă spre cutia cu unelte, trase afară sabia pe care o învelise cu grijă şi o ascunsese bine acolo, în dimineaţa plecării. O dezveli, apoi rămase aşa, nehotărât, ţinând cu ambele mâini sabia învelită în teacă, cu cordonul legănându-se.

— Asta nu e sabie de negustor – zise. – Teaca e prea măiestrită.

Şoimanul, ocupat să manevreze cârma, îi aruncă o privire:

— Poart-o dacă îţi face plăcere.

— Mă gândeam că poate ar fi înţelept să o port.

— Dintre săbii, asta e una înţeleaptă – sublinie, cu ochii în patru, căci îşi croiau drum prin portul aglomerat. – Nu-i aşa că e o sabie care se-mpotriveşte să fie folosită?

Arren încuviinţă.

— Aşa se spune. Deşi a ucis. A omorât oameni. – Îşi coborî privirea înspre mânerul îngust şi cu semne de îndelungă folosinţă. – Dar eu nu. Mă face să mă simt ca un neghiob... E mult mai veche decât mine... O să-mi iau cuţitul – se hotărî el, învelind sabia la loc şi îndesând-o în cutia cu unelte. Faţa-i era nedumerită şi mânioasă.

Şoimanul nu mai zise nimic câtva timp, apoi îi ceru:

— Iei tu vâslele, flăcăule? Ne îndreptăm către debarcaderul de acolo, din dreptul treptelor.

Oraşul Hort, unul dintre cele Şapte Mari Porturi din Arhipelag, se înălţa dintre digurile zgomotoase în sus, către pantele celor trei dealuri abrupte, într-un mozaic de culori. Casele din lut erau tencuite în roşu, portocaliu, galben şi alb, acoperişurile erau din ţigle roşii-purpurii şi pendici înfloriţi se-ntindeau în mănunchiuri de roşu închis de-a lungul celor mai de sus străzi. Tende dungate şi ţipătoare se întindeau de la un acoperiş la altul, umbrind pieţele înguste. Cheiurile erau scăldate în lumina soarelui, iar străzile care se întindeau dinspre debarcader păreau nişte crestături întunecate, înţesate de umbre, de oameni şi de zgomote.

Legară barca, iar Şoimanul se aplecă pe lângă Arren, de parcă ar fi verificat nodul, şi spuse:

— Arren, mulţi oameni din Wathort mă ştiu destul de bine. Aşa că uită-te cu atenţie la mine, ca să mă recunoşti.

Când se îndreptă nu mai era nici urmă de cicatrice pe faţa lui. Păru-i era pe deplin cenuşiu, nasul gros şi oarecum în vânt, iar în locul toiagului de tisă cât el de înalt, ţinea o baghetă de fildeş, pe care o ascunse sub cămaşă.

— Mă recunoscuşi? – îl întrebă cu un zâmbet larg, vorbindu-i cu accentul celor din Enlad. – Au nu-ţi mai văzuşi unchiaşul aşa?

Arren mai văzuse vrăjitorii de la curtea din Berila schimbându-şi feţele când mimau *Vitejiile lui Morred* şi ştia că era doar o iluzie, aşa că reuşi să-şi păstreze cumpătul şi să răspundă:

— O da, unchiaşule Şoim!

Dar, în timp ce magul se târguia cu un paznic din port pentru preţul de acostare şi pază a corăbiei, Arren continuă să-l măsoare cu privirea, ca să se asigure că-l poate recunoaşte. Dar pe măsură ce-l privea, transformarea îl tulbura tot mai adânc. Era prea completă, acela nu era deloc Arhimagul, nu era un conducător, un ghid înţelept... Preţul cerut de paznic era mare, iar Şoimanul îl plăti mormăind nemulţumit şi se îndepărtă cu paşi mari, alături de Arren, încă bodogănind.

— Asta mi-a cam încercat răbdarea – zise el. – Să-l plătesc pe hoţul şi fanfaronul ăla pântecos ca să-mi păzească barca, când şi numai o jumătate de vrajă ar fi făcut o treabă de două ori mai

bună! Mda, ăsta e preţul plătit pentru deghizare... Şi-am uitat şi accentul potrivit, nu-i aşa, nepoate?

Străbăteau o stradă ţipătoare şi urât mirositoare, plină ochi de oameni, străjuită de o parte şi de alta de prăvălii un pic mai mari decât nişte gherete. Proprietarii acestora, proptiţi în pragul prăvăliilor, printre grămezi şi ghirlande de mărfuri, îşi lăudau cu voce tare frumuseţea şi ieftinătatea oalelor, ciorapilor, pălăriilor, hârleţelor, acelor, poșetelor, ceainicelor, coşurilor, vătraielor, cuţitelor, frânghiilor, şuruburilor, aşternuturilor de pat şi orice alt fel de unelte şi marfa.

— E un târg cumva?

— Eh? – făcu omul cu nasul cârn, aplecându-şi capul cenuşiu.

— E un târg, unchiaşule?

— Târg? Nu, nu. Aici, o ţin aşa tot anul. Ţine-ţi turtele de peşte, jupâneaso, am mâncat deja!

Arren încerca să scape de un bărbat ce se ţinea tânguindu-se după el cu o tavă mică, plină de vase de alamă:

— Cumpără, încearcă, frumosul meu domnişor, nu o să fi dezamăgit, răsuflarea-ți va fii dulce ca trandafirii din Numima, vrăjind femeile către tine, încearcă-le, tânăr stăpân al mării, prinţişorule...

Dintr-odată Şoimanul se puse între Arren şi negustorul ambulant, întrebând:

— Ce talismane sunt astea?

— Nu sunt talismane! – scânci omul, trăgându-se dinspre el. – Eu nu vând talismane, stăpâne al mărilor! Sunt numai siropuri ce îndulcesc răsuflarea după băuturi sau după rădăcinile de hazia, numai siropuri, preamărite prinţ!

Se făcuse mic acolo, pe strada pietruită, cu tava plină de vase zăngănind, unele hurduindu-se atât de tare că o picătură vâscoasă, rozalie sau purpurie, se prelinse dintr-un vas.

Şoimanul îi întoarse spatele fără a rosti vreo vorbă şi se îndepărtă alături de Arren. În curând, mulţimea de oameni se rări, iar prăvăliile erau tot mai prăpădite, nişte cocioabe ce aveau drept marfă o mână de cuie încovoiate, un pistil spart şi un darac vechi de când lumea. Sărăcia asta lucie îl scârbea pe Arren mai puţin decât restul, căci la capătul legat al străzii se simţise sufocat şi îngreţoşat de grămezile de obiecte de vânzare

şi de vocile ce urlau înspre el să cumpere, să cumpere. Iar mizeria negustorului ambulant îl şocase. Se gândi la străzile răcoroase şi luminoase din oraşul său de baştină din nord. Nimeni în Berila, cugetă el, nu s-ar înjosi într-atât în faţa vreunui străin.

— Sunt un neam stricat – zise.

— Pe aici, nepoate – fu singurul răspuns al tovarăşului său.

O cotiră printr-un pasaj, printre zidurile înalte, roşii, fără ferestre ale caselor care se înşirau de-a lungul dealului, trecând pe sub un arc împodobit cu stindarde putrezite şi ajungând din nou în bătaia soarelui ce lumina o piaţă abruptă, dădură peste un alt târg, înţesat cu chioşcuri şi prăvălioare şi roiuri de oameni şi muşte.

De jur împrejurul pieţei o mulţime de bărbaţi şi femei stăteau sprijiniţi sau întinşi pe spate, nemişcaţi. Gurile lor aveau o culoare ciudată, cumva negricioasă, de parcă ar fi fost învineţite, iar în jurul buzelor roiau muşte adunate ca nişte ciorchine de coacăze.

— Cât de mulţi – se auzi vocea înceată şi aspră a Şoimanului, de parcă şi el ar fi avut un şoc. Dar când Arren se uită înspre el nu văzu decât chipul plat şi blând al inimosului negustor Şoim, pe care nu se citea nici urmă de îngrijorare.

— Ce se întâmplă cu oamenii ăştia?

— *Hazia*. Linişteşte şi amorţeşte, eliberând mintea de trup. Iar mintea hălăduieşte de una singură. Dar când se întoarce în corp are nevoie de şi mai multă *hazia*... Aşa creşte nevoia şi se scurtează viaţa, căci rădăcina asta e otravă. Începe cu tremurături, apoi cu paralizie şi, în cele din urmă, duce la moarte.

Arren se uită la o femeie ce stătea sprijinită cu spatele de zidul încălzit de soare. Îşi ridicase mâna de parcă intenţiona să alunge muştele de pe faţă, dar mâna-i făcu o mişcare smucită şi circulară în aer, de parcă ar fi uitat de ea însăşi şi se mişca numai datorită unei zvâcniri sau a unui tremur al muşchilor. Gestul era precum o incantaţie golită de intenţie, o vrajă lipsită de înţeles.

Şoimul o privea şi el, cu faţa lipsită de orice expresie.

— Haide! – îl îndemnă.

Străbătu piaţa, îndreptându-se către o dugheană umbrită de o tendă. Raze de soare colorate în verde, portocaliu, galben pai, carmin şi azuriu poposeau pe hainele, şalurile şi curelele de lână înşirate şi dansau, multiplicându-se, în micuţele oglinzi care împodobeau turbanul înalt şi cu pene al vânzătoarei. Era o femeie solidă care-şi lăuda marfa cântând cu voce puternică:

— Mătăsuri, satinuri, pânze, blănuri, pâsle, lână, şaluri din Gont, voaluri din Sowl, mătăsuri din Lorbanery! Hei, nordicilor, lepădaţi-vă cojoacele; nu vedeţi că e soarele pe cer? Cum vi se pare asta ca dar de dus unei fete din îndepărtatul Havnor? Ia uitaţi-vă, mătase din Sud, fină ca aripa unei libelule!

Cu mişcări dibace întinse o bucată de mătase transparentă, rozalie, ţesută cu fire de argint.

— Nu, stăpână, soaţele noastre nu sunt regine – zise Şoim, iar vocea femeii se auzi ca o trompetă:

— Şi cam cu ce vă îmbrăcaţi voi, femeile, cu pânză groasă de sac sau din cea pentru vele? Zgârciţi ce nu vor să cumpere o bucăţică de mătase pentru o biată femeie care îngheaţă în zăpezile nesfârşite din nord! Atunci ce ziceţi de asta, un şal din Gont, ca să-i ţină de cald în nopţile de iarnă!

Aruncă peste tejghea un pătrat mare, maro cu bej, ţesut din părul mătăsos al caprelor din insule nordice. Aşa-zisul negustor întinse mâna să-l pipăie şi zâmbi.

— Eşti cumva din Gont? – se interesă vocea ca o trompetă, iar clătinarea turbanului făcu miile şi miile de punctuleţe colorate să danseze pe tendă şi peste stofe.

— Asta e ţesătură din Andrade, vezi? Sunt numai patru fire urzite de grosimea degetului, iar în Gont se folosesc şase sau chiar mai multe. Dar spune-mi, mai degrabă, de ce-ai renunţat la magie ca să vinzi fleacuri. Cu ani în urmă, când am fost pe aici, te-am văzut scoţând flăcări din urechile oamenilor şi transformându-le în păsărele şi clopoțele aurii: cu siguranţă era un meşteşug mai bun decât ce faci acum.

— Acela nu era un meşteşug – răspunse femeia, iar pentru o clipă, Arren îi simţi ochii duri şi aprigi ca nişte agate, sfredelindu-i pe amândoi pe sub strălucirea şi neastâmpărul penelor unduitoare şi al oglinzilor sclipitoare.

— Da, scosul focului din urechi era un truc tare drăguţ – continuă Şoim pe un ton aspru, dar simplu. – Mă gândeam că nepotului meu i-ar plăcea să-l vadă.

— Păi, uite – se îmbună femeia, sprijinindu-şi braţele groase şi brune şi pieptul mare de tejghea. – Nu se mai fac astfel de trucuri. Oamenii nu le mai vor. Le-au ghicit. Oglinzile astea, văd că ţi le aminteşti – şi-şi scutură capul împrăştiind în jurul lor o puzderie de punctuleţe de lumini colorate. – Păi poţi zăpăci mintea cuiva cu strălucirea Oglinzilor, cu vorbe meşteşugite şi cu alte trucuri despre care mai bine nu mai zic, până ce crede că vede ceea ce nu vede, ceea ce nici măcar nu este. Precum flăcările şi clopoţeii auriţi sau precum zorzoanele aurite cu diamante de mărimea piersicilor cu care îi împodobeam pe marinarii ce plecau mândrindu-se de parcă ar fi fost Regele Tuturor Insulelor... Dar erau doar trucuri, neghiobii. Oamenii sunt foarte uşor de păcălit. Sunt ca nişte găini vrăjite de şarpe, de un deget fluturat prin faţa ochilor. Oamenii sunt precum găinile. Dar, în cele din urmă, îşi dau seama că au fost păcăliţi şi zăpăciţi, devin furioşi şi nu se mai bucură de astfel de lucruri. Aşa că m-am întors la acest meşteşug şi poate că mătăsurile nu sunt mătăsuri şi lâna nu vine toată din Gont, dar oricum vor ţine, vor ţine. Sunt adevărate, nu sunt simple minciuni şi aer precum costumele din stofe de aur.

— Măi să fie – zise Şoim – atunci nu mai e nimeni în tot oraşul Hort care să scoată focul din urechi sau să facă vreo magie, aşa cum se făcea odată?

La aceste cuvinte femeia se încruntă, îndreptându-se de spate şi începu să împăture şalurile cu grijă:

— Cei ce vor minciuni şi viziuni mestecă hazia – zise ea. – Vorbiţi cu ei dacă vreţi! – Arătă cu capul spre siluetele nemişcate din jurul pieţei.

— Dar cândva erau aici vrăjitori, dintre cei care vrăjeau vânturile pentru marinari şi urzeau vrăji de adus noroc asupra încărcăturilor. S-au apucat cu toţii de alte meşteşuguri?

Dar, cuprinsă de o furie neaşteptată, glasul ei ca de trompetă îl acoperi pe al lui:

— Dacă vrei un vrăjitor, unul mare, un vrăjitor cu toiag şi toate cele, iată-l, îl vezi acolo? A navigat cu însuşi Egre,

fermecând vânturile şi descoperind galioane pline de comori, cel puţin aşa spune el, dar nu sunt decât minciuni, iar într-un final Căpitanul Egre l-a răsplătit după cum i se cuvenea: i-a retezat mâna dreaptă. Şi acum stă pe aici, uită-te la el, cu gura plină de hazia şi cu burta plină de aer. Aer şi minciuni! Aer şi minciuni! Numai din astea e făcută magia ta. Căpitane Turbat!

— Bine, bine, jupâneasă – rosti Şoim blând, dar cumpătat – întrebam şi eu.

Femeia se întoarse cu spatele ei lat către ei, într-un vârtej de oglinjoare scânteietoare, iar el o luă într-o parte, cu Arren alături.

Dar mersul îi era îndreptat anume. Îi dusese aproape de bărbatul pe care li-l arătase femeia. Stătea sprijinit de perete, holbându-se în gol. Chipu-i întunecat şi bărbos fusese tare chipeş odinioară. Încheietura ciuntită cu pielea ridată-i zăcea pe dalele de piatră în bătaia fierbinte şi strălucitoare a soarelui, de parcă s-ar fi ruşinat.

O oarecare vânzoleală se stârni pe la dughenele din spatele lor, dar lui Arren îi era greu să-şi desprindă privirea de la bărbatul acela: o fascinaţie amestecată cu sila pusese stăpânire pe el.

— A fost într-adevăr vrăjitor? – întrebă foarte încet.

— Ar putea fi cel ce se numeşte Hare[2], care fermeca vremea pentru piratul Egre. Erau nişte hoţi faimoşi... Trage-te deoparte, Arren.

Un bărbat ţâşni în goana mare dintre dughene, aproape intrând în ei. Un altul tropăia în urma sa, luptându-se cu greutatea unei tarabe pliante, plină de şnururi şi panglici şi dantelării. O dugheană se prăbuşi cu o bufnitură; apărătoarele din pânză fură împinse sau strânse în mare grabă; grupuri şi grupuri de oameni se împingeau şi se luau la bătaie prin întreaga piaţă, vocile lor ridicându-se în strigăte şi urlete. Deasupra tuturor răzbătea ţipătul de trompetă al femeii cu turbanul de oglinjoare. Arren o surprinse cu coada ochiului în timp ce mânuia un fel de ţăruş sau băţ împotriva unui grup de oameni, îndepărtându-i cu mişcări largi, precum un spadasin aflat la ananghie. Nu îţi puteai da seama dacă fusese o simplă ceartă care se-ntinse într-o

[2] Iepure

revoltă, un atac pornit de o ceată de hoţi sau o bătaie între două grupuri rivale de vânzători ambulanţi. Oamenii se îmbulzeau cu braţele pline de mărfuri care puteau fi pradă sau poate le aparţineau şi le salvaseră de la jaf. Peste tot prin piaţă oamenii se încăierau, se băteau cu pumni şi cuţite.

— Pe acolo – zise Arren, arătând către o străduță lăturalnică din apropiere, care i-ar fi scos din piaţă. Porni într-acolo, căci era clar că trebuiau să plece numaidecât, dar tovarăşul său îl apucă de braţ. Arren se uită în spate şi-l văzu pe bărbat, pe Hare, chinuindu-se să se ridice. Când reuşi să stea în picioare se clătină o clipă şi apoi, fără a arunca vreo privire în jur, porni către marginea pieţei, târându-şi mâna rămasă de-a lungul pereţilor casei de parcă i-ar fi fost ghid sau sprijin.

— Nu-l scăpa din ochi – îi spuse Şoimanul, şi începură să-l urmărească.

Nimeni nu-i atacă, nici pe ei, nici pe bărbatul pe care-l urmăreau, iar un minut mai târziu erau deja ieşiţi din piaţă şi coborau dealul în tăcere, pe o străduță îngustă şi întortocheată.

Deasupra capetelor lor, podurile caselor aflate de o parte şi de cealaltă a străzii aproape că se atingeau, blocând lumina; sub tălpi pietrele erau alunecoase din cauza apei şi a mizeriei. Hare mergea înainte, într-un ritm susţinut, deşi continua să-şi târască mâna de-a lungul zidurilor ca un orb. Trebuiau să stea destul de aproape în urma lui, altfel riscau să-l piardă la vreo răscruce. Pe neaşteptate, Arren se simţi cuprins de exaltarea vânătorii; toate simţurile-i intrară în alertă, cum se întâmpla în timpul partidelor de vânătoare de cerbi din pădurile din Enlad; vedea clar fiecare faţă pe lângă care trecea şi trăgea în piept mirosul greu şi dulce al oraşului: un miros de gunoi, de tămâie, de stârvuri şi de flori. Pe când se strecurau de-a lungul unei străzi largi şi înţesate de oameni, auzi bătaia unei tobe şi surprinse cu coada ochiului un şir de bărbaţi şi femei dezbrăcaţi, legaţi unul de altul de mâini şi de talie, cu părul încâlcit atârnându-le pe feţe: doar o privire şi apoi dispărură, în timp ce el îl urmă pe Hare în jos pe scări şi apoi într-o piaţă îngustă care era pustie în afară de câteva femei care bârfeau în jurul fântânii.

Acolo Şoimanul îl prinse din urmă pe Hare şi-i puse o mână pe umăr. Acesta se chirci cuprins de frică, sări ca ars şi se trase

îndărăt, adăpostindu-se sub o arcadă imensă. Rămase acolo, tremurând şi holbându-se la ei, cu privirea oarbă a celui vânat.

— Tu eşti cel numit Hare? – întrebă Şoimanul, vorbind cu vocea sa adevărată, care suna aspru, dar avea o intonaţie blândă. Bărbatul nu zise nimic, nu părea să-i fi dat atenţie sau să-l fi auzit. – Vreau ceva de la tine – continuă Şoimanul. Din nou nici un răspuns. – Plătesc.

Răspunse lent:

— Fildeş sau aur?

— Aur.

— Cât?

— Vrăjitorul ştie valoarea vrăjii.

Pe chipul lui Hare se văzu o tresărire şi apoi o transfigurare, faţa însufleţindu-i-se pentru o clipă scurtă ca o fluturare de aripi, apoi din nou înnegurarea şi golul.

— S-a dus – zise el – s-a dus totul.

Un acces de tuse îl făcu să se încovoaie şi scuipă negru. Când se îndreptă, era pierdut cu desăvârşire, tremura şi părea să fi uitat despre ce vorbiseră.

Arren îl privea, captivat din nou. Colţul în care stătea era creat de două statui imense, aşezate de o parte şi de alta a arcadei. Capetele statuilor erau plecate sub greutatea frontonului, iar corpurile muşchiuloase şi noduroase ieşeau doar în parte din zid, ca şi cum ar fi încercat să se elibereze din piatră pentru a prinde viaţă şi ar fi dat greş la jumătate. Uşa pe care o păzeau avea balamalele putrezite, iar casa, cândva somptuoasă, era în paragină. Chipurile lugubre şi proeminente erau pline de fisuri în care crescuseră licheni. Între cele două figuri greoaie stătea moale şi vlăguit, bărbatul numit Hare, cu ochii la fel de întunecaţi ca şi ferestrele acelei case goale, îşi ridică mâna ciuntită între el şi Şoiman şi se tângui:

— Fă-ţi pomană pentru un schilod amărât, stăpâne...

Magul îl privi mânios, de parcă ar fi suferit sau s-ar fi ruşinat.

Arren intui că, preţ de o clipă, îi văzuse chipul adevărat sub masca deghizării. Îşi puse din nou mâna pe umărul lui Hare şi rosti, încet, câteva cuvinte în limba aceea vrăjitorească pe care Arren nu o înţelegea.

Dar Hare înţelese. Se agăţă de Şoiman cu singura mână teafără, bâlbâindu-se:
— Poţi încă vorbi... vorbi. Vino cu mine, vino...
Magul aruncă o privire înspre Arren, apoi încuviinţă.
Coborâră pe străzile abrupte într-una dintre văile dintre cele trei dealuri din Hort. Pe măsură ce coborau, drumurile deveneau mai înguste, mai întunecate şi mai tăcute. Cerul era doar o fâşie palidă printre streșinile ieşite în afară, iar zidurile caselor ce se înşirau de o parte şi de alta erau umede. La capătul străduţei înguste curgea un pârâiaş ce duhnea ca un canal de scurgere deschis, iar casele se înghesuiau de-a lungul malurilor, printre podurile arcuite. Hare o coti pe sub arcada uneia dintre case, dispărând ca flacăra unei lumânări. Îl urmară.
Scările neluminate scârţâiau şi li se clătinau sub picioare. La capătul scărilor Hare împinse o uşă, deschizând-o şi putură în sfârşit să vadă unde erau: o cameră goală cu o saltea umplută cu paie într-un colţ şi cu o fereastră fără geamuri, cu obloane prin care se strecura doar o fărâmă de lumină prăfuită.
Hare se întoarse cu faţa către Şoiman, apucându-l din nou de braţ. Buzele i se mişcară. Într-un sfârşit rosti, bâlbâindu-se:
— Dragon... dragon...
Şoimanul îi întoarse ferm privirea, fără a scoate vreun cuvânt.
— Nu pot vorbi – zise Hare, dându-i drumul la braţ şi ghemuindu-se pe podeaua goală, plângând.
Magul îngenunche lângă el şi începu să-i vorbească în Vechea Glăsuire. Arren rămase în picioare lângă uşa închisă, cu mâna pe mânerul cuţitului. Lumina cenuşie şi camera prăfuită, cele două siluete îngenuncheate, sunetul moale, ciudat al vocii magului glăsuind în limba dragonilor, toate se învălmăşeau ca într-un vis, rupte de ceea ce se întâmpla în afară sau de timpul care se scurgea.
Hare se ridică încet în picioare. Îşi scutură genunchii de praf cu singura mână pe care o mai avea şi-şi ascunse braţul ciung la spate. Se uită împrejur, se uită la Arren: acum vedea la ce se uita. Numaidecât se întoarse şi se aşeză pe saltea. Arren rămase în picioare, de pază, dar Şoimanul, cu simplitatea celui care-şi petrecuse copilăria într-o sărăcie lucie, se aşeză cu picioarele încrucişate pe podeaua goală.

— Povesteşte-mi cum ţi-ai pierdut arta şi glasul artei tale – zise el.

O vreme, Hare nu zise nimic. Apoi începu să-şi lovească braţul mutilat de coapsă, într-un gest convulsiv, de nelinişte, iar în cele din urmă vorbi, de parcă ar fi trebuit să-şi smulgă cuvintele cu cleştele:

— Mi-au tăiat mâna. Nu mai pot ţese vrăji. Mi-au tăiat mâna. Sângele a tot curs, până ce s-a uscat.

— Dar asta a fost după ce ţi-ai pierdut puterea, Hare, altfel nu ţi-ar fi putut face aşa ceva.

— Puterea...

— Puterea asupra vânturilor şi a valurilor şi a oamenilor. Le chemai pe numele lor adevărate şi toate acestea ţi se supuneau.

— Da, îmi amintesc că eram viu – rosti el cu o voce joasă şi răguşită. – Şi ştiam cuvintele şi numele...

— Dar acum eşti mort?

— Nu. Viu. Viu. Doar că odată eram dragon. Nu sunt mort. Dorm câteodată. Somnul e foarte aproape de moarte, oricine ştie asta. Morţii intră în vise, oricine ştie asta. Vin la tine, vii, şi îţi spun anumite lucruri. Ies din moarte prin vise. Există o cale. Şi dacă mergi suficient de departe, există mereu o cale înapoi, de unde ai pornit. Poate fi găsită, dacă ştii unde să o cauţi. Şi dacă eşti dispus să plăteşti preţul cuvenit.

— Care e preţul? – vocea Şoimanului pluti prin aerul întunecat precum umbra unei frunze căzătoare.

— Viaţa, ce altceva? Cu ce poți cumpăra viaţa, dacă nu cu viaţă?

Hare se legăna înainte şi înapoi pe saltea, cu o strălucire vicleană, nefirească, în priviri.

— Vezi – continuă el – pot să-mi taie mâna. Pot să-mi taie şi capul. Nu contează. Pot găsi calea înapoi. Ştiu unde să caut. Numai oamenii înzestrați cu putere pot ajunge acolo.

— Vrăjitori, vrei să spui?

— Da. – Hare ezită, părând să încerce de câteva ori să pronunţe acel cuvânt, dar fără să reuşească. – Oameni înzestrați cu putere – repetă. – Şi care trebuie... care trebuie să renunţe la ea. Să plătească.

Apoi se închise în sine, de parcă cuvintele să plătească i-ar fi adus aminte cine ştie ce şi şi-ar fi dat seama că dădea de bunăvoie informaţii pe care ar fi putut să le vândă. Nu mai putură scoate nimic altceva de la el, nici măcar despre referirile şi bâlbâielile despre drumul înapoi pe care Şoimanul părea să le găsească pline de înţeles, iar în curând magul se ridică.

— Ei bine, jumătate de răspunsuri sunt tot mai bune decât nici un fel de răspunsuri – zise el – şi asta e valabil şi pentru plată. – Cu agilitatea unui scamator aruncă o monedă de aur pe patul din paie, în faţa lui Hare.

Hare o ridică. Se uită la ea, apoi la Şoiman şi la Arren, smucindu-şi capul.

— Aşteaptă – se bâlbâi. De îndată ce lucrurile luau o altă întorsătură, nu mai era în stare să se controleze, iar acum bâjbâia disperat, căutând cuvintele pentru ce avea de spus. – Diseară – zise în cele din urmă. – Aşteaptă. Diseară. Am hazia.

— N-am nevoie.

— Ca să-ţi arăt... ca să-ţi arăt calea. Diseară. O să te duc acolo. O să-ţi arăt. Tu poţi ajunge acolo, căci tu... căci eşti... – Bâjbâi după cuvânt, până ce Şoimanul completă:

— Sunt un vrăjitor.

— Da! Aşa că putem... putem ajunge acolo. La cale. Când visez. În vis. Vezi? O să te duc. O să mergi cu mine la... cale.

Şoimanul rămase aşa, nemişcat şi gânditor, în mijlocul camerei întunecate.

— Poate – rosti într-un sfârşit. – Dacă venim, vom fi aici până pe înserate. – Apoi se întoarse către Arren care deschise uşa în grabă, nerăbdător să plece.

Strada umedă şi cufundată în umbre părea luminoasă ca o grădină în comparaţie cu camera lui Hare. Apucară pe drumul cel mai scurt către partea de sus a oraşului, un şir de scări abrupte de piatră printre pereţii acoperiţi de iederă ai caselor. Arren respira greoi ca un leu de mare.

— Uff! Ai de gând să te întorci acolo?

— Păi, o s-o fac, dacă nu reuşesc să aflu acelaşi lucru dintr-altă parte, mai puţin periculoasă. E foarte probabil să încerce să ne întindă o capcană.

— Dar nu eşti protejat împotriva hoţilor şi a celor asemenea lor?

— Protejat? – se miră Şoimanul. – Ce vrei să spui? Ai impresia că mă plimb înfășurat în vrăji precum o bătrână care se teme de reumatism? N-am timp pentru aşa ceva. Îmi ascund faţa ca să ne ascund căutarea, asta-i tot. Ne putem purta de grijă unul altuia. Dar adevărul este că în această călătorie nu ne vom putea feri de pericole.

— Bineînţeles că nu – zise Arren cu răceală, mânios, cu mândria rănită. – Nu asta încercam să fac.

— Numai bine atunci – replică magul neînduplecat, dar cu o anumită bună dispoziție care calmă supărarea lui Arren. În realitate, era surprins de propria sa furie, căci nu crezuse vreodată că i-ar putea vorbi astfel Arhimagului. Dar la urma urmei, acesta era şi parcă nu era Arhimagul, acest Şoim cu nasul lui în vânt şi cu chipu-i pătrăţos şi obraji prost bărbieriţi, cu vocea care o dată era a unuia, o dată a altuia: un străin pe care nu te puteai bizui.

— Are noimă ceea ce ţi-a spus? – întrebă Arren, care nu ardea deloc de nerăbdarea să se întoarcă în camera aceea obscură de deasupra râului urât mirositor. – Toate vorbele alea fără rost despre a fi în viaţă şi a fi mort şi a se întoarce cu capul retezat?

— Nu ştiu dacă are sens. Vroiam să vorbesc cu un vrăjitor care şi-a pierdut puterea. El zice că nu şi-a pierdut-o, ci că a renunţat la ea, a dat-o la schimb. În schimbul a ce? Viaţă pentru viaţă, zice el. Putere pentru putere. Nu, nu-l înţeleg, dar merită să fie ascultat.

Înţelepciunea fermă a Şoimanului îl făcu pe Arren să se simtă şi mai ruşinat. Se simţea capricios şi irascibil ca un copil. Se simţise vrăjit de Hare, dar acum, când vraja se rupsese, se simţea cuprins de dezgust, de parcă ar fi mâncat ceva stricat. Se hotărî să nu mai vorbească până când nu reuşea să-şi recapete stăpânirea de sine. În clipa următoare puse greşit piciorul pe treptele tocite şi lucioase, alunecă şi-şi recăpătă echilibrul zdrelindu-şi mâinile de pietre.

— Oh, blestemat fie oraşul ăsta murdar! – izbucni, cuprins de furie.

Magul replică, pe un ton uscat:

— Nu cred că mai are nevoie să fie blestemat.

Într-adevăr, era ceva în neregulă cu oraşul Hort, ceva ce plutea chiar şi în aer, dând impresia că asupra oraşului fusese aruncat un blestem. Şi totuşi, nu era vorba de vreun anume fel de prezenţă, cât mai degrabă de o absenţă, o slăbiciune în toate cele, ca o maladie care molipsea cu repeziciune spiritul oricărui vizitator. Până şi căldura soarelui de după-amiază era bolnăvicioasă, o căldură mult prea apăsătoare pentru martie. Pieţele şi străzile forfoteau de activităţi şi mişcare, dar nu era nici ordine nici belşug. Mărfuri sărăcăcioase, preţuri mari şi pieţe periculoase atât pentru vânzători, cât şi pentru cumpărători, mişunând de hoţi şi grupuri de răufăcători care hoinăreau de colo-colo. Nu prea erau femei pe stradă, iar puţinele care se vedeau ieşeau mai mult în grupuri. Era un oraş fără de lege sau stăpânire. Vorbind cu oamenii, Arren şi Şoimanul aflară în curând că, într-adevăr, în Hort nu mai exista nici un sfat sau primar sau lord. Câţiva dintre cei care conduseseră cândva oraşul muriseră, alţii renunţaseră, iar unii fuseseră omorâţi. Mai multe căpetenii domneau peste diferitele cartiere ale oraşului, paznicii controlau portul şi-şi umpleau buzunarele şi altele la fel.

Oraşul îşi pierduse sufletul. În ciuda activităţilor neîntrerupte, oamenii păreau lipsiţi de orice scop. Meşteşugarilor părea să le lipsească dorinţa de a lucra bine şi chiar şi hoţii furau numai pentru că era singurul lucru pe care ştiau să-l facă. Aparent nu lipsea nimic, se vedea întreaga agitaţie strălucitoare a unui mare oraș-port, dar, de jur împrejurul acestuia, zăceau nemişcaţi mestecătorii de hazia. Iar dincolo de această aparenţă lucrurile nu păreau complet reale, nici măcar chipurile, sunetele, mirosurile. Din când în când, păreau să se piardă în acea lungă şi călduroasă după-amiază pe care Şoimanul şi Arren şi-o petrecură bătând străzile oraşului şi vorbind cu unul şi cu altul. Ajunseră chiar să se dizolve cu totul. Apărătoarele din pânză dungată, străzile prăfuite, pereţii coloraţi şi toată vivacitatea vieţii dispăreau, lăsând în urmă un oraş iluzoriu, pustiu şi posomorât în lumina înceţoşată a soarelui.

Doar în partea de sus a oraşului, unde poposiră un răstimp în după-amiaza târzie, reuşiră să se elibereze o vreme de starea aceea bolnăvicioasă de visare.

— Ăsta nu-i un oraş cu noroc! – apreciase Şoimanul în urmă cu câteva ceasuri, iar acum, după ore întregi de hoinărit pe străzi şi de discuţii zadarnice cu străini, părea obosit şi tenebros. Deghizarea pălise puţin şi o oarecare asprime şi întunecime răzbăteau prin chipul înşelător de negustor. Arren nu reuşise încă să se lepede de starea de nervozitate ce-l cuprinsese de dimineaţă. Se aşezaseră pe iarba netăiată de pe coasta dealului, într-un crâng de pendici, la umbra frunzişului întunecat şi presărat de boboci roşii dintre care unii se deschiseseră. De acolo nu vedeau oraşul, ci numai ţiglele acoperişurilor ca o înşiruire de trepte ce ducea înspre mare. Golful îşi deschidea larg braţele, albastru precum ardezia prin ceaţa primăvăratecă, întinzându-se către linia orizontului. Fără linii trasate, fără limite. Stăteau aşa, cu privirea pierdută în acea imensitate albastră de spaţiu. Arren îşi simţi mintea limpezindu-i-se, deschizându-se să întâlnească şi să sărbătorească lumea.

Când se duseră să-şi astâmpere setea dintr-un râuleţ din apropiere, ce curgea limpede peste bolovanii maronii şi care izvora dintr-una dintre grădinile princiare de pe dealul din spatele lor, sorbi cu nesaţ şi-şi cufundă capul în apa rece. Apoi se ridică şi începu să recite din *Vitejiile lui Morred*.

Preaslăvite sunt Fântânile din Shelieth,
Cu a lor ape ce susură ca harpe de argint,
Dar binecuvântat fie de-a pururea
Acest râuleţ ce setea mi-a astâmpărat!

Şoimanul râse auzindu-l şi începu şi el să râdă... îşi scutură capul aşa cum face un câine şi o ploaie strălucitoare de stropi fini se răspândi în ultimele raze aurite de soare.

Trebuiră să părăsească crângul şi să coboare iar pe străzi, iar pe când terminară de mâncat la o dugheană unde se vindeau turte de peşte unsuroase, noaptea plutea greoaie în aer. Întunericul se lăsa cu repeziciune peste străzile înguste.

— Ar trebui să plecăm, băiete – zise Şoimanul, iar Arren întrebă:

— Către barcă? – Dar ştia că nu într-acolo se îndreptau, ci către casa de deasupra pârâiaşului, cu camera aceea goală, prăfuită şi groaznică.

***

HARE ÎI AŞTEPTA ÎN PRAGUL UŞII.

Aprinsese o lampă cu ulei ca să lumineze scările întunecate. Flacăra micuţă tremura neîntrerupt, legănându-se în mâna sa, aruncând umbre întinse şi iuţi de-a lungul pereţilor.

Făcuse rost de o altă saltea de paie pentru ca vizitatorii să se poată aşeza, dar Arren se aşeză pe podeaua goală, lângă uşă. Aceasta se deschidea din afară, iar ca s-o păzească ar fi trebuit să se aşeze şi el afară, la intrare. Dar hăul acela negru era mai mult decât putea suporta şi vroia să fie cu ochii pe Hare. Atenţia Şoimanului şi poate şi puterile urmau să îi fie îndreptate înspre ceea ce-i va spune sau arăta Hare, aşa că era de datoria lui Arren să fie cu ochii în patru pentru vicleşuguri.

Hare se ţinea mai drept şi tremura mai puţin, îşi curăţase gura şi dinţii şi la început vorbi normal, deşi cuprins de exaltare. În lumina lămpii ochii-i erau atât de întunecaţi încât nu se vedea albul ochilor, ca la animale. Vorbea cu toată convingerea, insistând ca Şoimanul să mănânce *hazia*.

— Vreau să te iau, să te iau cu mine. Trebuie să mergem pe aceeaşi cale. Eu pornesc în curând, fie că eşti gata sau nu. Trebuie să iei *hazia* ca să mă poţi urma.

— Cred că te pot urma şi aşa.

— Nu acolo unde merg eu. Asta nu e… o urzire de vrăji.

Nu părea în stare să spună cuvintele vrăjitor sau vrăjitorie.

— Ştiu că poţi ajunge la... locul acela, ştii tu, la zid. Dar nu e acolo. Este o altă cale.

— Dacă tu mergi, eu te pot urma.

Hare clătină din cap. Chipu-i frumos şi distrus se înflăcărase, îşi arunca des privirile înspre Arren, incluzându-l şi pe el, deşi vorbea doar cu Şoimanul.

— Uite, sunt două tipuri de oameni, nu-i aşa? Cei ca noi şi restul... Dra... dragonii şi ceilalţi. Oamenii lipsiţi de putere sunt vii doar pe jumătate. Ei nu contează. Nu ştiu ce visează, se tem de întuneric. Dar ceilalţi, stăpâni ai oamenilor, nu se tem să pătrundă pe tărâmul întunericului. Noi avem forţa.

— Atâta timp cât ştim numele lucrurilor.

— Dar acolo nu contează numele – tocmai asta-i ideea, asta-i ideea! Acolo nu ai nevoie de ceea ce faci, de ceea ce ştii. Vrăjile nu sunt de nici un folos. Trebuie să uiţi de toate astea, să renunţi la ele. De asta ajută să mănânci *hazia*: uiţi numele, laşi deoparte forma lucrurilor, mergi drept către realitate. Voi pleca din clipă în clipă, dacă vrei să afli unde, trebuie să faci ce-ţi spun. Eu spun după cum îmi zice el. Ca să fii un stăpân al vieţii trebuie să fii un stăpân al oamenilor. Trebuie să găseşti secretul. Ţi-aş putea spune că este un nume, dar ce este un nume? Un nume nu e real, nu e realul, realul etern. Dragonii nu pot merge acolo. Dragonii mor. Mor cu toţii. Am luat atâta în seara asta că nu o să mă poţi ajunge vreodată. Nu te poţi ţine de mine. Unde mă rătăcesc, mă poţi călăuzi tu. Îţi aminteşti care e secretul? Îţi aminteşti? Fără moarte. Fără moarte... nu! Fără pat plin de sudoare şi coşciug putrezit, nu mai, niciodată. Sângele se uscă precum un râu secat şi apoi dispare. Fără teamă. Fără moarte. Numele dispar şi cuvintele şi teama, toate dispar. Arată-mi unde mă rătăcesc, arată-mi, stăpâne...

Continuă aşa, într-o înşiruire rapidă de cuvinte sugrumate ca o îngânare de vrajă, dar care nu ţesea nici o vrajă, nu era un întreg, nu avea sens. Arren asculta şi asculta, chinuindu-se să înţeleagă. Numai de-ar reuşi să înţeleagă! Şoimanul trebuia să facă precum îi spunea şi să ia drogul, doar de data asta, ca să poată înţelege despre ce-i vorbea Hare, despre misterul despre care nu putea sau nu vroia să vorbească. Altfel ce făceau acolo? Dar, la urma urmei (Arren îşi plimba privirea de la faţa exaltată a lui Hare către celălalt profil), poate că magul înţelegea deja... Chipul lui era dur ca stânca. Unde dispăruseră nasul în vânt, expresia grosolană? Şoim negustorul dispăruse, uitat. În locul lui stătea magul, Arhimagul.

Vocea lui Hare devenise o bolboroseală cântată, iar el stătea cu picioarele încrucişate, legănându-se. Avea faţa suptă şi gura întredeschisă. Celălalt stătea în faţa lui, în lumina slabă, dar nemişcată, răspândită de lampa de ulei aşezată între ei pe podea, fără a rosti vreo vorbă; dar întinsese braţul şi-l luase de mână pe Hare. Arren nu văzuse când îi luase mâna. Erau nişte goluri în ordinea lucrurilor, nişte goluri ale nonexistenţei...

trebuie să fi fost toropeala. Cu siguranţă trecuseră câteva ceasuri bune, trebuie să fi fost cam miezul nopţii. Oare dacă ar dormi ar fi şi el în stare să îl urmeze pe Hare în vis şi să ajungă la locul acela, la calea secretă? Poate că ar putea. Acum i se părea chiar posibil. Dar trebuia să stea de veghe la uşă. Nu prea vorbiseră despre asta, dar atât el, cât şi Şoimanul erau conştienţi că, cerându-le să revină pe timp de noapte, Hare ar fi putut să le întindă o cursă. Fusese pirat, cunoştea hoţi. Nu discutaseră despre asta, dar Arren ştia că el trebuie să stea de pază, căci în călătoria aceea ciudată a spiritului, magul urma să fie lipsit de apărare. Dar, ca un neghiob, îşi lăsase sabia pe barcă şi la ce i-ar folosi cuţitul dacă uşa s-ar trânti brusc de perete? Dar asta nu avea să se întâmple: putea asculta şi putea auzi. Hare nu mai vorbea. Amândoi tăceau; întreaga casă era cuprinsă de tăcere. Nimeni n-ar fi putut urca treptele acelea mişcătoare fără a face zgomot. Putea vorbi dacă auzea ceva, putea striga şi atunci transa s-ar rupe, iar Şoimanul şi-ar reveni în simţiri şi i-ar putea apăra, pe el şi pe Arren, cu fulgerele răzbunătoare izvorâte din furia unui vrăjitor... Când Arren se aşezase lângă uşă, Şoimanul se uitase înspre el, aruncându-i doar o privire, aprobare: aprobare şi încredere. El era paznicul. Nu era nici un pericol atâta timp cât stătea de pază. Dar era greu, greu să se tot uite la cele două chipuri, cu acel strop de lumină din lampa aşezată între ei, pe podea, amândoi tăcuţi, amândoi nemişcaţi, cu ochii larg deschişi dar fără a vedea lumina sau camera prăfuită, privind către o altă lume a viselor sau a morţii... să-i vegheze fără a încerca să-i urmeze...

Acolo, în întunecimea aceea vastă şi uscată, cineva îi făcea semne. Vino, zise măreţul lord al umbrelor. În mână ţinea o mică flacără, de mărimea unui mărgăritar, pe care i-o întinse lui Arren, oferindu-i viaţă. Încet, Arren făcu un pas către el, urmându-l.

Capitolul 4

Lumina magică

USCATĂ, AVEA GURA USCATĂ. Avea un gust de praf în gură.

Buzele-i erau acoperite de praf.

Fără să-şi ridice capul de pe podea, privi jocul umbrelor. Umbre mari care se mişcau şi se năpusteau, se umflau şi se micşorau şi altele mai slabe care fugeau mai iute pe pereţi şi pe tavan, sfidându-le. O umbră era în colţ şi alta pe podea şi nici una nu se mişca.

Începu să-l doară ceafa. În acelaşi timp, imaginea pe care o vedea îi venea clar în minte, într-o singură străfulgerare, îngheţată într-o clipită. Hare era prăbuşit într-un colţ cu capul pe genunchi, Şoimanul, căzut pe spate, un bărbat îngenunchind peste Şoiman, altul vărsând bani de aur într-o pungă, un al treilea în picioare, privindu-i pe ceilalţi. Al treilea ţinea într-o mână un felinar şi în cealaltă un pumnal, pumnalul lui Arren.

Chiar de vorbeau, el nu-i auzea. Îşi auzea numai propriile gânduri care-i spuneau de-ndată şi fără preget ce să facă. Le dădu ascultare fără întârziere. Se târî în faţă foarte încet câteva picioare, mâna stângă-i ţâşni ca o săgeată şi apucă punga cu prada, sări în picioare şi-o luă spre scări cu un strigăt răguşit. Se avântă pe scări în jos în întunericul orb fără să-i scape nici o treaptă, fără măcar să le simtă sub picioare, de parc-ar fi zburat. Ţâşni în stradă şi-o rupse la fugă cu toată viteza în întuneric.

Casele erau conturate de cerul înstelat şi păreau nişte mormane negre. Lumina stelelor lucea palid pe râul din dreapta lui şi, deşi nu putea să vadă unde duceau străzile, putea să desluşească răspântiile de drum şi când să cotească şi să facă drum întors. Îl urmăriseră. Îi auzea, nu prea departe în urma sa. Erau desculţi şi răsuflarea gâfâită li se auzea mai tare decât zgomotul paşilor. De-ar fi avut timp, ar fi râs, căci în sfârşit ştia cum era să fii cel vânat în loc să fii vânătorul, animalul hăituit în loc de urmăritor. Asta însemna să fii de unul singur şi să fii liber. O coti brusc la dreapta şi încercă să-şi piardă urmăritorii

năpustindu-se peste un pod cu parapete înalte, trecu pe o stradă laterală, după un colţ, înapoi pe malul râului şi de-a lungul lui o bucată de drum, apoi peste alt pod. Pantofii îi răsunau tare pe pietriş şi era singurul sunet din tot oraşul. Se opri la stâlpul podului ca să-i dezlege, dar şireturile-i erau înnodate, iar urmăritorul nu-l pierduse. Felinarul licări o clipă peste râu. Paşii înfundaţi, grei şi repezi se apropiată. Nu putea să le scape. Putea doar să-i păcălească, să le-o ia înainte, să nu se oprească, să o ţină înainte, să nu se oprească, s-o ţină înainte şi să-i îndepărteze de camera prăfuită, să-i ţină cât mai departe...

Îl dezbrăcaseră de haină, îi luaseră pumnalul, rămăsese doar în cămaşă, era uşor şi înfierbântat, i se-nvârtea capul, iar durerea din spatele țestei era mereu mai ascuţită şi mai ascuţită cu fiecare pas, şi fugea, continua să fugă. Punga-l încurca. O azvârli dintr-o dată şi-o monedă de aur zbură afară şi lovi pietrele cu un sunet clar.

— Aici vă sunt banii – strigă el, răguşit şi gâfâind. Fugi mai departe. Deodată strada se termină. Nu mai erau răspântii, nici stele în faţa lui, o fundătură. Fără să se oprească, se-ntoarse şi fugi spre cei ce-l urmăreau. Lumina felinarului îl izbi direct în ochi şi strigă sfidător în timp ce se năpusti asupra lor.

***

UN FELINAR I SE PENDULA ÎN FAŢA ochilor înainte şi înapoi, o pată slabă de lumină în mijlocul imensităţii cenuşii mişcătoare. O urmări îndelung. Lumina mai slăbi şi în cele din urmă o umbră-i trecu dinainte, iar când umbra înaintă, lumina pieri. Stingerea ei îl mâhni puţin, sau poate că era mâhnit pentru el însuşi, căci ştia că acum trebuia să se trezească.

Felinarul stins încă se mai balansa de catargul de care era prins. În jur, marea era luminată de soarele care răsărea. Bătea o tobă. Se auzeau vâsle scârţâind puternic şi regulat. Lemnul corăbiei se văita şi scârţâia pe o mie de voci slabe. Un bărbat aflat la prora le strigă ceva marinarilor din spatele său. În spate, bărbaţii care erau legaţi în lanţuri împreună cu Arren erau toţi tăcuţi. Fiecăruia îi fusese petrecută o curea de fier în jurul mijlocului şi cătuşe la încheieturi şi amândouă aceste legături erau legate de un lanţ scurt şi greu de legăturile următorului

bărbat. Cureaua de fier mai era înlănţuită de un piron bătut în punte, aşa încât puteau sta aşezaţi sau ghemuiţi, dar nu puteau să se ridice în picioare. Stăteau prea apropiaţi unul de altul pentru a se putea întinde, înghesuiţi în magazia strâmtă în care ţineau încărcătura corăbiei. Arren era în colţul din faţă al babordului. Dacă-şi înălţa capul, ochii-i erau la acelaşi nivel cu puntea, între cală şi parapet, lată de câţiva metri.

Nu-şi amintea multe de noaptea trecută, după urmărire şi strada înfundată. Se luptase şi fusese pus la pământ şi legat cu mâinile la spate şi cărat undeva. Auzise un bărbat vorbind cu o voce stranie, şoptită. Fusese dus la un fel de fierărie, unde ardea săltând un foc roşu... Nu reuşea să-şi amintească. Ştia, totuşi, că se afla pe o corabie de sclavi şi că fusese luat pentru a fi vândut.

Nu însemna mare lucru pentru el. Îi era prea sete. Îl durea tot corpul, iar capul îi crăpa de durere. Când răsări soarele, lumina-i trimise lănci de durere în ochi.

Târziu, spre prânz, li se dădu să mănânce un sfert de pâine şi să bea o înghiţitură bună dintr-o ploscă de piele, pe care le-o ţinea la gură un bărbat cu faţa aspră şi ascuţită. La gât avea prinsă o bandă de piele lată şi bătută cu aur, ca zgarda unui câine, iar când Arren îl auzi vorbind, recunoscu vocea aceea slabă, stranie, ca un fluierat.

Băutura şi mâncarea îi uşurară pentru o vreme starea jalnică a trupului şi-i limpeziră mintea. Se uită pentru prima dată la feţele celorlalţi sclavi, trei în rândul său şi alţi patru aproape de el, în spate. Unii stăteau cu capetele pe genunchii ridicaţi, iar altul era căzut pe spate, bolnav sau drogat. Cel de lângă Arren era un flăcău de vreo douăzeci de ani, cu faţa lată şi turtită.

— Unde ne duc? – îl întrebă Arren.

Flăcăul se uită la el – feţele le erau la nici un picior depărtare – şi rânji, ridicând din umeri, iar Arren crezu că nu ştie, dar apoi îşi smuci braţele încătuşate ca şi când ar fi vrut să gesticuleze şi, zâmbind în continuare, îşi deschise larg gura, arătându-i, acolo unde ar fi trebuit să-i fie limba, doar o rădăcină neagră.

— Poate că la Showl – spuse unul din spatele lui Arren, iar altul:

— Sau la Târgul din Amrun – şi atunci bărbatul cu zgarda, care părea să fie pretutindeni pe corabie, se aplecă peste magazia cu provizii şi spuse şuierând:

— Tăceţi dacă nu vreţi să ajungeţi momeală pentru rechini – şi tăcură cu toţii.

Arren încercă să-şi imagineze aceste locuri, Showl, Târgul din Amrun. Acolo se vindeau sclavi. Cu siguranţă îi puneau să stea în faţa cumpărătorilor, ca pe boii sau berbecii de vânzare din Piaţa din Berila. L-ar pune să stea acolo legat în lanţuri. Cineva l-ar cumpăra, l-ar duce acasă şi i-ar da ordine, iar el ar refuza să le îndeplinească. Sau le-ar îndeplini şi-ar încerca să evadeze. Într-un fel sau altul, tot ar fi ucis. Nu era faptul că sufletul i se răzvrătea la gândul sclaviei, era mult prea rănit şi tulburat pentru asta. Pur şi simplu ştia că nu va fi în stare să fie sclav şi că ar fi murit sau ar fi fost ucis într-o săptămână sau două. Deşi îşi dădea seama că aceste lucruri erau posibile, gândul la sclavie îl speria, aşa că încetă să mai încerce să se gândească la ce va urma. Privea îndelung la lemnul murdar şi negru al punţii dintre picioarele sale, simţea căldura soarelui pe umerii goi şi simţea cum setea îi usca gura şi-i strângea din nou gâtlejul.

Soarele se scufundă. Se aşternu noaptea, clară şi rece. Se iviră stelele ascuţite. Toba bătea ca o inimă înceată, ţinând ritmul vâslelor, căci nu adia nici o suflare de vânt. Acum frigul era cea mai grea povară. Îşi încălzi puţin spatele de la picioarele strânse ale celui din spatele său şi partea stângă de la mutul de lângă el, care stătea încovoiat, gemând şi mormăind ceva ritmat pe o singură notă. Vâslaşii îşi făcură schimbul, toba bătu din nou. Arren jinduise după întuneric, dar nu putea să doarmă. Îl dureau oasele şi nu-şi putea schimba poziția. Stătea jos, chinuit, tremurând, ars de soare, privind sus la stelele care săltau pe cer cu fiecare înaintare a vâslelor, alunecau la locul lor, rămâneau neclintite, iară săltau, alunecau, rămâneau pe loc...

Bărbatul cu zgarda stătea împreună cu un altul între cala cu provizii şi catarg. Micul felinar care se clătina pe catarg arunca umbre împrejurul capetelor şi umerilor.

— Ceaţă, pe toţi dracii – spuse vocea slabă şi plină de ură a celui cu zgardă – ce caută ceaţa aici în Strâmtorile Sudice în această perioadă a anului? Blestemată să fie!

Toba bătea. Stelele săltau, alunecau, se opreau. Lângă Arren, bărbatul fără limbă se cutremură dintr-o dată şi, ridicându-şi capul, scoase un ţipăt de coşmar, îngrozitor, fără formă.

— Linişte acolo! – răcni al doilea bărbat de lângă catarg.

Mutul se cutremură din nou şi tăcu, clefăind din fălci.

Stelele alunecară pe furiş înainte în neant.

Catargul se clătină şi dispăru. O pătură rece, cenuşie păru că-i cade lui Arren pe spate. Toba şovăi şi apoi îşi reluă ritmul, dar mai lent.

— Groasă ca laptele închegat – spuse vocea răguşită undeva deasupra lui Arren.

— Ţineţi ritmul acolo! Nu sunt bancuri de nisip preţ de douăzeci de mile!

Un picior cornos şi plin de cicatrici apăru din ceaţă, se opri o clipă aproape de faţa lui Arren, apoi dispăru dintr-un pas.

Parcă nu înaintau în ceaţă, se simţea doar legănarea şi smucitura vâslelor. Bătaia tobei era înfundată. Frigul era cleios. Pâcla se condensa în părul lui Arren şi-i şiroia în ochi. Încercă să prindă picurii cu limba şi respiră aerul umed cu gura deschisă, încercând să-şi potolească setea. Dar dinţii-i clănţăneau. Metalul rece al unui lanţ îi atârna de coapsă şi-l ardea ca focul acolo unde-l atingea. Toba bătu şi iar bătu şi-apoi se opri.

Era linişte.

— Ţineţi bătaia! Ce nu-i bine? – răcni vocea răguşită şi şuierătoare de la prora. Nu primi nici un răspuns.

Nava se legănă puţin pe marea tăcută. Dincolo de parapetul întunecat nu era nimic gol. Ceva zgârie corabia într-o parte. Zgomotul era puternic în liniştea şi întunericul inert şi nefiresc.

— Suntem pe uscat – şopti unul dintre prizonieri, dar tăcerea se-nchise peste vocea sa.

Ceaţa se lumină, de parcă o lumină înflorea în mijlocul ei. Arren văzu cu claritate capetele bărbaţilor înlănţuiţi lângă el, cu stropii mici de umezeală sclipindu-le în păr. Corabia se legănă din nou şi se-ntinse cât de mult îl lăsară lanţurile, întinzându-şi gâtul, încercând să vadă în faţă ce se întâmpla pe corabie. Ceaţa lucea peste punte ca luna în spatele norilor subţiri, rece şi radioasă. Vâslaşii stăteau înmărmuriţi ca statuile. Cei din echipaj stăteau în mijlocul corăbiei, cu ochii sclipind puţin. Un singur om

stătea la babord şi de la el venea lumina, de la faţa şi mâinile şi toiagul care ardeau ca argintul topit.

La picioarele omului strălucitor stătea ghemuită o formă întunecată.

Arren încercă să vorbească, dar nu putu. Înveşmântat în lumina maiestuoasă, Arhimagul veni lângă el şi îngenunche pe punte. Arren simţi atingerea mâinii sale şi-i auzi vocea. Simţi cum corpul îi este eliberat, cum îi cedează legăturile de la încheieturi şi în toată magazia se auzi un zăngănit de lanţuri. Dar nici un om nu se mişca. Doar Arren încercă să se ridice în picioare, dar nu putu, căci stătuse chircit prea mult. Simţi strânsoarea puternică a Arhimagului pe braţ şi cu ajutorul lui se târî afară din magazie şi se ghemui pe punte.

Arhimagul se-ndepărtă de el şi splendoarea înceţoşată luci pe feţele împietrite ale vâslaşilor. Se opri lângă omul care se ghemuise lângă parapetul de la babord

— Eu nu pedepsesc – spuse vocea clară, aspră şi rece ca şi lumina fermecată, la fel de rece şi ea în ceaţă. – Dar pentru a face dreptate, Egre, atât îmi iau asupra mea: îţi leg glasul până în ziua când vei găsi un cuvânt care merită spus.

Se-ntoarse la Arren şi-l ajută să se ridice.

— Haide acum, băiete – spuse el, iar cu ajutorul lui, Arren reuşi să înainteze şchiopătând şi să se-mpiedice pe jumătate, apoi să cadă pe jumătate în barca ce se legăna acolo dedesubt, pe-o parte a corăbiei. Acolo îi aştepta *Orizont*, cu pânza ca aripa unei molii în ceaţă.

În aceeaşi tăcere şi calm desăvârşit, lumina se stinse şi barca se-ntoarse şi alunecă de lângă latura corăbiei. Aproape în acelaşi timp, galera, felinarul palid de pe catarg, vâslaşii neclintiţi, latura greoaie şi neagră a corăbiei, toate dispărură. Lui Arren i se păru că aude vocile transformându-se în urlete, dar sunetul era slab şi-n curând se pierdu. Peste puţin ceaţa începu să se subţieze şi să se zdrenţuiască, bătând în întuneric. Ieşiră sub stele, iar Orizont, tăcută ca o molie, fugea pe mare în noaptea curată.

Şoimanul îl acoperi pe Arren cu pături şi-i dădu apă. Când îşi puse mâna pe umărul băiatului, Arren începu dintr-o dată să plângă. Şoimanul nu spuse nimic, dar în atingerea mâinii sale

simţea blândeţe şi fermitate. Îl cuprinse încet alinarea: căldura, mişcarea delicată a bărcii, uşurarea inimii.

Îşi privi însoţitorul. Pe chipul său nu se mai vedea nici o radiere nelumească. Abia îl desluşea în lumina stelelor.

Barca alerga în continuare, mânată de farmec. Pe laturi, valurile parcă şopteau a mirare.

— Cine este bărbatul cu zgarda?

— Stai liniştit. Un pirat, Egre. Poartă zgarda să-i ascundă o cicatrice unde i-a fost odată tăiat gâtul. Se pare că a decăzut de la piraterie la comerţ cu sclavi. Dar de data asta a luat puiul ursului.

Avea o urmă de satisfacţie în vocea uscată, liniştită.

— Cum m-ai găsit?

— Cu vrăjitorie, mită... am irosit timpul. Nu mi-ar fi plăcut să se ştie că Arhimagul şi Gardianul din Roke scotoceşte mahalalele din Oraşul Hort. Mi-aş fi dorit să rămân deghizat. Dar a trebuit să iau urma unuia şi-a altuia şi când în sfârşit am aflat că vânzătorul de sclavi a ridicat ancora înainte de crăpatul zorilor, mi-am ieşit din fire. Am luat-o pe Orizont şi am vrăjit vântul în pânza ei în mijlocul calm al zilei şi-am lipit pentru o vreme tuturor corăbiilor din acel golf vâslele de suporturi. Cum vor explica asta, dacă vrăjitoria e numai minciuni şi aer, e problema lor. Dar în graba şi mânia mea am trecut pe lângă corabia lui Egre, care o luase la est şi sud ca să evite apele de mică adâncime. În ziua asta n-am făcut decât încurcături. Nu este nici o fărâmă de noroc în Oraşul Hort... În fine, am făcut o vrajă de găsire şi astfel am dat de corabie în întuneric. N-ar trebui să dormi acum?

— Sunt bine. Mă simt mult mai bine.

O febră uşoară înlocuise frigul, iar Arren se simţea într-adevăr bine. Corpul îi era vlăguit, dar mintea-i fugea uşor de la un lucru la altul.

— Când te-ai trezit? Ce s-a întâmplat cu Hare?

— M-am trezit odată cu zorile şi noroc că am capul tare. Am o umflătură şi o tăietură ca un castravete despicat în spatele urechii. L-am lăsat pe Hare în somnul drogurilor.

— N-am fost un paznic bun.

— Dar nu pentru că ai adormit.

— Nu – ezită Arren. – Era, eu eram...

— Erai înaintea mea, te-am văzut – spuse straniu Şoimanul – apoi s-au furişat înăuntru şi ne-au izbit ţestele ca unor miei la tăiere, au luat aurul, veşmintele bune şi un sclav bun de vândut şi-au plecat. Pe tine te vroiau, băiete. Ai valora cât o fermă la Târgul Amrun.

— Nu m-au lovit destul de tare. M-am trezit. I-am pus totuşi pe fugă. Le-am împrăştiat prada peste tot pe stradă înainte să mă încolţească. – Ochii lui Arren sclipiră.

— Te-ai trezit cât erau acolo şi ai fugit? De ce?

— Să-i îndepărtez de tine.

Surprinderea din vocea Şoimanului îl lovi deodată pe Arren în mândrie şi adăugă neînfricat:

— Am crezut că te urmăresc pe tine. Am crezut că te-ar fi putut omorî. Le-am înșfăcat punga să-i fac să se ia după mine, am strigat tare şi am fugit. Şi chiar s-au luat după mine.

— Da, cu siguranţă!

Atât spuse Şoimanul, nici un cuvânt de laudă, deşi rămase dus pe gânduri pentru o vreme. Apoi spuse:

— Nu te-ai gândit că aş fi putut fi mort deja?

— Nu.

— Ucide întâi şi jefuieşte după, e calea cea mai sigură.

— Nu m-am gândit la asta. M-am gândit doar cum să-i îndepărtez de tine.

— De ce?

— Pentru că tu ne-ai fi putut apăra, ne-ai fi putut scoate pe amândoi din încurcătură, dac-ai fi avut timp să te trezeşti. Sau oricum, ai fi putut să ne scapi. Eu eram cel ce stătea de gardă şi am dat greş. Am încercat să-mi răscumpăr greşeala. Tu eşti cel pe care-l păzeam. Tu eşti cel care contează. Eu sunt cu tine să te păzesc, sau pentru orice ai avea nevoie, căci tu ne călăuzeşti, eşti cel care ne duce acolo unde trebuie să mergem şi să-ndreptăm ceea ce e greşit.

— Aşa să fie? – spuse magul. – Aşa am crezut şi eu, până azi-noapte. Am crezut că tu eşti cel ce mă urmează, dar eu sunt cel care te urmează pe tine, băiatul meu.

Vorbea calm şi poate puţin ironic. Arren nu ştia ce să zică. Era într-adevăr complet încurcat. Crezuse că vina de-a fi adormit

sau de-a fi căzut în transă în timp ce stătea de veghe ar fi putut fi trecută cu vederea de încercarea de a-i atrage pe hoţi departe de Şoiman, dar acum părea doar o nesăbuinţă, pe când intrarea în transă la momentul nepotrivit fusese nemaipomenit de isteaţă.

— Îmi pare rău, domnul meu – spuse el într-un sfârşit, cu buzele cam amorţite şi neputându-se abţine să nu plângă – că te-am dezamăgit. Iar tu mi-ai salvat viaţa.

— Şi poate tu pe a mea – spuse aspru magul. – Cine ştie? Poate că mi-ar fi tăiat gâtul când terminau. Gata cu astea, Arren. Mă bucur că eşti cu mine.

Merse la cufărul cu provizii şi aprinse mica sobă cu cărbune făcându-și de lucru cu ceva. Arren se-ntinse şi urmări stelele, emoţiile i se potoliră şi mintea încetă să-i mai alerge. Şi văzu că Şoimanul nu judeca ce făcuse sau ce nu făcuse. O făcuse şi-atât, Şoimanul accepta faptul ca fiind încheiat. Eu nu pedepsesc, îi spusese rece lui Egre. Dar nici nu recompensa. Venise însă după Arren pe mare în cea mai mare grabă, eliberând puterea vrăjitoriei sale de dragul lui, şi-ar fi făcut-o din nou. Se putea baza pe el.

Merita toată dragostea pe care Arren o avea pentru el şi toată încrederea. Căci avea încredere în Arren. Ceea ce făcuse băiatul fusese bine.

Se-ntoarse acum şi-i dădu lui Arren o cană de vin roşu aburind.

— Poate asta o să te adoarmă. Ai grijă, să nu-ţi arzi limba!

— De unde ai vinul? Nu am văzut la bord nici o sticlă de vin.

— *Orizont* ascunde multe surprize dincolo de aparenţe – spuse Şoimanul, aşezându-se din nou lângă el, iar Arren îl auzi râzând scurt şi aproape fără sunet, pe întuneric.

Arren se ridică să bea vinul. Era foarte bun, reconfortându-i trupul şi spiritul. Spuse:

— Încotro mergem acum?

— La vest.

— Unde ai mers cu Hare?

— În întuneric. Nu l-am pierdut nici o clipă, dar el era pierdut. S-a îndepărtat spre hotarele lăturalnice, în nesfârşitele deşerturi ale delirului şi coşmarului. Sufletul său a piuit ca o pasăre în

acele locuri mohorâte, ca un pescăruş care ţipă departe de mare. Nu era bun de călăuză. A fost pierdut dintotdeauna. Cu toată măiestria sa în a face vrăji, n-a văzut niciodată calea dinaintea sa, căci se vedea mereu doar pe el însuşi.

Arren nu înţelegea toate astea şi nici nu vroia să le-nţeleagă acum. Fusese atras o bucată de drum în acel *întuneric* de care vorbeau vrăjitorii şi nu vroia să şi-l amintească, nu avea nimic de-a face cu el. Într-adevăr, nu vroia să doarmă, ca nu cumva să-l vadă din nou în vis şi să vadă forma aceea întunecată, o umbră întinzându-i o perlă şi şoptind: *Vino*.

— Domnul meu – spuse el, iar mintea o coti repede către alt subiect – de ce...

— Dormi! – spuse Şoimanul cu o uşoară iritare.

— Nu pot să dorm, domnul meu. Mă-ntrebam de ce nu i-ai eliberat pe ceilalţi sclavi.

— I-am eliberat. Nu am lăsat nici unul legat pe corabia aceea.

— Dar oamenii lui Egre erau înarmaţi. Poate dacă-i legai...

— Da, dacă-i legam? Nu erau decât şase. Vâslaşii erau sclavi înlănţuiţi, ca şi tine. Se poate ca Egre şi oamenii lui să fie deja morţi, ori legaţi de ceilalţi să fie vânduţi ca sclavi. I-am lăsat liberi să se lupte sau să se învoiască. Eu nu iau sclavi.

— Dar ştiai că sunt oameni netrebnici...

— Şi-astfel să fiu şi eu ca ei? Să las ca faptele lor să le controleze pe ale mele? Nu o să aleg eu în locul lor, aşa cum n-o să-i las pe ei să aleagă pentru mine!

Arren tăcu, gândindu-se la asta. Magul spuse acum, vorbind blând:

— Vezi tu, Arren, o acţiune nu este, aşa cum cred tinerii, ca o piatră pe care o ridici şi o arunci şi-şi atinge ţinta sau n-o nimereşte, şi aici se-ncheie totul. Atunci când piatra este ridicată, pământul este mai uşor, mâna care o ţine e mai grea. Când este aruncată, circuitele stelelor reacţionează, iar acolo unde loveşte sau cade, universul este schimbat. Echilibrul întregii lumi depinde de fiecare acţiune. Vânturile şi mările, puterile apei şi ale pământului şi ale luminii, tot ceea ce fac acestea şi tot ceea ce fac fiarele şi cele verzi este făcut bine şi de drept. Toate acestea acţionează în cadrul Echilibrului. De la uragan până la scufundarea balenei, la căderea unei frunze uscate şi la zborul

ţânţarului, tot ceea ce fac este făcut întru echilibrul întregului. Dar noi, cât avem putere asupra lumii şi unul asupra altuia, trebuie să învăţăm să facem ceea ce frunza, balena şi vântul fac prin propria lor natură. Trebuie să învăţăm să menţinem echilibrul. Având inteligenţă, nu trebuie să acţionăm cu ignoranţă. Având alegerea, nu trebuie să acţionăm fără responsabilitate. Cine sunt eu – deşi am puterea de-a o face – să pedepsesc şi să recompensez, să mă joc cu destinele oamenilor?

— Dar atunci – spuse băiatul privind încruntat la stele – pentru a menţine echilibrul nu trebuie oare să facem nimic? Sigur că un om trebuie să acţioneze, chiar dacă nu cunoaşte toate consecinţele acţiunilor sale, dar dacă nu, cum să facă?

— Fii pe pace. Este mult mai uşor pentru oameni să acţioneze decât să se abţină de la asta. Vom continua să facem bine şi să facem rău. Dar de-ar fi iar un rege deasupra noastră şi-ar căuta sfatul unui mag, ca în vechile timpuri, i-aş spune: *Stăpânul meu, să nu faci nimic doar pentru că e drept ori demn de laudă ori nobil. Să nu faci nimic doar pentru că pare bine s-o faci, fă doar ceea ce trebuie să faci şi ce nu poţi face în nici un altfel.*

Avea în voce ceva care-l făcu pe Arren să se-ntoarcă şi să-l privească în timp ce vorbea. Se gândi că radierea aceea de lumină-i strălucea din nou în jurul feţei, şi-i vedea acum nasul acvilin, obrazul cu cicatrici şi ochii întunecaţi, neînfricaţi. Iar Arren se uită la el cu dragoste, dar şi cu frică, gândindu-se: *el este mult deasupra mea*. Încă privindu-l, îşi dădu seama că nu era lumina magică, nici gloria rece a vrăjitoriei care-i lumina fără umbre fiecare linie şi trăsătură a chipului, ci lumina însăşi: dimineaţa, simpla lumină a zilei. Aceasta era o putere mai mare decât a magului, iar anii nu fuseseră mai blânzi cu Şoimanul decât cu orice alt om. Acelea erau riduri, iar el arăta mai obosit pe măsură ce lumina se făcea tot mai puternică. Căscă...

Privind şi cugetând astfel, Arren adormi în sfârşit. Dar Şoimanul şedea lângă el privind venirea zorilor şi răsăritul soarelui, aşa cum cineva ar studia o comoară să nu-i lipsească ceva, cusurul unei bijuterii, un copil bolnav.

Capitolul 5

Vise pe mare

TÂRZIU ÎN DIMINEAŢĂ, ŞOIMANUL RIDICĂ vântul magic din pânză şi-şi lăsă barca in voia vântului lumii, care sufla blând spre sud şi la vest. Departe, în dreapta, dealurile de la sud de Wathort alunecară şi rămaseră în urmă, devenind mici şi albastre, ca valurile de ceaţă deasupra valurilor mării.

Arren se trezi. Marea se desfăta în lumina prânzului aurit, apă nesfârşită în lumină nesfârşită. Şoimanul stătea la pupa bărcii, dezbrăcat, numai cu o fâşie de pânză în jurul şalelor şi un fel de turban făcut din pânză pentru vele. Cânta încet, lovind cu palmele de bancă de parcă ar fi fost o tobă, într-un ritm uşor şi monoton. Cântecul pe care-l cânta nu era nici vrajă nici farmec, nici un cântec de vitejie despre eroi şi regi, ci un cântec săltăreţ şi tărăgănat cu cuvinte fără sens, aşa cum ar cânta, de unul singur, un băiat care păzeşte caprele în după-amiezile de vară lungi, lungi, pe culmile înalte din Gont.

Un peşte sări de pe suprafaţa mării şi alunecă mai mulţi iarzi prin aer pe nişte morişti rigide şi lucitoare, ca aripile de libelulă.

— Suntem în Capătul Sudic – spuse Şoimanul când termină cântecul. – O parte ciudată de lume, unde se spune că peştii zboară şi delfinii cântă. Dar apa e bună de înotat, iar eu am o învoială cu rechinii. Curăţă-te de umilinţa sclaviei.

Pe Arren îl dureau toţi muşchii şi îi fu greu să se mişte la început. Nu prea ştia să înoate, căci mările Enladului sunt înrăite şi trebuie să te lupţi cu ele mai degrabă decât să înoţi şi oboseşti repede. Marea aceasta era mai albastră, rece la prima atingere, apoi încântătoare. Durerile îi părăsiră trupul. Se răsuci de-a lungul bărcii ca un tânăr şarpe de mare. Apa zbura în jurul lui în jerbe. Şoimanul i se alătură, înotând cu o mişcare mai fermă. Orizont îi aştepta, ascultătoare şi protectivă, cu aripi albe pe apa strălucitoare. Un peşte sări din apă în aer. Arren se luă după el. Se scufundă, sări din nou, înotă în aer, zburând în apă, urmărindu-l.

Auriu şi suplu, băiatul se juca şi se-ncălzea în apă şi în lumină până când soarele atinse marea. Întunecat şi reţinut, bărbatul înota cu gesturi cumpănite şi forţa vârstei care nu avea nimic de prisos, ţinu apoi barca pe direcţie, ridică o copertină din pânză de velă şi-l privi pe băiat înotând alături de peştele zburător cu o tandreţe nepărtinitoare.

— Încotro ne îndreptăm? – întrebă Arren în amurgul târziu, după ce mâncă pe săturate carne sărată şi pâine tare, somnoros din nou.

— Spre Lorbanery – răspunse Şoimanul şi silabele moi formară ultimul cuvânt pe care Arren îl auzi în noaptea aceea, aşa încât visele de la începutul nopţii se ţesură în jurul său. Visă că mergea mânat de curenţi în culori moi şi pale, fâşii şi fire rozalii, aurii şi azurii şi fu cuprins de o plăcere nesăbuită. Cineva îi spuse: *Acestea sunt câmpiile de mătase din Lorbanery. Aici nu cade niciodată întunericul*. Dar mai târziu, la capătul nopţii, când stelele de toamnă străluciră pe cerul primăvăratec, visă că era într-o casă în ruine. Era uscat acolo. Totul era prăfuit şi împodobit cu pânze de păianjen rupte şi prăfuite. Picioarele lui Arren erau încurcate în pânze şi-i treceau peste gură şi nări, oprindu-i respiraţia. Iar cel mai îngrozitor era că ştia că încăperea înaltă, în ruine, era sala unde luase micul dejun cu Maeştrii, în Marea Casă din Roke.

Se trezi înspăimântat, cu inima bătând tare, cu picioarele strânse chinuit sub o bancă. Se ridică, încercând să scape de visul rău. La est nu era încă lumină, ci un întuneric diluat. Catargul scârţâi. Vela, încă întinsă către briza de nord-est, luci slab deasupra lui. La pupa, însoţitorul său dormea adânc şi liniştit. Arren se-ntinse din nou şi-adormi până lumina clară a zilei îl trezi.

În ziua aceea marea era mai albastră şi mai calmă decât şi-ar fi putut imagina vreodată, cu apa atât de lină şi clară încât atunci când înota în ea era ca şi când ar fi alunecat sau ar fi plutit în aer. Era stranie şi părea desprinsă din vis.

La prânz întrebă:

— Vrăjitorii iau în seamă visele?

Şoimanul pescuia. Îşi urmărea atent undiţa. După multă vreme, spuse:

— De ce întrebi?

— Mă întrebam dacă este vreo urmă de adevăr în ele.

— Cu siguranţă că este.

— Pot fi într-adevăr preveniri?

Dar în undiţa magului se prinse ceva, iar zece minute mai târziu, când prinse un biban de mare argintiu albăstrui splendid ce urma să le fie prânzul, uitase cu totul ce întrebase.

După-amiaza, în timp ce leneveau sub copertina dungată care-i ferea de soarele dogoritor, Arren întrebă:

— Ce căutăm în Lorbanery?

— Ceea ce căutăm – spuse Şoimanul.

— În Enlad – spuse Arren după o vreme – avem o poveste despre un băiat al cărui învăţător era o piatră.

— Da?... Şi ce învăţă?

— Să nu pună întrebări.

Şoimanul fornăi, ca şi când s-ar fi abţinut să nu râdă şi se ridică.

— Foarte bine – zise. – Deşi prefer să ţin deoparte vorbele până ştiu despre ce vorbesc. De ce nu se mai face magie în oraşul Hort şi în Narveduen şi poate în toate Capetele? Asta încercăm să aflăm, nu-i aşa?

— Da.

— Cunoşti vechea zicală, *Regulile se schimbă în Capete*? Marinarii o folosesc, dar e o zicală a vrăjitorilor, şi înseamnă că vrăjitoria însăşi depinde de locul unde este făcută. O vrajă care merge pe Roke poate să fie doar vorbe goale în Iffish. Limba Facerii nu este ţinută minte la fel peste tot, ci aici un cuvânt, acolo altul. Iar urzeala de vrăji este ea însăşi întreţesută cu pământul şi apa, vânturile şi felul în care cade lumina peste locul unde este făcută. Odată, am navigat departe la Est, atât de departe încât nici vântul, nici apa nu-mi ascultau porunca, neştiindu-şi numele adevărate, sau, cel mai probabil, eu eram cel care nu le ştia.

— Lumea este foarte întinsă. Marea Largă depăşind tot ceea ce cunoaştem, şi mai sunt lumi şi dincolo de lume. Mă îndoiesc că orice cuvânt ce poate să fie rostit poartă, pretutindeni şi pentru totdeauna, greutatea însemnătăţii şi puterii sale peste aceste abisuri de spaţiu şi în lunga trecere a timpului. Doar dacă

ar fi acel Întâi Cuvânt pe care-l rosti Segoy şi cu care făuri totul, sau Ultimul Cuvânt, care nu a fost şi nu va mai fi rostit până când nu vor fi desfăcute toate lucrurile... Aşadar, chiar şi în această lume a noastră care este Terramare, pe micile insule pe care le cunoaştem, există diferenţe, mistere şi schimbări. Iar locul cel mai puţin cunoscut şi mai plin de mistere este Capătul Sudic. Puţini vrăjitori din Ţinuturile Interioare au păşit printre aceşti oameni. Aceştia nu-i primesc bine pe vrăjitori, având, se pare, propriile lor feluri de magie. Dar zvonurile despre ele sunt vagi şi se poate ca arta magiei să nu fi fost niciodată bine ştiută aici, să nu fi fost deplin înţeleasă. De-ar fi aşa, s-ar putea desface mult mai uşor de cel ce îşi propune s-o desfacă şi ar slăbi mai repede decât vrăjitoria noastră din Ţinuturile Interioare. Şi apoi, am auzi poate povești despre neputinţa magiei din Sud. Căci disciplina este canalul prin care faptele noastre curg puternic şi adânc. Acolo unde nu este direcţie, faptele oamenilor sunt neînsemnate, se pierd şi sunt risipite, astfel că femeia solidă cu oglinjoarele şi-a pierdut arta şi crede că n-a avut-o niciodată. Aşa şi Hare: consumă hazia şi crede că a ajuns mai departe decât poate merge cel mai mare mag, când de-abia a intrat pe câmpiile viselor şi deja s-a şi pierdut... dar unde crede că merge? Ce caută? Ce i-a înghiţit vrăjitoria? Ne-a ajuns cât am stat în Hort, cred, aşa că vom porni mai departe înspre sud, către Lorbanery, să vedem ce fac vrăjitorii acolo, să aflăm ce trebuie să aflăm... Ţi-am răspuns la întrebare?

— Da, dar...

— Atunci lasă puţin piatra în pace! – spuse magul.

Stătea lângă catarg în umbra gălbuie şi lucitoare a copertinei, privind la mare, către vest, iar barca navigă încet către sud, toată după-amiaza. Stătea în picioare tăcut. Orele treceau. Arren înotă de câteva ori, alunecând în linişte în apă de la pupa bărcii, căci nu-i plăcea să se pună în calea acelei priviri întunecate care, privind spre vest peste mare, părea să pătrundă dincolo de linia orizontului, dincolo de albastrul aerului, dincolo de hotarele luminii.

Şoimanul rupse în sfârşit tăcerea şi vorbi, dar nu mai mult de un cuvânt când şi când. Educaţia lui Arren îi permitea să simtă proasta dispoziție ascunsă de curtoazie sau rezervă. Ştia că

însoţitorul său avea sufletul încărcat. Nu mai puse întrebări, şi seara spuse:

— Îţi deranjez gândurile dacă încep să cânt?

Şoimanul îi răspunse forţându-se să glumească:

— Depinde de ceea ce cânţi.

Arren se sprijini cu spatele de catarg şi cântă. Vocea nu-i mai era subţire şi dulce ca atunci când, cu ani în urmă i-o antrenase maestrul de ceremonii al Castelului din Berila, înlănţuind armoniile din harpa sa înaltă. Acum tonurile mai înalte ale vocii erau aspre, iar cele joase aveau rezonanţa unei viole, înnegurată şi clară. Cântă Lamentaţia pentru Vrăjitorul Alb, cântecul pe care-l creă Elfarran când află de moartea lui Morred şi o aştepta pe-a ei. Acel cântec nu se cântă des şi cu inima uşoară. Şoimanul ascultă vocea tânără, puternică, sigură şi tristă, între cerul roşu şi mare, şi-i dădură lacrimile, orbindu-l.

După cântec, Arren tăcu o vreme, apoi începu să cânte melodii mai simple, mai vesele, domol, făcând să mai treacă din imensa monotonie a aerului fără vânt, a mării săltăreţe şi a luminii tot mai slabe, pe când noaptea se apropia.

Când încetă să cânte, totul era calm, vântul doar o adiere, valurile mici, lemnul şi frânghia abia mai scârţâiau. Marea se întindea tainic, iar deasupra ieşiră stelele, una câte una. O lumină galbenă răzbătu strălucitoare şi trimise o jerbă de scântei de aur peste apă.

— Uite! Un far! – Apoi, după un minut – ar putea să fie o stea?

Şoimanul o privi un timp şi la urmă spuse:

— Cred că este steaua Gobardon. Poate fi văzută doar în Capătul Sudic. Gobardon înseamnă coroană. Kurremkarmerruk ne-a învăţat că, dacă navighezi şi mai departe către sud, apar, una după alta, încă opt stele uşor de văzut la orizont sub Gobardon, alcătuind o mare constelație, unii spun că ar fi un alergător, alţii că ar fi Runa Agnen, Runa Sfârşitului.

Priviră cum steaua limpezea orizontul neliniştit al mării şi lumina calea neîntrerupt.

— Ai cântat cântecul lui Elfarran – spuse Şoimanul – de parcă i-ai fi ştiut durerea şi mi-ai fi arătat-o şi mie... Dintre toate poveștile din Terramare, aceasta m-a fermecat întotdeauna cel mai mult. Marele curaj al lui Morred în faţa deznădejdii, şi

Serriadh, regele blând care se născu dincolo de deznădejde. Şi ea, Elfarran. Atunci când am făcut cel mai mare rău din viaţa mea, am crezut că spre frumuseţea ei mă îndrept, şi am văzut-o pentru o clipă, am văzut-o pe Elfarran.

Arren simţi un fior rece pe spate. Înghiţi în sec şi şezu tăcut, privind la splendida stea triată, gălbuie ca topazul.

— Care dintre eroi este eroul tău de suflet? – întrebă magul, iar Arren răspunse ezitând puţin:

— Erreth-Akbe.

— Pentru că era cel mai mare?

— Pentru că ar fi putut să conducă toată Terramare, dar a ales să n-o facă, luptându-se cu dragonul Orm la ţărmul din Selidor.

Stătură câteva clipe, fiecare urmărindu-şi propriile gânduri, apoi Arren întrebă, cu ochii încă la galbena Gobardon:

— Atunci este adevărat că morţii pot fi readuşi la viaţă şi făcuţi să le vorbească sufletelor vii, prin magie?

— Prin vrăjile de Chemare. Stă în puterea noastră. Dar se face rar şi mă-ndoiesc că este vreodată înţelept s-o faci. Aici Maestrul Chemărilor este de acord cu mine şi nu foloseşte şi nu predă *Învăţătura din Paln*, care conţine astfel de vrăji. Cele mai mari dintre ele au fost făcute de cel ce se numea Magul Cenuşiu din Paln acum o mie de ani. A chemat spiritele eroilor şi magilor, chiar şi pe Erreth-Akbe, să-i sfătuiască pe Lorzii din Paln în războaiele şi guvernarea lor. Dar sfatul celor morţi nu este bun pentru cei vii. Vremuri rele s-au abătut asupra Palnului, iar Magul Cenuşiu a fost alungat. A murit şi numele lui a fost dat uitării.

— Atunci este un lucru rău, nu?

— Mai degrabă i-aş spune neînţelegere. O neînţelegere a vieţii. Moartea şi viaţa sunt acelaşi lucru – ca două feţe ale mâinii mele, palma şi dosul ei. Şi totuşi, palma şi dosul nu sunt acelaşi lucru... Nu pot fi separate, nici amestecate.

— Nimeni nu mai foloseşte aceste vrăji acum?

— Cunosc un singur om care le foloseşte liber, fără să socoată riscurile. Căci aceste vrăji sunt riscante, periculoase, trec dincolo de orice magie. Am spus că viaţa şi moartea sunt asemeni celor două feţe ale mâinii mele, dar adevărul e că nu

ştim ce este viaţa sau ce este moartea. Să vrei să ai drepturi şi putere asupra a ceea ce nu înţelegi nu este înţelept şi nici nu o să ducă la ceva bun.

— Cine a fost cel care le-a folosit? – întrebă Arren. Nu-l mai văzuse pe Şoiman atât de dornic să răspundă la întrebări, fiind mereu tăcut şi gânditor. Faptul că vorbeau le aducea alinare, pe cât de întunecat era subiectul.

— Trăia în Havnor. Nu era considerat mare vrăjitor, dar avea o mare putere înnăscută. Făcea bani din arta sa, arătând oricui îi plătea orice spirit dorea să vadă, orice soţie moartă ori soţ ori copil, umplându-şi casa cu umbre neliniştite din veacuri apuse, cu femeile frumoase din zilele Regilor. L-am văzut chemându-l din Ţinutul cel Uscat pe maestrul meu, Nemmerle, care era Arhimag în tinereţea mea, pentru un simplu truc cu care să-i amuze pe cei plictisiţi. Iar marele suflet îi răspunse la chemare, ca un câine la comandă. M-am înfuriat şi l-am provocat – pe-atunci nu eram Arhimag – *Îi forţezi pe cei morţi să vină în casa ta, dar ai curajul să mergi tu în a lor?* Şi l-am făcut să vină cu mine în Ţinutul Pustiit, deşi mi s-a împotrivit cu toată voinţa sa şi şi-a preschimbat forma şi-a plâns cu glas tare când nu mai putea face nimic.

— Şi l-ai omorât? – şopti Arren captivat de istorisire.

— Nu! L-am obligat să vină cu mine în ţinutul morţilor şi să se-ntoarcă cu mine de acolo. Îi era frică. El care chemase la el morţii atât de necugetat, îi era mai frică de moarte – de propria lui moarte – decât oricărui om pe care l-am cunoscut. Când am ajuns la zidul de piatră... Dar îţi spun mai mult decât ar trebui să ştie un ucenic şi nici măcar nu eşti unul.

În lumina amurgului, ochii ageri îi întoarseră privirea lui Arren pentru o clipă, stânjenindu-l.

— Nu contează – spuse Arhimagul – există un zid de piatră, într-un anumit loc, la hotarul tărâmului. Dincolo de acesta, spiritul merge la moarte, iar peste el un om viu poate să treacă şi să revină din nou, dacă este mag... La zidul de piatră acest om se ghemui pe jos, de partea viilor, şi încercă să reziste voinţei mele, dar nu putu. Se agăţă cu mâinile de pietre, blestemând şi urlând. N-am mai văzut o asemenea frică. Mi-era silă de suferinţa lui. Aşa ar fi trebuit să-mi dau seama că am

greşit. Am fost stăpânit de furie şi orgoliu, căci era foarte puternic şi eram nerăbdător să demonstrez că eram mai puternic.

— Ce-a făcut după aceea, când v-aţi întors?

— S-a târât în genunchi şi-a jurat că nu mai foloseşte niciodată *Învăţătura din Paln*. Poate că a plecat de la Havnor la Vest, spre Paln. Câţiva ani mai târziu am auzit că murise. Avea deja părul alb când l-am cunoscut eu, deşi avea braţele lungi şi era iute ca un războinic. Ce m-a făcut oare să-ţi vorbesc de el? Nici măcar nu-mi pot aduce aminte de numele lui.

— Numele lui adevărat?

— Nu! Asta îmi amintesc – apoi făcu o pauză şi preţ de trei bătăi de inimă fu complet tăcut.

— În Havnor îl numesc Cob – spuse cu o voce schimbată, grijuliu.

Se făcuse prea întuneric să-i mai pată vedea chipul. Arren văzu cum se întoarce şi priveşte steaua galbenă, acum mai sus deasupra valurilor şi trimiţând peste ei un fir întrerupt de aur, subţire ca pânza de păianjen. După o tăcere lungă, spuse:

— Vezi tu, nu doar în vise ajungem la ce stă să vină din ceea cea fost demult uitat şi să dăm glas la ceva ce pare fără noimă pentru că nu-i prindem înţelesul.

Capitolul 6

Lorbanery

VĂZUTĂ DIN DEPĂRTAREA CELOR ZECE mile de apă scăldată de lumina soarelui, Lorbanery era verde, de un verde viu precum muşchiul strălucitor de pe buza fântânii. De aproape, se fărâmiţa în frunzuliţe, trunchiuri de copaci, umbre, drumuri, case, feţe, veşmintele oamenilor, praf şi toate cele din care este făcută o insulă locuită de oameni. Cu toate acestea rămăsese verde în cea mai mare parte, căci fiecare bucăţică de pământ pe care nu era ceva construit sau pe care nu se călca era declinată micuţilor copaci de hurbah, cu coroana lor rotunjită şi cu ale căror frunze se hrănesc viermişorii ce răsucesc mătasea pe care apoi o ţes bărbaţii, femeile şi copiii din Lorbanery. La asfinţit, aerul e greu de mirosul liliecilor cenuşii care se hrănesc cu micuţii viermi. Deşi devorează o mulţime de viermi, ţesătorii de mătase îi lasă în pace şi nu îi omoară, considerând că uciderea liliecilor cu aripi cenuşii aduce ghinion. Se spune că întrucât oamenii trăiesc de pe urma viermilor, atunci şi micuţii lilieci au dreptul să o facă.

Casele erau ciudate, cu ferestre mici, parcă aşezate la întâmplare şi cu acoperişurile din rămurele de hurbah, toate verzi datorită muşchilor şi lichenilor. Fusese cândva o insulă bogată, pe cât pot fi insulele de la Capete, iar asta se mai vedea încă dacă te uitai la casele bine zugrăvite şi mobilate, la vârtelniţele mari şi războaiele de prin şoproane şi ateliere, precum şi la pilonii de piatră din micuţul port din Sosara, unde puteau ancora mai multe galere. Dar nu era nici urmă de galeră în port. Zugrăveala de pe case se decolorase, nu mai erau mobile noi, iar majoritatea vârtelniţelor şi a războaielor zăceau nefolosite, acoperite de praf, cu pânze de păianjen ce se întindeau de la o pedală la alta, de la ax până la furcă.

— Vrăjitori? – se miră primarul din satul Sosara, un bărbat mărunt cu chipul dur şi bătătorit, precum tălpile picioarelor goale.

— Nu există vrăjitori în Lorbanery. Şi nici n-au fost vreodată.

— Cine ar fi crezut? – exclamă Şoimanul pe un ton admirativ.

Se aşezase cu vreo opt sau nouă săteni, la un pahar de vin din boabe de hurbah, vechi de douăzeci de ani, dar prost şi amar. Fusese nevoit să le spună că se afla prin Capătul Sudic la vânătoare de pietre de emmel, dar nu se deghizaseră în nici un fel, nici el şi nici tovarăşul său. Doar că Arren îşi lăsase, ca de obicei, sabia ascunsă pe barcă, iar toiagul pe care Şoimanul îl purta cu el nu trebuia să fie la vedere. La început sătenii fuseseră posaci şi duşmănoşi faţă de ei şi puteau să redevină în orice moment; numai priceperea şi autoritatea degajate de Şoiman îi făcuseră să-i accepte, chiar dacă nu de bună voie.

— Oamenii voştri trebuie să fie maeştrii în îngrijirea copacilor – zise el. – Ce fac când dă un îngheţ târziu peste livadă?

— Nimic – îi răspunse un bărbat uscăţiv de la capătul rândului. Stăteau toţi în şir, cu spatele sprijinit de zidul hanului, sub streșinile acoperişului de frunze. Picături mari şi catifelate de ploaie de aprilie răpăiau pe pământ, aproape de picioarele lor goale.

— Ploaia e periculoasă, nu îngheţul – preciza primarul. – Face să putrezească gogoşile de mătase. Nici un om nu poate împiedica ploaia să cadă. Şi nici n-a putut vreodată.

Era tare pornit pe vrăjitori şi vrăjitorie. Câţiva dintre ceilalţi păreau mai cumpătaţi în privinţa asta.

— Niciodată n-a plouat în perioada asta a anului – spuse unul dintre ei – pe când trăia moşneagul.

— Cine? Bătrânul Mildi? Păi, nu mai e în viaţă. E mort – sublinie primarul.

— Îl numeam Livădarul – adăugă bărbatul cel uscăţiv.

— Mda. Livădarul îl numeam – întări un altul. Tăcerea căzu asupra lor, precum ploaia.

Arren stătea la fereastra hanului care avea doar o cameră. Găsise o lăută veche atârnând pe perete, una cu gâtul lung şi cu trei coarde, precum cele la care se cânta pe Insula Mătăsii, iar acum se juca cu ea, învăţând cum să-i extragă muzica ce abia se auzea de ropotul ploii pe acoperiş.

— În pieţele din oraşul Hort – zise Şoimanul – am văzut mărfuri vândute drept mătase din Lorbanery. Unele erau mătase. Dar nici una nu era mătase din Lorbanery.
— Recoltele au fost sărace – sublinie bărbatul cel slab. – De vreo patru, cinci ani acum.
— S-au împlinit cinci ani de la Ajunul Desţelenitului – preciză un bătrân plescăind, mulţumit de sine – de când a murit bătrânul Mildi, mda, muri asta făcu, şi nu era aproape de vârsta mea. Muri în Ajunul Desţelenitului, asta făcu.
— Lipsa a crescut şi preţurile – atrase atenţia primarul. – Pentru un sul de mătase semifină, vopsită în albastru, primim acum cam cât primeam înainte pentru trei suluri.
— Asta când reuşim. Unde sunt corăbiile? Iar albastrul e fals – adăugă bărbatul uscăţiv, provocând o jumătate de oră de discuţii aprinse privind calitatea vopselelor folosite în marile ateliere de vopsitorie.
— Cine prepară vopselele? – întrebă Şoimanul şi o nouă ceartă izbucni. În cele din urmă aflară că întregul proces de vopsire se aflase sub supravegherea unei familii care, de altfel, pretindea că are puteri magice; dar dacă fuseseră cândva cu adevărat vrăjitori, atunci îşi pierduseră arta şi nimeni nu o găsise, după cum remarcă cu amărăciune bărbatul uscăţiv. Căci toţi încuviinţară, cu excepţia primarului, că faimoasele vopsele albastre din Lorbanery şi inegalabilul stacojiu, *focul dragonului*, pe care îl purtau cândva reginele din Havnor, nu mai erau ce fuseseră. Ceva se pierduse. De vină erau ploile neaşteptate sau vopselele de pământ sau cei care le rafinau.
— Sau ochii oamenilor – completă bărbatul cel slab, aruncând o privire către primar – a celor care nu pot face deosebirea dintre azurul adevărat şi albastrul mâlos. – Însă primarul nu răspunse provocării şi tăcură din nou cu toţii.
Vinul slab părea că le acreşte dispoziţia, iar feţele le erau mohorâte. Nu se auzea nici un alt sunet decât ropotul ploii căzând pe nenumăratele frunze din livezile de prin vale, şoapta mării venind de jos, de la capătul străzii şi murmurul lăutei în întunericul din han.
— Ştie să cânte, flăcăul ăsta al tău cu aer de fecioară? – întrebă primarul.

— Da, ştie să cânte. Arren! Cântă-ne ceva, băiete.

— Nu reuşesc să conving lăuta asta să cânte altcumva decât în minor – le răspunse Arren de la fereastră, zâmbind. – Vrea să plângă. Ce aţi pofti să ascultaţi, gazdele mele?

— Ceva nou – mormăi primarul.

Lăuta vibră puţin. Reuşise deja să o strunească.

— Asta ar putea fi ceva nou pe aici – zise. Apoi începu să cânte.

Prin alba strâmtoare din Solea
şi printre ramurile roşii plecate,
arcuite sub greutatea florilor
pe deasupra capului ei plecat,
îngreunat de durere pentru iubitul ei pierdut,
pe ramura roşie şi pe cea albă
şi pe suferinţa fără de sfârşit
îţi jur, o Serriadh,
fiu al mamei mele şi a lui Morred,
să păstrez memoria răului înfăptuit
pentru totdeauna, pentru totdeauna.

Rămăseseră cu toţii nemişcaţi, cu feţele şirete şi pline de amărăciune, cu corpurile şi mâinile bătătorite. Rămăseseră nemişcaţi în acel cald şi ploios asfinţit din Sud, ascultând acel cântec ce semăna cu strigătul lebedei cenuşii din mările reci din Ea, de dor şi singurătate. După ce cântecul se sfârşi, rămaseră cu toţii tăcuţi o vreme.

— Muzica asta e ciudată – zise cineva cu o voce nesigură.

Un altul, cu desăvârşire convins că insula Lorbanery era centrul absolut al timpului şi spaţiului, remarcă:

— Muzica de prin alte părţi e întotdeauna ciudată şi sumbră.

— Cântaţi-ne ceva de la voi – îi îndemnă Şoimanul. – Mi-ar face plăcere să aud una veselă. Flăcăul cântă mereu despre eroi vechi şi morţi.

— Cânt eu – se oferi ultimul dintre cei care vorbiseră şi, fredonând puţin, începu să cânte despre un butoiaş de vin pântecos şi credincios şi hei, ho şi o pornim la drum! Dar nimeni nu-i ţinu isonul şi termină stins cu hei, ho.

— Nu se mai poate cânta cum trebuie – zise el mânios. – E vina celor tineri, care ciuntesc şi schimbă rânduiala lucrurilor şi nu mai învaţă vechile cântări.

— Nu-i asta – îl contrazise cel uscăţiv. – Nimic nu mai merge cum trebuie. Nimic.

— Da, da, aşa e – hârâi cel mai bătrân dintre ei – ne-a lăsat norocul. Asta e. Ne-a lăsat norocul.

După aceea nu mai fură prea multe de spus. Sătenii se îndepărtară câte doi câte trei, până ce Şoimanul rămase singur în faţa ferestrei, iar Arren dincolo de ea. Şi atunci Şoimanul începu să râdă. Dar nu era un râs vesel.

Nevasta cea sfioasă a hangiului veni, le întinse paturile pe podea şi apoi se duse la treburile ei, iar cei doi se întinseră să doarmă. Dar grinzile înalte din cameră deveniseră culcuş pentru lilieci. Toată noaptea intrară şi ieşiră prin ferestrele lipsite de geamuri, scoţând sunete foarte ascuţite. Numai înspre sosirea zorilor se întoarseră cu toţii şi se domoliră, devenind fiecare un mic pachet, neted şi gri, ce atârna cu capul în jos de grindă.

Se prea poate ca neastâmpărul liliecilor să fi tulburat somnul lui Arren. Trecuseră multe nopţi de când dormise pe uscat ultima oară. Corpul nu-i era obişnuit cu pământul neclintit şi, până să adoarmă, continuă să-şi repete că se legăna, se legăna... şi atunci lumea aluneca de sub el şi se trezea tresărind puternic. Când reuşi în sfârşit să adoarmă, visă că era înlănţuit pe nava de sclavi şi mai erau şi alţii legaţi împreună cu el, dar erau morţi cu toţii. Se deşteptă din acest vis de mai multe ori, luptându-se să se elibereze de el, dar de îndată ce adormea la loc, era iar acolo. În cele din urmă i se păru că rămăsese de unul singur pe navă, dar era în continuare legat şi nu se putea mişca. Atunci o voce ciudată îi şopti uşor în ureche: *Leapădă-te de legături*, spunea: *Leapădă-te de legături.* Atunci încercă să se mişte şi reuşi: stătea în picioare. Acum se afla într-o mlaştină imensă, întunecoasă, sub un cer greu. Pe pământ şi în aerul gros plutea oroarea, o oroare nemărginită. Locul acela era frică, era frica însăşi, iar el era acolo şi nu exista nici o cărare. Trebuia să găsească drumul, dar nu erau cărări, iar el era micuţ precum un copil, o furnică, iar locul era imens, fără sfârşit. Încercă să meargă, se împiedică, se deşteptă.

Frica era în el, dar acum că se trezise, nu mai era cuprins de ea. Totuşi, nu era mai puţin imensă şi nemărginită. Se simţi sufocat de întunericul de smoală din cameră şi căută din priviri stelele prin acea crăpătura întunecată din fereastră, dar, cu toate că ploaia se oprise, nu se vedeau stelele. Rămase aşa, treaz şi înfricoşat, în vreme ce liliecii intrau şi ieşeau în zbor, fâlfâind din aripile silenţioase de piele. Din când în când le auzea vocile ascuţite, chiar la limita auzului.

***

DIMINEAŢA VENI STRĂLUCITOARE ŞI SE TREZIRĂ DEVREME. Şoimanul începu să se intereseze cu seriozitate de pietrele de emmel. Cu toate că nici unul dintre săteni nu ştia ce erau pietrele de emmel, începură cu toţii să îşi dea cu părerea despre ele şi chiar să se certe. Iar el asculta, deşi, de fapt, era în căutarea altor veşti decât cele despre pietrele de emmel. Într-un sfârşit el şi Arren o luară pe un drum pe care li-l sugerase primarul, către grotele de unde se scotea pământul albastru folosit la vopsit. Dar Şoimanul se abătu din drum.

— Asta trebuie să fie casa – spuse el. – Ziceau că familia aceea de vopsitori şi aşa-zişi vrăjitori locuieşte pe drumul ăsta.

— Ajută la ceva să vorbim cu ei? – întrebă Arren, care şi-l amintea prea bine pe Hare.

— Ghinionul ăsta are un centru – replică aspru magul. – Există un loc unde norocul se sfârşeşte. Am nevoie de o călăuză ca să ajung acolo! – Şi merse mai departe, iar Arren trebui să-l urmeze.

Casa ieşea în evidenţă între propriile-i livezi, era o clădire arătoasă din piatră, dar fusese lăsată în paragină, la fel ca şi acareturile de pe lângă ea. Gogoşile de mătase ce nu fuseseră adunate atârnau lipsite de culoare printre crengile lăsate să crească în voie, iar pământul dimprejur era acoperit cu un strat de viermi şi molii moarte. De jur împrejurul casei, pe la palele copacilor deşi, plutea un iz de putrezeală, iar când ajunseră în dreptul lor, lui Arren îi veni în minte oroarea pe care o simţise în timpul nopţii.

Înainte de a ajunge la uşă, aceasta se deschise larg. O bătrână cu părul încărunţit ţâşni afară, privindu-i duşmănos cu ochii înroşiţi şi urlând:

— Plecaţi, blestemaţilor, hoţilor, bârfitorilor, neghiobilor, mincinoşilor şi proştilor nenorociţi ce sunteţi! Ieşiţi afară, plecaţi! Să vă urmărească nenorocul cât veţi trăi!

Şoimanul se opri, uitându-se la ea oarecum amuzat şi-şi ridică cu repeziciune braţul, într-un gest ciudat. Rosti doar un cuvânt:

— Înapoi!

La auzul acestuia, femeia se opri din urlat. Se holbă la el.

— De ce-ai făcut asta?

— Ca să îndepărtez blestemul.

Se mai uită o vreme la ei şi, într-un sfârşit, întrebă, cu o voce răguşită:

— Străini?

— Din nord.

Femeia înaintă. La început, lui Arren îi veni să râdă de ea, o bătrână cârâind din pragul casei, dar lângă ea se simţi cuprins de ruşine. Era murdară şi prost îmbrăcată, iar respiraţia îi mirosea urât şi în ochi i se vedea o suferinţă cumplită.

— Nu am nici o putere să blestem – zise ea. – Nici o putere. – Repetă gestul Şoimanului. – Încă mai face cineva asta acolo de unde veniţi?

El încuviinţă. O privi cu hotărâre, ea îi întoarse privirea. Deodată chipul începu să i se însufleţească şi să se schimbe şi întrebă:

— Unde ţi-e toiagul?

— Nu îl scot aici, surioară.

— Nu, ai dreptate. Te va ţine departe de viaţă. Aşa cum puterea mea m-a ţinut departe de viaţă. Aşa că am pierdut-o. Am pierdut toate lucrurile pe care le ştiam, toate cuvintele şi numele. Mi-au ieşit ca nişte fire subţiri de păianjen din ochi şi din gură. Există o deschizătură în lume, iar lumina se scurge prin ea. Iar cuvintele merg cu lumina. Ştiai asta? Fiul meu stă toată ziua uitându-se în întuneric, căutând deschizătura. Zice că ar vedea mai bine dacă ar fi orb. Şi-a pierdut îndemânarea de vopsitor. Noi eram Vopsitorii din Lorbanery. Uite!

Începu să-şi scuture în faţa lor braţele subţiri, musculoase, pătate până la umăr cu un amestec pal, cu dungi de vopsele ce nu mai puteau fi scoase.

— Nu ies niciodată din piele – zise ea – dar mintea în schimb se curăţă. Nu mai ţine culorile. Cine sunteţi?

Şoimanul nu zise nimic. Ochii îi erau în continuare fixaţi asupra femeii. Arren, care stătea puţin mai la o parte, privea neliniştit.

Pe neaşteptate, femeia începu să tremure şi şopti:

— Te cunosc...

— Da. Cei ce se aseamănă se recunosc, surioară.

Fu ciudat cum se trase înapoi, departe de mag, cuprinsă de groază, încercând parcă să fugă de el şi tânjind totodată să îngenuncheze la picioarele lui.

El îi apucă mâna, ţinând-o într-a sa.

— Ţi-ai vrea înapoi puterile, artele, numele? Aş putea să ţi le dau.

— Tu eşti Omul cel Mare – şopti. – Tu eşti Regele Umbrelor, Lordul Tărâmului Întunecat...

— Nu. Nu sunt rege. Sunt un om, un muritor, fratele şi seamănul tău.

— Dar nu vei muri?

— Voi muri.

— Însă te vei întoarce şi vei trăi veşnic.

— Eu nu. Nici eu şi nici un alt om.

— Atunci nu eşti... nu eşti Omul cel Mare din întuneric – zise ea, încruntându-se şi privindu-l puţin pieziş, cu mai puţină teamă. – Dar eşti un Om Mare. Sunteţi doi? Care îţi e numele?

Chipul sumbru al Şoimanului se îmbună o clipă.

— Nu ţi-l pot spune – zise blând.

— Îţi voi spune un secret – începu ea.

Acum stătea dreaptă, cu faţa la el, iar din voce şi înfățișare răzbătea ecoul unei demnităţi uitate.

— Nu vreau să trăiesc şi să trăiesc şi să trăiesc la nesfârşit. Aş prefera să am din nou numele lucrurilor. Dar au dispărut toate. Numele nu mai contează acum. Nu mai există secrete. Vrei să-mi ştii numele?

Ochii ei se umplură de lumină, pumnii i se încleştară, se aplecă înainte şi şopti:

— Numele meu e Akaren. – Apoi strigă în gura mare: – Akaren! Akaren! Numele meu e Akaren! Acum îmi ştiu cu toţii

numele secret, numele adevărat şi nu mai sunt secrete şi nu mai e nici un adevăr şi nu mai e nici o moarte... moarte... moarte!

Urla cuvântul hohotind şi împroşcând cu salivă.

— Linişteşte-te, Akaren!

Femeia tăcu. Lacrimile îi şiroiau pe faţa murdară şi acoperită de şuviţele de păr despletit, cenuşiu.

Şoimanul cuprinse în mâini chipul ridat şi plâns şi foarte uşor, cu mare gingăşie, îi sărută ochii. Femeia stătea nemişcată, cu ochii închişi. Apoi, apropiindu-şi buzele de urechea ei, îi vorbi puţin în Vechea Glăsuire, o sărută încă o dată şi apoi îi dădu drumul.

Femeia deschise ochii limpezi şi se uită la el o vreme, cu o privire gânditoare şi mirată. Astfel se uită un nou-născut la mama sa şi o mamă la copilul său. Se întoarse încet şi porni către uşă, intră şi o închise în urma ei: mereu în tăcere şi mereu cu aceeaşi expresie de uimire pe chip.

În tăcere, magul se întoarse şi o luă înapoi înspre drum. Arren îl urmă. Nu îndrăzni să pună vreo întrebare. Magul se opri brusc, acolo în livada răvăşită, şi spuse:

— I-am luat numele şi i-am dat unul nou. Şi astfel, într-un fel, e oarecum o renaştere. Nu mai era nici o altă speranţă şi nici un ajutor pentru ea.

Vocea îi era încordată şi stinsă.

— Fusese o femeie înzestrată cu puteri – continuă – nu doar o simplă vrăjitoare sau făcătoare de poţiuni, ci o femeie înzestrată cu artă şi cu pricepere, care-şi folosea măiestria pentru crearea frumosului, o femeie mândră şi respectabilă. Aşa era viaţa ei. Şi totul s-a risipit.

Deodată se întoarse, pornind pe cărările din livadă şi oprindu-se lângă un trunchi de copac, cu spatele la Arren.

Arren îl aştepta la lumina caldă şi pătată de frunze a soarelui. Ştia că Şoimanul se ruşina să-l împovăreze pe Arren cu simţămintele sale şi, într-adevăr, băiatul n-ar fi putut face sau spune prea multe. Dar sufletul îi era alături de tovarăşul său, nu cu acea adorare romantică şi înfocată de la început, ci cu durere, de parcă o legătură indestructibilă se formase între ei. Căci în această dragoste pe care o simţea acum se împletea

compasiunea, fără de care dragostea nu este încercată, nu e întreagă şi nu durează.

Acum Şoimanul reveni la el, printre umbrele verzi din livadă. Nici unul nu spuse nimic şi porniră umăr lângă umăr. Era deja cald. Ploaia de noaptea trecută se uscase, iar praful se ridica în urma lor. Mai devreme lui Arren i se păruse că ziua urma să fie mohorâtă şi ploioasă, de parcă s-ar fi molipsit de la visele sale. Acum însă muşcătura soarelui şi alinarea adusă de umbră îi făceau plăcere şi se bucura de plimbare fără să se întrebe unde merg.

Şi până la urmă făcu bine, căci nu reuşiră nimic. Îşi petrecură după-amiaza vorbind cu oamenii care lucrau în grotele cu argile colorate şi târguindu-se pentru nişte pietre despre care li se spunea că erau pietre de emmel. Pe când se întorceau înapoi la Sosara, cu soarele târziu bătându-le în creştet şi în spate, Şoimanul observă:

— E malahit albastru. Deşi mă îndoiesc că până şi cei din Sosara şi-ar putea da seama de diferenţă.

— Sunt ciudaţi oamenii pe aici. – zise Arren – Peste tot e la fel cu toate: nu văd diferenţa. Întocmai cum i-a spus unul dintre ei căpeteniei aseară: *N-ai putea face deosebirea dintre azurul adevărat şi albastrul mâlos...* Se plâng de vremurile grele, dar nu ştiu nici măcar când au început. Spun că munca e de slabă calitate, dar nu fac nimic să o îmbunătăţească. Nici măcar nu ştiu diferenţa dintre un artizan şi un urzitor de vrăji, dintre meşteşug şi arta magiei. De parcă nu ar avea în minte liniile, deosebirile şi culorile. Pentru ei totul e la fel, totul e gri.

— Da – aprobă magul, gânditor. Continuă să mai meargă o vreme, cu capul între umeri, ca un şoim. Deşi era mai degrabă scund, mergea cu paşi mari. – Ce anume le scapă?

Arren răspunse fără ezitare:

— Bucuria de a trăi.

— Da – aprobă din nou Şoimanul, acceptând afirmaţia lui Arren şi cântărind-o ceva timp. – Mă bucur – zise în cele din urmă – că gândeşti tu şi pentru mine, băiete... Mă simt ostenit şi tâmpit. Mă doare sufletul de azi dimineaţă, de când am vorbit cu cea care a fost Akaren. Nu-mi place risipa şi distrugerea. Nu vreau duşmani. Dacă trebuie să am un duşman, atunci nu vreau

să îl caut, să îl găsesc şi să îl înfrunt... Dacă tot trebuie să vânezi, atunci premiul ar trebui să fie o comoară, nu ceva detestabil.

— Un duşman, domnul meu? – întrebă Arren.

Şoimanul încuviinţă.

— Când vorbea de Omul cel Mare, de Regele Umbrelor ...?

Şoimanul încuviinţă din nou.

— Aşa cred – zise. – Cred că trebuie să găsim atât locul, cât şi persoana. Ceea ce se întâmplă pe insula asta e rău, rău: pierderea artei şi a mândriei, lipsa asta de bucurie, toată risipa. Asta e opera unei voinţe malefice. Dar o voinţă care nici măcar nu se preocupă de toate astea, pentru care Akaren şi Lorbanery nu înseamnă nimic. Calea pe care vânăm noi e o cale a distrugerii, de parcă am urmări un car scăpat de sub control care a pornit la vale şi vedem cum provoacă o avalanşă.

— Ar putea... Akaren adică... să-ţi spună mai multe despre acest duşman, cine e şi unde se află sau măcar ce e?

— Nu acum, băiete – zise magul pe un ton blând, dar oarecum sumbru. – Fără îndoială că ar fi putut s-o facă. În nebunia ei mai era încă vrăjitorie. De fapt, vrăjitoria ei era însăşi nebunia. Dar nu puteam să-i cer să-mi răspundă. Era mult prea îndurerată.

Şi continuă să meargă cu capul oarecum băgat între umeri, de parcă el însuşi suferea şi căuta să evite durerea.

Arren se întoarse la auzul unui tropăit de paşi în urma lor. Un bărbat alerga după ei, era încă departe, dar se apropia rapid. Praful ce se ridica de pe drum şi păru-i lung şi sârmos creaseră o aureolă roşiatică în jurul lui în lumina asfinţitului, iar umbra-i prelungă făcea salturi fantastice printre copacii şi cărările din livezile ce se întindeau de-a lungul drumului.

— Ascultaţi! – strigă. – Opriţi-vă! Am găsit! Am găsit!

Îi ajunse din urmă, în goană. Mâna lui Arren zbură mai întâi înspre locul în care trebuia să fie mânerul sabiei, apoi în direcţia în care trebuia să fie cuţitul pierdut şi apoi o închise într-un pumn, toate într-o jumătate de secundă. Îi aruncă o privire mânioasă şi făcu un pas înainte. Bărbatul era cu un cap mai înalt decât Şoimanul şi era bine clădit: un nebun ce aiura gâfâind, cu privirea rătăcită.

— Am găsit! – continuă să repete, în timp ce Arren încercă să-l intimideze cu atitudinea, cu vocea furioasă şi ameninţătoare, răstindu-se la el:

— Ce vrei?

Bărbatul încercă să-l ocolească, îndreptându-se spre Şoiman, dar Arren păşi din nou în faţa sa.

— Tu eşti Vopsitorul din Lorbanery – zise Şoimanul.

În acel moment Arren simţi că fusese o neghiobie din partea sa să-şi apere astfel însoţitorul, păşi în lături, dându-se la o parte. Căci la auzul celor cinci cuvinte rotite de mag, nebunul încetase să mai gesticuleze agitat cu mâinile sale mari şi pătate, ochii i se calmară şi încuviinţă din cap.

— Am fost vopsitorul – zise – dar acum nu mai pot vopsi. Apoi se uită pieziş către Şoiman şi rânji, clătinând din cap şi scuturându-şi coama de păr roşiatică şi plină de praf.

— I-ai luat mamei mele numele – spuse. – Acum nu o mai ştiu, iar ea nu mă mai ştie pe mine. Încă mă mai iubeşte dealul de mult, dar m-a părăsit. E moartă.

Lui Arren i se strânse inima, dar văzu că Şoimanul nu făcu decât să clatine din cap.

— Nu, nu – zise – nu e moartă.

— Dar va fi. Va muri.

— Da. Asta e o consecinţă a faptului că trăieşti – zise magul.

Vopsitorul păru să cumpănească o vreme cele spuse, apoi se duse drept la Şoiman, îl luă de după umeri şi se aplecă spre el. Se mişcă atât de repede că Arren nu reuşi să-l oprească, dar putu să se apropie suficient de mult ca să-l audă şoptind:

— Am găsit deschizătura din întuneric. Regele stătea acolo. El o veghează şi o Stăpâneşte. În mână ţinea o flăcăruie, o lumânare micuţă. A suflat şi s-a stins. Apoi a mai suflat o dată peste ea şi s-a aprins iar! S-a aprins!

Şoimanul nu păru stingherit de felul în care-l ţinea sau îi şoptea. Întrebă simplu:

— Unde erai când ai văzut asta?

— În pat.

— Visai?

— Nu.

— Dincolo de zid?

— Nu – spuse Vopsitorul pe un ton dintr-odată sobru, de parcă nu s-ar fi simţit în largul său. Îi dădu drumul magului şi se îndepărtă puţin de el. – Nu, eu... nu ştiu unde e. L-am găsit. Dar nu ştiu unde.
— Asta aş vrea să aflu – zise Şoimanul.
— Te pot ajuta.
— Cum?
— Ai o barcă. Cu ea ai ajuns aici şi cu ea o să pleci. Mergi înspre apus? Încolo e calea. Calea către locul de unde vine el. Trebuie să fie un loc, un loc aici, căci e viu... nu ca spiritele, stafiile care trec zidul, nu aşa... numai sufletele pot fi aduse peste zid, dar acela e un corp, din carne nemuritoare. Am văzut flacăra reaprinzându-se în întuneric la suflarea sa, flacăra ce fusese atinsă. Am văzut-o cu ochii mei.
Faţa i se transfigurase şi era de o frumuseţe sălbatică în lumina roşiatică-aurie.
— Ştiu că a învins moartea. Ştiu. Am renunţat la magia mea ca să ştiu. Am fost un vrăjitor cândva! Şi o ştii şi tu şi te îndrepţi într-acolo. Ia-mă cu tine.
Aceeaşi strălucire lumina chipul Şoimanului, dar îi rămase nemişcat şi aspru.
— Încerc să ajung acolo – zise.
— Lasă-mă să merg cu tine!
Şoimanul încuviinţă scurt.
— Dacă eşti gata când ridicăm pânzele – spuse pe un ton la fel de rece ca mai înainte.
Vopsitorul mai făcu un pas înapoi şi rămase aşa, uitându-se la el, exaltarea de pe chipul său înnegurându-se treptat până ce fu înlocuită cu o expresie ciudată, apăsătoare. Era de parcă gândurile raţionale se căzneau să-şi croiască drumul prin furtuna de cuvinte şi sentimente şi viziuni ce-i provocau atâtea confuzii. În cele din urmă le întoarse spatele fără a rosti vreun cuvânt şi o rupse la fugă înapoi, în norul de praf care încă nu se aşternuse la loc. Arren respiră adânc, uşurat.
Şi Şoimanul oftă, deşi nu părea să i se fi luat vreo piatră de pe inimă.
— Ei bine – zise – căile ciudate au nevoie de călăuze ciudate. Să mergem.

Arren îşi potrivi pasul după ai lui.

— Nu ai de gând să-l iei cu noi? – întrebă.

— Asta depinde de el.

Într-o clipă de mânie, Arren gândi: *Dar depinde şi de mine*. Dar nu spuse nimic şi continuată să meargă în tăcere.

***

NU FURĂ BINE PRIMIŢI LA ÎNTOARCEREA în Sosara. Pe o insulă mică precum Lorbanery totul se află de îndată şi, fără îndoială, fuseseră văzuţi cotind înspre Casa Vopsitorilor şi apoi vorbind cu nebunul la marginea drumului. Hangiul îi servi nepoliticos, iar nevasta lui se comporta de parcă era speriată de moarte de ei. Spre seară, când sătenii se adunară pe sub streşinile hanului, avură mare grijă să le arate că nu vorbesc cu străinii şi se forţară să pară plini de duh şi veseli. Dar nu aveau prea multe vorbe de duh de împărtăşit şi în curând se stinse şi veselia. Rămaseră cu toţii tăcuţi vreme îndelungată, iar în cele din urmă primarul i se adresă Şoimanului:

— Ai găsit pietrele alea albastre?

— Am găsit nişte pietre albastre – răspunse Şoimanul politicos.

— Sopli v-a arătat unde le puteţi găsi, fără îndoială.

Ha, ha, ha hohotiră ceilalţi bărbaţi la această măiastră împunsătură ironică.

— Sopli ar fi bărbatul cu părul roşu?

— Nebunul. Aţi trecut pe la mama lui de dimineaţa.

— Căutam un vrăjitor – spuse vrăjitorul.

Bărbatul cel uscăţiv, care stătea cel mai aproape de el, scuipă în întuneric.

— De ce?

— M-am gândit că aş putea afla mai multe despre ceea ce caut.

— Oamenii vin la Lorbanery pentru mătase – zise primarul.

— Nu vin aici pentru pietre. Nu vin pentru farmece. Sau pentru fluturări de braţe şi trăncăneli fără rost şi trucuri de-ale vrăjitorilor. Aici locuiesc oameni cinstiţi care muncesc cinstit.

— Aşa e. Are dreptate – întăriră ceilalţi.

— Şi nici nu vrem alt fel de oameni pe aici, oameni ce vin de pe tărâmuri străine ca să iscodească şi să-şi bage nasul în treburile noastre.

— Aşa e. Are dreptate – se auzi corul aprobator.

— Dacă ar fi pe aici vreun vrăjitor care să nu fie nebun, i-am da o muncă cinstită pe la şoproane, problema e că nu ştiu să facă o muncă cinstită.

— Ar putea, dacă ar fi ceva de făcut – argumentă Şoimanul. – Şoproanele vă sunt goale, livezile vă sunt neîngrijite, mătasea din depozite a fost ţesută cu mulţi ani în urmă. Ce faceţi voi aici, în Lorbanery?

— Ne vedem de treburile noastre – se răsti primarul, dar bărbatul cel uscăţiv interveni plin de entuziasm:

— De ce navele nu vin şi încoace? Ia spune-ne! Ce fac în Oraşul Hort? E din cauză că munca noastră e de proastă calitate?

Fu întrerupt de proteste furioase. Strigară unii la alţii, săriră în picioare, primarul îşi flutură pumnul prin faţa Şoimanului, un altul scoase cuţitul. Se mâniară cumplit. Arren sări în picioare, pregătit. Se uită înspre Şoiman, aşteptându-se să-l vadă împresurat în strălucirea luminii magice şi pregătit să-i reducă la tăcere, dându-şi puterea în vileag. Dar nu făcu nimic din toate astea. Stătea pur şi simplu şi se uita de la unul la altul şi era atent la ameninţările pe care şi le aruncau. Încet, încet se domoliră, de parcă nu erau în stare să-şi menţină furia, la fel cum nu reuşiseră să-şi păstreze veselia. Cuţitele fură băgate în teacă, ameninţările deveniră rânjete batjocoritoare. Începură să se împrăştie ca nişte căţei după o bătaie, unii păşind ţanţoşi, alţii furişându-se.

Când rămaseră singuri Şoimanul se ridică, intră în han şi sorbi o înghiţitură lungă din ulciorul de lângă uşă.

— Vino, băiete – zise. – M-am săturat de toate astea.

— Înspre barcă?

— Da.

Aşeză două monede de argint pe pervazul ferestrei ca plată pentru găzduire şi-şi aruncă în spinare legătura uşoară cu schimbul de haine. Arren era obosit şi somnoros, dar aruncă o privire prin camera de la han, cu aerul închis şi mohorât, care

acum era tot un freamăt sus pe la grinzi, datorită liliecilor fără astâmpăr, îşi aminti de noaptea trecută şi îl urmă uşurat pe Şoiman. Pe când mergeau pe singura stradă întunecată din Sosara, îi trecu prin minte că plecând acum îl lăsau în urmă pe nebun. Dar când ajunseră în port Sopli îi aştepta la debarcader.

— Aici erai – zise magul. – Sari la bord, dacă vrei să vii.

Fără nici un cuvânt, Sopli coborî în barcă şi se ghemui lângă catarg ca un câine mare şi lăţos. Arren se revoltă:

— Domnul meu! – spuse.

Şoimanul se întoarse spre el. Stăteau faţă în faţă pe ponton.

— Pe insula asta toţi sunt nebuni, dar nu credeam că şi tu te numeri printre ei. De ce îl iei?

— Ca şi călăuză.

— O călăuză... către şi mai multă nebunie? Către moarte prin înec sau un cuţit în spate?

— Către moarte, dar nu ştiu pe ce cale.

Arren vorbise cu înflăcărare şi, deşi Şoimanul răspunsese liniştit, în vocea sa era ceva aprig. Nu era obişnuit să fie luat la rost. Dar din clipa în care Arren încercase să-l protejeze de nebun în acea după-amiază şi îşi dăduse seama cât de nefolositoare şi de prisos era protecţia pe care o oferea, începuse să-l cuprindă amărăciunea şi acea năvală de devotament pe care-o simţise de dimineaţă dispăruse. Nu era în stare să-l protejeze pe Şoiman, nu i se permitea să ia vreo hotărâre, nu era în stare sau nu i se permitea nici măcar să înţeleagă natura acestei căutări. Era pur şi simplu târât după mag, inutil ca un copil. Dar nu era copil.

— Nu vreau să mă cert cu tine, domnul meu – spuse cât putu de rece. – Dar asta... asta e dincolo de orice urmă de raţiune.

— Este dincolo de orice urmă de raţiune. Mergem acolo unde nu ne poate duce raţiunea. Vrei să vii sau nu?

Lacrimi de mânie ţâşniră în ochii lui Arren.

— Am spus că te voi însoţi şi te voi sluji. Nu îmi încalc cuvântul.

— Asta-i bine – zise neîndurător magul şi făcu un gest de parcă ar fi vrut să se întoarcă cu spatele. Apoi se întoarse din nou cu faţa la Arren.

— Am nevoie de tine, Arren, şi tu ai nevoie de mine. Căci îţi spun acum, eu cred că drumul pe care mergem este şi drumul

tău, pe care trebuie să-l urmezi nu din loialitate sau supunere faţă de mine, ci pentru că era al tău încă dinainte de a mă fi văzut, dinainte să pui piciorul pe Roke, dinainte să porneşti înspre Enlad. Nu îi poţi întoarce spatele.

Vocea nu i se înmuiase. Arren îi răspunse la fel de neîndurător:

— Cum aş putea să mă întorc, fără barcă, de aici de la capătul lumii?

— Asta e capătul lumii? Nu, acela e mult mai departe. S-ar putea chiar să ajungem până acolo.

Arren încuviinţă scurt şi sări în barcă. Şoimanul slăbi strânsoarea şi chemă în pânze un vânt uşor. De îndată ce se îndepărtară de cheiurile pustii din Lorbanery, vântul începu să sufle rece şi curat dinspre nordul întunecat, iar luna înflori argintie pe marea lucitoare şi netedă la stânga lor în timp ce cârmiră înspre sud de-a lungul coastei.

Capitolul 7

Nebunul

NEBUNUL, VOPSITORUL DIN LORBANERY, stătea ghemuit lângă catarg, cu braţele încrucişate în jurul genunchilor şi cu capul băgat între umeri. În lumina lunii părul îi arăta ca o grămadă neagră şi sârmoasă. Şoimanul se învelise într-o pătură şi se culcase la pupa bărcii. Nici unul nu se mişca. Arren stătea sus la proră. Îşi jurase să stea de veghe toată noaptea. Dacă magul credea că pasagerul lor dement n-o să-i atace noaptea pe vreunul din ei, foarte bine pentru el. Arren, însă, îşi va trage propriile concluzii şi-şi va asuma propriile responsabilităţi.

Dar noaptea era foarte lungă şi foarte calmă. Lumina lunii se revărsa peste ei, neschimbată. Îngrămădit lângă catarg, Sopli sforăia, respirând prelung şi lin. Barca înainta lin. Arren alunecă lin în somn. O dată se trezi şi văzu luna puţin mai sus, dar apoi renunţă la garda ipocrită, se aşeză confortabil şi-l fură somnul.

Se cufundă iar în vis, aşa cum i se întâmpla mereu în călătoria aceasta, şi la început visele îi fură fragmentate, dar curios de dulci şi liniştitoare. În locul catargului lui *Orizont* crescuse un arbore, cu braţe mari şi arcuite de frunziş. Barca era ghidată de lebede ce se năpusteau bătând din aripi puternice. În depărtare, peste marea verde de smarald, lucea un oraş cu turnuri albe. Se văzu apoi într-unul din aceste turnuri, urcând cu paşi uşori şi repezi trepte ce se înălţau în spirală. Scenele acestea se schimbau, reveneau şi dădeau naştere la altele care dispăreau fără urmă, dar deodată se pomeni în amurgul înspăimântător şi mohorât de peste mlaştini, iar teama îi crescu în suflet, până când nu mai putu să respire.

Merse înainte, însă pentru că trebuia s-o facă. După mult timp îşi dădu seama că dacă mergea înainte ar fi mers în cerc şi s-ar fi întors pe propriile sale urme. Şi totuşi trebuia să iasă de-acolo, să scape. Se simţea din ce în ce mai apăsat. Începu să fugă. În timp ce fugea, cercurile se restrângeau, iar pământul începea să se încline. Fugea în bezna tot mai deasă, mai repede şi mai

repede, în jurul buzei interioare a unei gropi care se tot afunda, un vârtej enorm care-l înghiţea în întuneric, iar când privi în jos, îi scăpă piciorul şi căzu.

— Ce se-ntâmplă, Arren?

Şoimanul îi vorbea de la pupă. Zorile cenuşii ţineau în loc cerul şi marea.

— Nimic.

— Coşmarul?

— Nimic.

Lui Arren îi era frig şi-l durea braţul drept, căci dormise pe el. Îşi feri ochii de lumina tot mai puternică şi-şi spuse: *Îmi dă de înţeles una şi alta, dar nu-mi spune clar încotro mergem, sau de ce, sau de ce ar trebui să merg acolo. Şi acum îl târăşte şi pe nebunul ăsta după noi. Care-o fi mai nebun, bezmeticul ăsta sau eu, care-am venit cu el de bunăvoie. Poate că ei doi se înţeleg, Sopli spunea că vrăjitorii sunt cei care au înnebunit acum. Aş fi putut să fiu deja acasă acum, în Castelul din Berila, în camera mea cu pereţi sculptaţi, covoare roşii pe podele şi un foc în cămin, trezindu-mă să merg cu tatăl meu la vânătoare cu şoimi. De ce am venit cu el? De ce m-a luat cu el? El zice că asta e calea mea, dar astea sunt vorbe de vrăjitor, care fac lucrurile să pară mari dacă le spun cu vorbe mari. Dar înţelesul cuvintelor e mereu altundeva. Dacă am vreun drum de urmat, atunci e către casa mea, nu să rătăcesc fără noimă pe la Capete. Acasă mă aşteaptă îndatoriri pe care le-am neglijat. Dacă chiar crede că există vreun duşman al vrăjitoriei, de ce nu a venit singur, de ce a venit cu mine? Mai bine aducea cu el alt mag care să-l ajute, sau o sută de magi. Ar f putut să aducă o armată întreagă de războinici, o flotă de corăbii. Aşa se înfruntă oare o mare primejdie, trimiţând un bătrân şi un băiat într-o barcă? Asta e nebunie curată. El însuşi e nebun. Caută moartea, aşa cum zicea şi el. Caută moartea şi vrea să mă ia cu el. Dar eu nu sunt nici bătrân şi nici nebun. Nu vreau să mor. N-o să merg cu el.*

Se sprijini într-un cot, privind înainte. Luna care li se înălţase înainte pe când părăseau Golful Sosara era din nou înaintea lor, scufundându-se. În spate, la est, ziua venea ştearsă şi mohorâtă. Nu erau nori pe cer, doar o pâclă slabă,

bolnăvicioasă. Mai târziu, în timpul zilei, căldura soarelui crescu, dar era învăluit şi nu strălucea.

Toată ziua merseră de-a lungul coamei având insula Lorbanery la dreapta, joasă şi verde. Un vânt uşor adia dinspre uscat şi le umfla vela. Spre seară trecură pe lângă un ultim cap, iar adierea încetă. Şoimanul îi vorbi vântului magic să sufle în velă şi, ca un vultur eliberat de pe încheietură. Orizont porni şi-o luă la fugă cu avânt, lăsând în urmă Insula Mătăsii.

Vopsitorul Sopli rămăsese ghemuit în acelaşi loc toată ziua, evident temându-se de barcă, cu rău de mare şi ca vai de el. Vorbi acum, cu vocea răguşită:

— Mergem spre vest?

Lumina asfinţitului îi venea direct pe faţă. Dar Şoimanul, răbdător până şi cu cele mai propteşti întrebări pe care i le punea, încuviinţă din cap.

— La Obehol?

— Obeholul este la vest de Lorbanery.

— Mult către vest. Poate că acolo trebuie să ajungem.

— Cum e acel loc?

— De unde să ştiu? Cum o să pot să-l văd? Nu este pe Lorbanery. L-am vânat ani de zile, de patru, cinci ani, pe întuneric, noaptea, închizându-mi ochii, auzindu-l mereu cum mă cheamă: vino, vino, dar eu nu puteam să ajung acolo. Eu nu sunt lordul vrăjitorilor, să pot găsi căile în întuneric. Dar există un loc unde pot merge în lumină, chiar sub soare. Asta nu înţelegeau Mildi şi mama mea. Continuau să caute în întuneric. Apoi bătrânul vrăjitor Mildi a murit, iar mama şi-a pierdut minţile. A uitat vrăjile pe care le spunem pentru vopsit şi asta i-a afectat mintea. Vroia să moară, dar i-am spus să mai aştepte. Să aştepte până găsesc locul. Trebuie să fie un loc. Dacă morţii pot reveni la viaţă în lume, trebuie să fie un loc în lume unde revin.

— Morţii revin la viaţă?

— Am crezut că ştii astfel de lucruri – spuse Sopli după o pauză, privindu-l pieziş pe Şoiman.

— Încerc să le aflu.

Sopli nu spuse nimic. Deodată magul îl aţinti cu privirea, o căutătură directă, convingătoare, deşi tonul vocii îi era blând:

— Sopli, cauţi o cale să poţi trăi veşnic?

Sopli îi ţinu privirea o clipă, apoi îşi ascunse părul roşcat-maroniu şi zburlit în braţe, îmbrăţişându-şi gleznele şi se legănă puţin înainte şi înapoi. Părea că lua poziţia aceea când era speriat. Iar când stătea aşa, nu vorbea şi nu lua în seamă ceea ce se spunea. Arren se-ntoarse cu spatele la el, disperat şi dezgustat. Cum puteau să continue aşa, cu Sopli, zile şi săptămâni în şir, într-o barcă de optsprezece picioare? Era ca şi cum ar fi împărţit acelaşi corp cu un suflet bolnav...

Şoimanul veni lângă Arren la proră şi se lăsă într-un genunchi pe banca vâslaşului, privind amurgul sălciu şi spuse:

— Omul are un suflet bun.

Arren nu-i răspunse. Întrebă cu răceală:

— Ce este Obehol? Nu am auzit niciodată acest nume.

— Îi ştiu numele şi locul pe hărţi, dar nu mai mult de atât... Uite aici: însoţitoarele lui Gobardon!

Marea stea de culoarea topazului era acum mai sus, la sud, iar sub ea, abia luminând marea obscură, luceau o stea albă în stânga şi una albă-albăstruie în dreapta, formând un triunghi.

— Au nume?

— Maestrul Numelor nu le ştia. Poate că cei din Obehol sau Wellogy au nume pentru ele. Nu ştiu. Suntem pe cale să intrăm în ape ciudate, Arren, sub Semnul Sfârşitului.

Băiatul nu răspunse, privind oarecum scârbit stelele strălucitoare, fără nume, deasupra apei nesfârşite.

***

ÎN VREME CE NAVIGAU CĂTRE VEST ZI DE ZI, căldura primăverii sudice se-ntindea pe ape, iar cerul era curat. Şi, totuşi, lui Arren i se părea că în acea lumină plutea o tristețe, de parcă ar fi intrat pieziş prin pâclă. Când înota, apa mării era călduţă, înviorându-l prea puţin. Mâncarea lor sărată era lipsită de savoare. Nimic nu era proaspăt sau luminos, mai puţin noaptea, când stelele ardeau cu o strălucire mai mare decât văzuse vreodată. Stătea întins pe spate şi le privea până adormea. Când dormea, visa. Visa mereu visul cu mlaştinile ori groapa ori valea împrejmuită de stânci ori un drum lung care cobora sub un cer jos, mereu lumina slabă şi groaza din el şi efortul disperat de a scăpa.

Nu-i vorbi niciodată de asta Şoimanului. Nu vorbea de nimic ce era important pentru el, de nimic în afară de micile incidente zilnice din călătoria lor pe mare. Iar Şoimanul, care era mereu retras, era acum mai mereu tăcut.

Arren îşi dădea seama acum cât de nesăbuit fusese când i se încredinţase cu trup şi suflet acestui om secretos şi neobosit, care se lăsa dus de impuls şi nu făcea nici un efort să-şi controleze viaţa, nici măcar să şi-o salveze. Căci acum era tulburat, iar Arren credea că era din cauză că nu îndrăznea să-şi înfrunte propria neputinţă – neputinţa vrăjitoriei, a acestei mari puteri printre oameni.

Era clar acum că pentru iniţiaţi, nu erau multe secrete de ştiut în arta magiei căreia Şoimanul şi toate generaţiile de magicieni şi vrăjitori le datora faima şi puterea. Nu era mare lucru de ştiut în afară de folosirea vântului şi a vremii, cunoaşterea ierburilor de leac, şi priceperea de a zămisli iluzii, cum ar fi ceţuri, lumini şi preschimbări ale formei care-i puteau uimi pe cei neştiutori, dar care nu erau decât nişte trucuri. Realitatea nu era schimbată. Nu era nimic în vrăjitorie care să-i dea unui om putere adevărată asupra oamenilor şi nici nu era de vreun folos împotriva morţii. Magii nu trăiau mai mult decât oamenii obişnuiţi. Toate cuvintele lor tainice nu puteau să le amâne măcar cu o oră apropierea morţii.

Nici măcar în treburi de mică însemnătate nu te prea puteai bizui pe magie. Şoimanul şovăia mereu când trebuia să-şi folosească artele şi mergeau mai tot timpul mânaţi de vântul lumii, pescuiau ca să poată să mănânce şi-şi drămuiau apa de băut, ca toţi marinarii.

După patru zile de navigat împotriva unui vânt puternic, Arren îl întrebă dacă nu putea să vrăjească vântul să le umfle puţin vela, iar când dădu din cap că nu, băiatul îl întrebă de ce.

— Nu i-aş cere unui om bolnav să alerge într-o întrecere – spuse Şoimanul – nici n-aş pune o piatră în plus pe un spate prea împovărat.

Nu era clar dacă vorbea de el însuşi sau de lumea largă. Răspundea mereu potrivnic, greu de înţeles. *În asta*, gândi Arren*, stătea chiar miezul vrăjitoriei: să faci aluzie la înţelesuri*

adânci când de fapt nu spui nimic şi să faci să pară că dacă nu acţionezi deloc ai ajuns pe culmea înţelepciunii.

Arren încercase să-l ignore pe Sopli, dar era imposibil, ba chiar în curând se simţi într-un fel de alianţă cu nebunul. Sopli nu era aşa de nebun sau nu era chiar atât de nebun pe cât îl făceau să pară vorbirea sa întreruptă şi părul zbârlit. Într-adevăr, ceea ce-l făcea să pară poate şi mai nebun era frica sa de apă. Îi luase mult curaj să vină pe barcă şi nu reuşise deloc să-şi mai depăşească frica. Îşi ţinea capul atât de jos încât să nu fie nevoit să vadă apa făcând valuri mari şi săltând în jurul lui. Dacă încerca să se ridice, ameţea şi se prindea strâns de catarg. Prima dată când băiatul se hotărâse să înoate şi se aruncase de la proră, Sopli uriaşe îngrozit. Când Arren urcase din nou în barcă, bietul om era verde la faţă de groază.

— Am crezut că o să te îneci – îi spuse, iar Arren nu se putu abţinu să nu râdă.

În după-amiaza aceea, când Şoimanul stătea şi medita, fără să vadă sau să audă, Sopli veni la Arren, pe banca vâslaşului, agăţându-se cu grijă de ce apuca.

— Nu vrei să mori, nu-i aşa? – îi spuse în şoaptă.

— Bineînţeles că nu.

— El vrea – spuse Sopli – arătând către Şoiman cu o mică mişcare din falcă.

— De ce spui asta?

Arren luă un ton de stăpân, care îi venea natural, iar Sopli îl luă ca atare, deşi era cu zece sau cincisprezece ani mai în vârstă decât Arren. Răspunse cuviincios, deşi în modul său dezlânat obişnuit:

— Vrea să ajungă la locul secret. Dar nu ştiu de ce. Nu vrea... nu crede în... promisiune.

— Ce promisiune?

Sopli îl privi tăios, cu o rămăşiţă din bărbăţia sa pierdută în ochi. Dar voinţa lui Arren era mai puternică. Răspunse foarte încet:

— Ştii tu. Viaţa. Viaţa eternă.

Un fior puternic trecu prin corpul lui Arren. Îşi aminti de vise: mlaştina, groapa, stâncile şi lumina palidă. Aceasta era moartea, groaza de moarte. Trebuia să scape de moarte, să

găsească drumul. Iar în pragul uşii stătea silueta încoronată cu umbră, întinzându-i o luminiţă, nu mai mare decât o perlă, licărul vieţii eterne.

Arren îi întâlni privirea lui Sopli pentru prima oară. Avea ochii căprui deschis, foarte clari, şi în ei văzu că înţelesese în sfârşit şi-i împărtăşea gândurile.

— El – spuse Vopsitorul arătând către Şoiman cu o mişcare bruscă a bărbiei – nu vrea să renunţe la numele lui. Nimeni nu poate să şi-l treacă dincolo. Calea e prea îngustă.

— Ai văzut-o?

— În întuneric, în mintea mea. Dar nu e de ajuns. Vreau să ajung acolo, vreau s-o văd. Aievea, cu ochii mei. Dar dacă... dacă mor şi nu pot găsi calea, locul? Cei mai mulţi oameni nu-l pot găsi, nici nu ştiu că e acolo. Doar unii dintre noi avem puterea. Dar e greu, pentru că trebuie să renunţi la putere ca să ajungi acolo... Nu mai ai cuvintele, nu mai ştii numele. Este prea greu de făcut doar în minte. Iar când mori, mintea moare cu tine.

Se poticnea de fiecare dată când rostea cuvântul.

— Vreau să ştiu că mă pot întoarce. Vreau să fiu acolo. De partea vieţii. Vreau să trăiesc, să fiu în siguranţă. Urăsc – urăsc apa asta...

Vopsitorul îşi adună picioarele ca un păianjen în cădere şi-şi băgă capul roşu şi sârmos între umeri, să nu mai vadă marea.

Dar Arren nu se feri să-i vorbească după asta, ştiind că Sopli nu-i împărtăşea doar viziunea, ci şi frica. Iar dacă s-ar ajunge la ce putea fi mai rău, Sopli l-ar putea ajuta împotriva Şoimanului.

Navigau fără întrerupere, lin în adierea calmă sau schimbătoare a vântului, spre vest, acolo unde Şoimanul pretindea că i-ar fi călăuzit Sopli. Dar nu Sopli era cel care-i ghida, el nu ştia nimic despre mare, nu văzuse niciodată o hartă, nu fusese niciodată într-o barcă, se temea de apă cu o frică bolnavă. Magul era cel care-i conducea voit pe căi greşite. Arren îşi dădea acum seama de asta şi înţelegea de ce. Arhimagul ştia că ei şi alţii asemeni lor căutau viaţa eternă, căci aceasta li se promisese sau erau atraşi către ea şi-ar putea să o găsească. În mândria lui, în îngâmfarea lui de Arhimag, îi era frică să nu ajungă ei la viaţa eternă. Îi invidia şi-i era frică de ei şi nu vroia

să fie nimeni mai puternic decât el. Vroia să navigheze în Marea Largă, dincolo de toate ţinuturile, până când s-ar fi îndepărtat atât de mult încât să nu se mai poată întoarce în lume şi acolo ar ajunge să moară de sete. Mai degrabă ar muri şi el, să-i împiedice să trăiască veşnic.

Din când în când, erau momente când Şoimanul îi vorbea lui Arren despre lucruri mărunte ca mânuirea bărcii sau înota cu el în marea caldă sau îi ura noapte bună sub marile stele şi toate aceste idei i se păreau lipsite de noimă. Se uita la însoţitorul său şi-i vedea chipul acela aspru, împietrit, răbdător şi se gândea: el este domnul şi prietenul meu. Şi i se părea de necrezut că se-ndoise de el. Dar puţin mai târziu se îndoia din nou, iar el şi Sopli schimbau priviri cu înţeles ascuns, avertizându-se unul pe celălalt de duşmanul lor comun.

În fiecare zi, soarele strălucea şi dădea căldură, dar era înceţoşat. Lumina-i era întinsă ca un strat lucios peste marea care sălta domol. Apa era albastră, cerul albastru, neschimbat şi fără umbre. Adierile de vânt se stinseră şi întoarseră vela să le prindă şi alunecau încet înainte fără ţintă.

Într-o după-amiază avură în sfârşit o adiere uşoară pe direcţia lor, iar Şoimanul arătă în sus, la asfinţit şi spuse:

— Priviţi acolo!

Sus, deasupra catargului, un cârd de gâşte sălbatice tremura ca o rună neagră trasată pe cer. Gâştele zburară spre vest, şi urmându-le, Orizont ajunse a doua zi în apropierea ţărmului unei insule mari.

— Asta e – spuse Sopli. – Ţinutul acela. Acolo trebuie să mergem.

— Acolo e locul pe care-l cauţi?

— Da. Trebuie să acostăm acolo. Doar până aici putem merge.

— Trebuie să fie Obehol. După el, în Capătul Sudic, este o altă insulă, Wellogy. Iar la Capătul Vestic există insule mult mai la vest decât Wellogy. Eşti sigur, Sopli?

Vopsitorul din Lorbanery deveni nervos şi-n ochi îi reveni tresărirea, dar nu vorbise nebuneşte, gândi Arren, aşa cum vorbise cu el cu multe zile în urmă la Lorbanery.

— Da. Trebuie să acostăm acolo. Am ajuns destul de departe. Locul pe care-l căutăm este aici. Vrei să jur că-l recunosc? Să jur pe numele meu?

— Nu poţi – spuse aspru Şoimanul, privind în sus la Sopli, care era mai înalt decât el.

Sopli se ridicase în picioare şi se ţinea strâns de catarg să se uite la pământul dinaintea lor.

— Să nu încerci, Sopli.

Vopsitorul se-ncruntă de mânie sau durere. Se uită la munţii ce păreau albaştri de la distanţă, înaintea bărcii, peste câmpia săltăreaţă şi tremurândă de apă şi spuse:

— M-ai luat călăuză. Trebuie să acostăm aici.

— Oricum o să ne oprim. Trebuie să luăm apă – zise Şoimanul şi merse la cârmă.

Sopli se aşeză la locul lui lângă catarg, bombănind. Arren îl auzi spunând de mai multe ori:

— Jur pe numele meu. Pe numele meu. – De fiecare dată când o spunea, se încrunta din nou parcă de durere.

Se apropiată de insulă cu un vânt bătând dinspre nord şi merseră de-a lungul ţărmului căutând un golf sau un loc de debarcare, dar brizanţii se spărgeau ca un tunet în lumina caldă a soarelui pe tot ţărmul nordic. Pe insulă se înălţau munţi verzi, prăjiţi în lumina aceea, împăduriţi până la vârfuri.

Înconjurând un cap, ajunseră într-un sfârşit la un golf adânc, rotunjit, cu plaje de nisip alb. Aici valurile băteau calm. Forţa le era oprită de capul insulei şi barca putea să ancoreze. Nu era nici o urmă de viaţă vizibilă pe plajă sau în pădurile de deasupra ei. Nu văzuseră vreo barcă, vreun acoperiş sau vreo dâră de fum. Adierea uşoară se potoli de cum intră *Orizont* în golf. Era nemişcat, tăcut şi fierbinte. Arren luă vâslele, Şoimanul cârmea. Scârţâitul vâslelor în locaşuri era singurul sunet care se auzea. Culmile înverzite se conturau deasupra golfului, împresurându-l. Soarele aşternea pe apă straturi de lumină albă şi fierbinte. Arren îşi simţea pulsul bătând în urechi. Sopli îşi lăsase locul sigur de la catarg şi se ghemuise la proră, ţinându-se de copastie, holbându-se şi întinzându-se înainte spre uscat. Chipul întunecat, însemnat de cicatrici al Şoimanului, lucea de sudoare

de parcă ar fi fost uns cu ulei. Privea mereu când la valurile joase când la stâncile împădurite de deasupra lui.

— Acum – îi spuse lui Arren şi totodată către barcă.

Arren vâsli puternic de trei ori, iar Orizont urcă uşor pe nisip.

Şoimanul sări afară s-o împingă pe ultimul avânt al valurilor. Pe când îşi întinse braţele să împingă, se împiedică şi aproape căzu, prinzându-se de pupă. Cu mare efort trase barca înapoi în apă când se retrase valul şi se zbătu să sară peste copastie pe când barca se balansa între mare şi ţărm.

— Vâsleşte – spuse gâfâind şi se ghemui, şiroind de apă şi încercând să-şi tragă sufletul.

Ţinea o suliţă lungă de două picioare, cu vârful de aramă. *De unde o avea?* O altă suliţă apăru în vreme ce Arren trăgea uluit la vâsle. Lovi banca dintr-o parte, despicându-i lemnul şi ricoşă o dată şi încă o dată. Pe stâncile mai joase de pe plajă, sub copaci, se mişcau figuri, ţintind şi îngenunchind. Aerul era plin de zgomote slabe ca nişte fluierături şi zumzete. Arren îşi aplecă deodată capul între umeri, îşi arcui spatele şi vâsli cu mişcări puternice: două să iasă din apele joase de la ţărm, trei să întoarcă barca şi se-ndepărtară.

Sopli începu să urle de la prora, din spatele lui Arren. Îi prinse deodată braţele, şi vâslele zvâcniră de sub apă. Capătul uneia îl lovi din plin în stomac şi pentru o clipă îşi pierdu suflarea.

— Întoarce! Întoarce! – striga Sopli.

Barca săltă în apă şi se legănă. Arren se-ntoarse de cum reuşi să ia din nou vâslele în mâini, furios. Sopli nu mai era în barcă.

Peste tot în jurul lor apa adâncă a golfului se înălţa şi cobora strălucind orbitor în lumina soarelui.

Arren se mai uită o dată prosteşte în urmă şi-apoi din nou la Şoiman ghemuindu-se la pupă.

— Acolo – spuse Şoimanul, arătând la margine, dar nu era nimic, doar marea şi strălucirea soarelui.

O suliţă căzu la câţiva iarzi de barcă, intră în apă fără zgomot şi dispăru. Arren vâsli puternic de zece sau doisprezece ori, apoi se-ntoarse cu spatele la apă şi-l privi din nou pe Şoiman. Avea palmele şi braţul stâng însângerate. Îşi ţinea strâns pe umăr o bucată de pânză. Suliţa cu vârf de bronz era pe fundul bărcii. Nu o ţinea în mână când Arren o văzuse pentru prima oară, ci îi

ieşea din umăr, căci vârful suliţei i-l străpunsese. Se uita atent la apa dintre ei şi plaja albă, unde nişte figuri mici săreau şi tremurau în lumina orbitoare. Într-un sfârşit, spuse:

— Mergi mai departe.

— Sopli...

— Nu a mai ieşit la suprafaţă.

— S-a înecat? – întrebă Arren neîncrezător.

Şoimanul încuviinţă din cap. Arren vâsli mai departe până când plaja nu mai era decât o linie albă sub pădurile şi culmile verzi semeţe. Şoimanul stătea la cârmă, ţinând bucata de pânză la umăr, dar fără să-i dea atenţie.

— L-a lovit vreo suliţă?

— A sărit.

— Dar el nu ştia să înoate. Îi era frică de apă!

— Da! Frică de moarte. Vroia... vroia să ajungă pe uscat.

— De ce ne-au atacat? Cine sunt?

— Poate că ne-au crezut duşmani. Ai putea... să mă ajuţi cu asta o clipă?

Arren văzu că pânza pe care-o ţinea apăsat pe umăr era udă şi de un roşu intens.

Suliţa îl lovise între încheietura umărului şi claviculă, rupând una dintre venele mari ce sângera puternic. Urmând indicaţiile Şoimanului, Arren rupse fâşii dintr-o cămaşă de in şi-i bandajă rana. Şoimanul îi ceru să-i aducă suliţa, iar Arren, când i-o puse pe genunchi, îşi puse mâna peste lama lungă şi îngustă ca o frunză de salcie, din bronz brut bătut. Încercă să-i vorbească, dar după un minut, clătină din cap.

— Nu am putere pentru vrăji – spuse. – Mai târziu. Va fi bine. Poţi să ne scoţi din golful ăsta, Arren?

Băiatul se întoarse tăcut la vâsle. Îşi încovoie spatele şi vâsli, iar în curând, pentru că avea putere în corpul mlădios şi neted, împinse barca afară din golful în semicerc înspre marea largă. Amiaza calmă şi prelungă din Capăt se aşternu pe mare. Vela atârna moale. Soarele strălucea orbitor printr-un văl de abur, iar crestele verzi păreau că tremură şi vibrează în căldura intensă. Şoimanul se întinsese pe fundul bărcii, cu capul proptit de bancă, lângă cârmă. Zăcea nemişcat, cu buzele şi pleoapele întredeschise. Lui Arren nu-i plăcea să-i privească faţa, ci-şi

mutase privirea peste pupa bărcii. Deasupra apei se ridicau aburi de căldură, ca şi când pe cer ar fi fost ţesute pânze de păianjen. Braţele-i tremurau de oboseală, dar continuă să vâslească.

— Încotro vâsleşti? – întrebă răguşit Şoimanul, ridicându-se puţin. Arren se-ntoarse şi văzu golful în semilună curbându-şi încă o dată braţele verzi în jurul bărcii, linia albă a plajei şi munţii adunaţi în văzduh. Întorsese barca fără să-şi dea seama.

— Nu mai pot să vâslesc – spuse, punând vâslele la loc şi mergând să se ghemuiască la proră. Avea impresia că Sopli era tot în spatele lui în barcă, lângă catarg. Petrecuseră multe zile împreună şi moartea sa fusese prea bruscă, prea de neînţeles. Nimic nu era de înţeles.

Barca continuă să se legene, cu vela neclintită pe vergă. Mareea, ce începuse să intre în golf, întoarse încet barca cu bordul către curent şi-o împinse uşor înainte şi iar înainte, spre linia albă şi îndepărtată a plajei.

— *Orizont* – spuse magul mângâietor şi rosti un cuvânt ori două în Vechea Glăsuire, iar barca se balansă şi porni cu botul înainte, alunecând peste marea arzătoare, afară din braţele golfului.

Dar în mai puţin de o oră, la fel de încet şi de lin, încetă să-şi mai croiască drum şi vela rămase din nou dreaptă. Arren aruncă o privire peste umăr şi-şi văzu însoţitorul zăcând ca mai devreme, doar capul îi căzuse puţin pe spate şi avea ochii închişi.

În tot acest timp Arren fusese cuprins de o groază grea şi bolnavă ce-i crescuse în suflet, ţintuindu-l locului, de parcă trupul şi mintea îi erau încolăcite de firişoare subţiri. Nu-şi găsi curaj să lupte împotriva fricii, îl încerca doar un fel de resentiment vag împotriva sorţii sale.

Nu era înţelept să lase barca în derivă tocmai aici, lângă ţărmurile stâncoase ale unui ţinut unde oamenii atacă străinii. Mintea înţelegea asta, dar nu însemna mare lucru. În schimb ce era să facă? Să vâslească înapoi la Roke? Era complet pierdut şi fără speranţă în imensitatea Capătului. N-ar fi fost vreodată în stare să aducă barca înapoi către vreun ţinut prietenos după toate acele săptămâni de călătorie. Ar fi putut s-o facă doar

călăuzit de mag, iar Şoimanul era rănit şi neajutorat, la fel de brusc şi fără noimă cum murise şi Sopli. Chipul îi era schimbat, cu trăsături lipsite de vlagă şi gălbui. Putea chiar să moară. Arren se gândi că ar fi trebuit să-l mute sub copertină, ca să-l ferească de lumina soarelui şi să-i dea apă. Oamenii care pierd sânge au nevoie să bea apă. Dar apa le era pe terminate de zile întregi. Butoiul era aproape gol. Dar ce mai conta? Nu mai servea la nimic, nimic nu mai era bun. Norocul se terminase.

Orele treceau, soarele îi bătea, iar căldura fumurie îl împresura pe Arren. Stătea nemişcat.

O adiere rece îi trecu pe frunte. Privi în sus. Era seară, soarele asfinţea, iar apusul era de un roşu pal. Orizont se mişcă încet sub o adiere dinspre est, ocolind ţărmurile abrupte şi împădurite din Obehol.

Arren se întoarse în spatele bărcii şi-şi îngriji însoţitorul, aranjându-i o saltea sub copertină şi dându-i să bea apă. Făcu în grabă toate astea, ţinându-şi ochii departe de bandajul care trebuia schimbat, căci rana încă mai sângera. Şoimanul, cuprins de toropeala slăbiciunii trupului, nu vorbi. Chiar şi când bău cu nesaţ îşi închise ochii şi adormi iar. Somnul îi era cea mai mare sete. Zăcea tăcut. Adierea se stinse în întuneric, iar vântul magic nu o mai înlocui, iar barca se legănă din nou leneş pe apa netedă care sălta. Dar acum munţii care se iviseră în dreapta erau negri pe fondul unui cer înstelat superb. Arren îl privi îndelungat. Contururile stelelor i se păreau cunoscute, ca şi când le-ar mai fi văzut înainte, ca şi cum le-ar fi ştiut toată viaţa.

Când se întinse să doarmă, se-ntoarse cu faţa înspre sud şi acolo, sus pe cer, peste marea goală, ardea steaua Gobardon. Sub ea erau celelalte două cu care forma un triunghi, iar sub acestea, răsăriră alte trei în linie dreaptă, formând un triunghi mai mare. Apoi, eliberându-se din strânsoarea câmpiilor apoase de negură şi argint, altele două urmară în trecerea nopţii. Erau galbene ca şi Gobardon, deşi mai pale, înclinându-se de la dreapta la stânga, de la baza din dreapta a triunghiului. Răsăriseră opt din cele nouă stele care-ar fi trebuit să contureze forma unui om sau runa hardică Agnen. Lui Arren nu i se părea că aducea a om, doar dacă nu era unul deformat, aşa cum sunt formele stelelor. Dar runa era clară, cu braţele încârligate şi

trăsătura crucişă, cu toate părţile în afară de picior, ultimul contur care mai lipsea, steaua care nu răsărise încă.

Căutând-o cu privirile, Arren adormi.

În zori, când se trezi. Orizont se-ndepărtase şi mai mult de Obehol. Ceaţa ascundea ţărmurile şi nu se zăreau decât vârfurile munţilor şi-apoi se subţie ca un abur peste apele viorii din sud, stingând ultimele stele.

Îşi privi tovarăşul. Şoimanul respira inegal, ca atunci când durerea se zbate sub pojghiţa somnului şi nu reuşeşte s-o răzbată. Chipul îi era ridat şi îmbătrânit în lumina rece şi fără umbre. Privindu-l, Arren văzu în el un om rămas fără nici o putere, fără vrăjitorie, fără vlagă, fără tinereţe, fără nimic. Nu-l salvase pe Sopli şi nici nu se ferise de suliţă. Adusese primejdia asupra lor şi nu-i salvase. Acum Sopli era mort, el însuşi era pe moarte, iar Arren va muri. Din vina acestui om şi în van, degeaba.

Altfel îl privi Arren cu ochii limpezi ai disperării şi nu văzu nimic.

Nu mai stăruia în el amintirea fântânii de sub scoruş sau lumina magică albă de pe corabia de sclavi din ceaţă, sau livezile în paragină din Casa Vopsitorilor. Nu se trezi în el nici urmă de mândrie sau de stăruinţă a voinţei. Urmări sosirea zorilor peste marea liniştită, unde valuri întinse şi joase se unduiau colorate ca ametistul pal şi era totul ca într-un vis, palid, fără vreo ancoră în forţa realităţii. Iar în adâncurile visării şi ale mării, nu era nimic, doar un abis, un gol. Nu erau adâncuri.

Barca înainta întrerupt şi încet, după bunul plac al vântului. În urmă, culmile din Obehol, de unde venea vântul, se înnegreau micşorându-se tot mai mult. Vântul împingea barca mai departe de uscat, departe de lume, în largul mării.

Capitolul 8

Copii Din Marea Largă

CĂTRE MIJLOCUL ACELEI ZILE ŞOIMANUL începu să se mişte şi ceru apă. După ce bău întrebă:

— Încotro ne-ndreptăm?

Vela era întinsă deasupra lui şi barca se cufunda ca o rândunică în valurile lungi.

— Înspre vest şi aproape nord[3].

— Mi-e frig – zise Şoimanul. Soarele dogorea, umplând barca cu căldură.

Arren nu spuse nimic.

— Încearcă să o ţii către vest. Wellogy, la vest de Obehol. Acostează acolo. Avem nevoie de apă.

Băiatul privi înainte, peste marea goală.

— Ce se întâmplă, Arren?

Nu spuse nimic.

Şoimanul încercă să se ridice şi nereuşind, încercă să apuce toiagul care stătea lângă cutia cu unelte. Dar era departe de el şi, când încercă să vorbească din nou, cuvintele i se opriră pe buzele uscate. Sângele-i ţâşni iar sub bandajul îmbibat şi incrustat, lăsând un fir purpuriu ca de păianjen pe pielea închisă de pe pieptul său. Trase brusc aer în piept şi-şi închise ochii.

Arren îl privi, fără să simtă ceva şi nu stărui cu privirea. Merse în faţă şi-şi reluă poziţia ghemuită de la proră, privind aţintit înainte. Avea gura foarte uscată. Vântul de est care bătea acum contant pe marea largă era uscat ca un vânt din deşert. Nu mai erau decât două sau trei căni de apă în butoiul lor, dar în mintea lui Arren acestea erau pentru Şoiman şi nu pentru el. Nici nu se gândise să bea din apa aceea. Întinsese undiţe, căci învăţase de când plecaseră din Lorbanery că peştele crud ţine şi de sete şi de foame, dar nu reuşise niciodată să prindă ceva cu ele. Nu conta. Barca se mişca pe deşertul de apă. Soarele se mişca

[3] North by west în original în limba engleză: jumătatea distanței, pe compas, între nord și nord-nord-vest.

încet peste barcă, de la est înspre vest, câştigând până la urmă cursa pe toată întinderea cerurilor.

O dată i se păru că vede o culme albastră la sud care-ar fi putut fi pământ sau un nor. De câteva ore, barca plutise oarecum vest-nord-vest timp de câteva ore. Nu încercă să schimbe ruta şi să întoarcă, ci o lăsă să înainteze liberă. Pământul acela ar fi putut să fie real sau să nu fie, nu conta. Pentru el toată gloria vastă şi aprigă a vântului, a luminii şi a oceanului era palidă şi falsă.

Se lăsă întunericul, apoi veni iar lumina, apoi iar întunericul, apoi lumina, ca bătăi de tobă pe pânza strâns întinsă a cerului.

Îşi lăsă mâna în apă pe-o parte a bărcii. Pentru o clipă îşi văzu clar mâna de un verde pal sub apa vie. Se aplecă şi supse umezeala de pe degete. Apa era amară şi-i ardea dureros buzele, dar o mai făcu o dată. Apoi i se făcu rău şi se aplecă să vomite, dar nu simţi decât puţină fiere arzându-i gâtlejul. Nu mai avea apă să-i dea Şoimanului şi-i era teamă să se apropie de el. Zăcea pe jos, tremurând în ciuda căldurii. Totul era liniştit, uscat şi strălucitor, îngrozitor de strălucitor. Îşi feri ochii de lumină.

***

STĂTEAU ÎN BARCĂ ALĂTURI DE EI, trei bărbaţi subţiri ca trestia şi costelivi, cu ochii mari, ca nişte bâtlani sau cocori întunecaţi şi stranii. Aveau vocile subţiri, ca ale păsărilor. Nu-i înţelegea. Unul dintre ei îngenunche deasupra sa cu o băşică închisă la culoare pe braţ şi o înclină în gura lui Arren. Era apă. Băiatul bău cu nesaţ, se înecă, bău iar până goli băşica. Apoi se uită în jur şi se chinui să se ridice în picioare, repetând. *Unde e? Unde e?,* căci alături de el, în Orizont, nu erau decât cei trei bărbaţi stranii şi slabi.

Îl priveau şi nu-l înţelegeau.

— Celălalt – croncăni, cu gâtlejul uscat şi buzele înţepenite şi crăpate, incapabile să formeze cuvintele – prietenul meu...

Unul dintre ei îi înţelese frământarea dacă nu cuvintele, şi punându-i mâna uşoară pe braţ, arătă cu cealaltă:

— Acolo – spuse liniştitor.

Arren privi într-acolo. Şi văzu, înaintea bărcii şi la nord de ea, o mulţime de plute, unele adunate aproape una de alta şi altele răsfirate pe mare. Pluteau ca frunzele de toamnă căzute pe un

lac. Joase, în mijlocul fiecăreia erau ridicate una sau două colibe ori adăposturi, iar altele aveau înălţate catarge. Pluteau ca frunzele, ridicându-se şi coborând foarte uşor când marile valuri ale oceanului vestic treceau pe sub ele. Culoarele de apă dintre ele luceau ca argintul, iar peste ele tronau nori de ploaie imenşi, violeţi şi aurii, întunecând asfinţitul.

— Acolo – spuse bărbatul, arătând către o plută mare lângă *Orizont*.

— E viu?

Îl priviră cu toţii şi înţeleseră în sfârşit.

— Viu, este viu.

La auzul acelor cuvinte, Arren începu să plângă, suspinând fără lacrimi şi unul dintre ei îl apucă de încheietură cu o mână fermă şi subţire, îl trase afară din Orient şi-l aduse pe o plută de care fusese legată barca lor. Pluta era atât de mare şi stabilă încât nici măcar nu se înclină în apă când păşiră pe ea. Bărbatul îl conduse pe Arren pe ea, iar un altul întinse o cange grea cu un dinte de balenă curbat în vârf şi trase către ei o plută din apropiere, până când putură să păşească peste distanţa dintre ele. Îl duse pe Arren la un adăpost sau cabină, deschisă pe o parte şi închisă cu paravane ţesute pe celelalte trei.

— Întinde-te – îi spuse, şi mai mult Arren nu mai ştiu.

***

STĂTEA ÎNTINS PE SPATE ȘI SE UITA în sus la un acoperiş aspru şi verde, presărat cu puncte mici de lumină. Avea impresia că era în livezile de mere din Semermine, unde prinţii din Enlad îşi petreceau verile, pe dealurile din spatele Berilei. I se părea că stă întins în iarba înaltă din Semermine, privind lumina soarelui printre crengile cu mere.

După un timp auzi apa pleznind şi lovind în golurile de sub plută şi vocile subţiri ale plutaşilor vorbind într-un fel de hardică pe care o vorbeau cu toţii în Arhipelag, dar mult schimbată în sunete şi cadenţe, astfel încât se înţelegea greu. Ştiu atunci că se afla dincolo de Arhipelag, dincolo de Capăt şi de toate insulele, pierdut în marea largă. Dar, totuşi, nu se simţea tulburat, întins confortabil de parcă ar fi stat în iarba livezilor de acasă.

După o vreme se gândi că ar trebui să se ridice şi, ridicându-se, văzu că avea corpul foarte slăbit şi ars de soare, iar picioarele-i erau nesigure, dar se putea încă sprijini pe ele. Dădu la o parte perdeaua din care erau făcuţi pereţii adăpatului şi ieşi la lumina după-amiezii. Plouase în timp ce dormise. Lemnul din care era făcută pluta, gros şi neted, din buşteni pătraţi, se îmbina bine şi era călăfătuit, închis la culoare datorită umezelii, iar părul oamenilor slabi şi îmbrăcaţi doar pe jumătate era negru şi ud de la ploaie. Dar cerul era pe jumătate curat înspre vest, acolo unde stăruia soarele şi norii călătoreau acum departe spre nord-est în grămezi de argint.

Unul dintre bărbaţi se apropie cu grijă de Arren, oprindu-se la câţiva paşi de el. Era zvelt şi mic de statură, nu mai înalt decât un băiat de doisprezece ani. Avea ochii alungiţi, mari şi înneguraţi. Purta o suliţă cu vârful ascuţit de fildeş. Arren îi spuse:

— Îţi datorez viaţa mea, ţie şi oamenilor tăi.

Omul încuviinţă din cap.

— Poţi să mă duci la tovarăşul meu?

Întorcându-se, plutaşul îşi ridică vocea într-un strigăt ascuţit şi sfredelitor, ca ţipătul unui pescăruş. Apoi se aşeză pe vine, ca şi când ar fi aşteptat, iar Arren făcu la fel.

Plutele aveau catarge, deşi talpa de catarg a plutei pe care stăteau nu era fixată. Pe acestea puteau fi ridicate vele, mici faţă de lăţimea bărcii. Velele erau dintr-un material maroniu, nu de pânză sau de in, ci dintr-un material fibros care arăta de parcă n-ar fi fost ţesut ci bătut, aşa cum se face postavul. Cam la un sfert de milă depărtare, vela maronie de pe parâma uneia din plute fu coborâtă şi pluta-şi croi încet drum, proptindu-se şi prinzându-se cu cangea de plutele din cale, până se opri alături de cea pe care era Arren. Când mai erau doar câţiva paşi între ele, cel de lângă Arren se ridică şi sări cu uşurinţă pe cealaltă. Arren făcu la fel şi ateriză ciudat în mâini şi picioare. Nu mai avea avânt în genunchi. Se ridică şi văzu că omuleţul se uita la el, nu amuzat, ci aprobator. Calmul lui Arren îi câştigase evident respectul.

Această plută era mai mare şi mai deasupra apei decât oricare alta, făcută din buşteni lungi de patruzeci de picioare şi

laţi de patru sau cinci picioare, înnegriţi şi neteziţi de uzură şi de vreme. Statui de lemn sculptate ciudat stăteau în jurul celor câteva adăposturi sau îngrădituri şi în fiecare dintre cele patru colţuri era înălţat câte un stâlp înalt pe care se adunaseră smocuri de pene. Cel care-l îndrumase îl duse la cel mai mic dintre adăposturi şi acolo-l văzu pe Şoiman dormind.

Arren se aşeză înăuntru în adăpost. Bărbatul se întoarse la cealaltă plută şi nimeni nu veni să-l deranjeze. Cam după o oră, o femeie îi aduse de mâncare, un fel de tocană de peşte rece cu bucăţi de ceva transparent în ea, sărată, dar gustoasă şi o cană mică de apă stătută, cu gust picant de la calafatul butoiului. Îşi dădu seama, din modul cum îi dădu apa că-i dădea o comoară, ceva ce trebuia onorat. O bău respectuos şi nu mai ceru alta, deşi ar fi băut încă de zece ori pe atât.

Umărul Şoimanului fusese bandajat cu pricepere. Dormea adânc şi uşor. Când se trezi, avea ochii limpezi. Se uită la Arren şi zâmbi, cu zâmbetul duios şi vesel ce părea mereu surprinzător pe chipul său aspru. Lui Arren îi veni din nou să plângă. Îşi puse mâna pe mâna Şoimanului şi nu spuse nimic.

Unul dintre plutaşi se apropie şi se lăsă pe vine, la umbra adăpostului mare din apropiere. Părea să fie un fel de templu, cu un model pătrat foarte complex deasupra intrării şi cu proptelele uşii făcute din buşteni sculptaţi în formă de balene cenuşii scufundându-se. Acest bărbat era scund şi slab ca şi ceilalţi, cu corp de băiat, dar trăsăturile feţei îi erau puternice şi însemnate de trecerea anilor. Nu purta decât o pânză în jurul mijlocului, dar demnitatea îl înveşmânta din plin.

— Trebuie să doarmă – spuse el, iar Arren îl lăsă pe Şoiman şi veni la el.

— Tu eşti căpetenia acestor oameni – zise Arren, recunoscând un prinţ când îl vedea.

— Aşa e – spuse omul, încuviinţând scurt din cap.

Arren stătea înaintea lui, drept şi nemişcat. Acum ochii întunecaţi ai omului îi întâlniră scurt pe ai săi.

— Şi tu eşti o căpetenie – observă el.

— Aşa e – răspunse Arren. I-ar fi plăcut mult să ştie cum îşi dăduse plutaşul seama, dar rămase nepăsător. – Dar îmi servesc stăpânul de acolo.

Căpetenia plutaşilor spuse ceva ce Arren nu înţelese deloc. Anumite cuvinte se schimbau prea mult ca să le poată recunoaşte sau erau unele nume pe care nu le ştia. Apoi spuse:

— De ce aţi venit la Balatran?

— Am venit într-o căutare...

Dar Arren nu ştia cât să spună sau ce să spună. Tot ce se întâmplase şi motivul căutării lor i se părea că se petrecuseră cu mult timp în urmă şi îi era confuz în minte. Într-un sfârşit spuse:

— Am ajuns la Obehol. Ne-au atacat când am tras la ţărm. Domnul meu a fost rănit.

— Iar tu?

— Eu nu am fost – zise Arren – şi stăpânirea de sine pe care o învăţase în copilăria sa la curte îi fură de folos. – Dar a fost, a fost ceva ca o nebunie. Unul care a fost cu noi s-a înecat. A fost un fel de teamă... – Se opri şi rămase tăcut.

Căpetenia îl privi cu ochi negri şi opaci. Într-un sfârşit spuse:

— Atunci aţi ajuns aici din întâmplare.

— Da. Ne aflăm încă în Capătul Sudic?

— În Capăt? Nu. Insulele... – căpetenia îşi mişcă spatele zvelt, desenă cu mâna neagră un arc, nu mai mult de un sfert de busolă, de la nord la est. – Insulele sunt acolo – spuse el. – Toate insulele.

Apoi, arătând înaintea lor către mare, acolo unde se lăsa înserarea, de la nord-vest la sud, spuse:

— Marea.

— Din ce ţinut eşti, domnule?

— Din nici unul. Noi suntem Copiii din Marea Largă.

Arren îi privi chipul pătrunzător. Privi în jur la pluta aceea mare, cu templul şi idolii săi înalţi, fiecare sculptat dintr-un singur copac, cu zeităţi mari care erau un amestec de corpuri de delfini, peşti, oameni şi păsări de mare. Se uită la oamenii ocupaţi cu munca lor, cu ţesutul, cioplitul, pescuitul, gătitul pe platformele ridicate, îngrijind copiii, apoi la celelalte plute, cel puţin şaptezeci, împrăştiate peste apă într-un cerc mare, poate şi de o milă împrejur. Era un oraş: fumul se ridica în fire subţiri din casele depărtate, cu vocile copiilor înălţându-se pe adierile vântului. Era un oraş, iar sub podelele sale era abisul.

— Nu acostaţi niciodată? – întrebă încet băiatul.

— O dată în fiecare an. Mergem la Duna cea Lungă. Acolo tăiem lemne şi reparăm plutele. Asta facem toamna, apoi urmăm balenele cenuşii înspre nord. Iarna ne despărţim, fiecare plută de una singură. Primăvara ne reîntâlnim la Balatran. Atunci mergem de pe o plută pe alta, se leagă cununii şi se ţine Dansul cel Lung. Acestea sunt Căile din Balatran. De aici marii curenţi ne duc către sud. Vara plutim spre sud pe marele curent până le vedem pe Cele Măreţe, balenele cenuşii, întorcându-se la nord. Apoi ne ţinem după ele, întorcându-ne, în sfârşit, la plajele din Emah, pe Duna ce Lungă, pentru o vreme scurtă.

— Este minunat, domnul meu – spuse Arren. – N-am auzit niciodată de un neam ca al vostru. Casa mea este foarte departe de aici. Dar şi acolo, pe insula Enlad, sărbătorim Dansul cel Lung în seara solstiţiului de vară.

— Bateţi pământul cu picioarele şi-l faceţi sigur – spuse căpetenia sec. – Noi dansăm pe marea adâncă.

După un timp întrebă:

— Cum se numeşte domnul tău?

— Şoimanul – îi răspunse Arren.

Căpetenia repetă silabele care clar nu aveau nici un înţeles pentru el. Iar asta, mai mult decât orice alt lucru, îl făcu pe Arren să înţeleagă că povestea era adevărată, iar aceşti oameni trăiau pe mare an după an, în marea largă dincolo de orice bucată de uscat sau urmă de pământ, dincolo de zborul păsărilor de uscat, în afara celor ştiute de oameni.

— Avea moarte în el – spuse căpetenia. – Trebuie să doarmă. Întoarce-te la pluta lui Stea. Voi trimite după tine.

Se ridică în picioare. Deşi perfect sigur de el însuşi, nu prea ştia ce anume era Arren, dacă să se parte cu el ca şi cu un egal sau ca şi cu un simplu băiat. În această situaţie, Arren preferă ultima variantă şi acceptă să plece, dar acum avea o problemă la rândul său pentru că plutele se depărtaseră din nou şi o sută de iarzi de apă mătăsoasă susurau între ele.

Căpetenia Copiilor din Marea Largă îi mai spuse o dată, scurt:

— Înoată.

Arren se lăsă gingaş în apă. Răcoarea apei era plăcută pe pielea sa arsă de soare. Înotă până la cealaltă plută şi se urcă

târâş pe ea. Un grup de vreo cinci sau şase copii îl urmăreau cu interes vădit. O fetiţă foarte mică spuse:

— Înoţi ca un peşte în cârlig.

— Dar cum ar trebui să înot? – întrebă Arren puţin jignit, dar politicos.

Într-adevăr n-ar fi putut să fie necuviincios cu o fiinţă atât de mică. Arăta ca o statuetă lustruită din lemn de mahon, fragilă, desăvârşită.

— Uite aşa – ţipă ea şi se scufundă ca o focă în strălucirea orbitoare a tulburării de ape. Doar după mult timp şi la o distanţă de necrezut o auzi ţipând ascuţit şi-i văzu capul negru şi umed deasupra apei.

— Haide – zise un băiat care era cam de vârsta lui Arren, deşi nu arăta de mai mult de doisprezece ani la statură şi după forma corpului. Un băiat cu chipul grav, cu un crab albastru tatuat pe tot spatele. Se scufundă şi se scufundară toţi, chiar şi cea mică de trei ani. Aşa că Arren se văzu nevoit să facă la fel şi încercă să nu stropească.

— Ca un ţipar – zise băiatul, venind aproape de umărul lui.

— Ca un delfin – spuse o fată drăguţă cu zâmbet frumos şi dispăru în adâncuri.

— Ca mine – chiţăi fetiţa de trei ani, plutind ca o sticlă.

***

ÎN SEARA ACEEA PÂNĂ TÂRZIU ŞI A DOUA ZI, lungă, aurie, şi în zilele ce urmară, Arren înotă, vorbi şi lucră cu tinerii de pe pluta lui Stea. Iar din toate întâmplările călătoriei sale din dimineaţa echinocţiului, când el şi Şoimanul plecară de la Roke, aceasta i se păru într-un fel cea mai ciudată, căci nu avea nimic de-a face cu ceea ce văzuse în toate călătoriile din viaţa sa; şi încă mai puţin cu ce urma să vină. Noaptea, când se întindea să doarmă sub stele, printre ceilalţi, gândea: *e ca şi cum aş fi murit şi asta ar fi viaţa de după, aici la lumina soarelui, dincolo de capătul lumii, printre fiii şi fiicele mării...*

Înainte să doarmă, privea înspre sudul îndepărtat, la steaua galbenă şi la forma Runei Sfârşitului şi o vedea mereu pe Gobardon şi tot mai puţin din triunghiul mai mare. Dar acum răsărea mai târziu şi nu-şi putea ţine ochii deschişi până când întreaga formă se desprindea de orizont. Noaptea şi ziua plutele

înaintau, spre sud, dar marea nu se schimba niciodată, fiindcă ceea ce se schimbă mereu nu se schimbă de fapt. Ploile furtunoase de mai trecură şi noaptea străluceau stelele, iar ziua întreagă strălucea soarele.

Ştia că viaţa lor nu putea fi trăită veşnic în această visare, întrebă cum era iarna şi-i povestiră de ploile lungi şi de valurile mari, de plutele singure, fiecare separată de celelalte, plutind şi afundându-se în întunericul cenuşiu, săptămână după săptămână după săptămână. Iarna trecută, într-o furtună care ţinu o lună întreagă, văzuseră valuri atât de mari încât, spuneau ei, erau ca norii de furtună, căci nu văzuseră vreodată dealuri. De pe creasta unui val se vedea următorul, imens, la multe mile depărtare, alergând enorm spre ei. *Puteau plutele să răzbească în astfel de ape?*, întrebă el şi-i răspunseră că puteau, dar nu de fiecare dată. Primăvara, când se adunau la Drumurile din Balatran, două, trei sau şase plute lipseau...

Se căsătoreau de foarte tineri. Bleucrab[4], băiatul care avea un tatuaj cu crab şi fata cea frumuşică, Albatross[5], erau soţ şi soţie, deşi el avea doar şaptesprezece ani, iar ea cu doi mai puţin. Erau multe astfel de căsătorii între plute. Mulţi copilaşi se târau şi începeau să meargă de-a lungul plutelor, legaţi cu lese lungi de cei patru stâlpi ai adăpostului din mijloc, toţi târându-se sub el în căldura zilei şi dormind răsuciţi în grămăjoare. Copiii mai mari îi îngrijeau pe cei mici, iar bărbaţii şi femeile îşi împărţeau toate sarcinile. Cu toţii strângeau pe rând lungile alge cu frunze maronii, algele *nilgu* din Căi, franjurate ca ferigile şi lungi de optzeci sau o sută de picioare. Toţi munceau împreună la bătutul algelor *nilgu* pe care le făceau postav, la împletitul fibrelor aspre pentru frânghii sau năvoade, la pescuitul şi uscatul peştelui, la cioplitul fildeşului balenelor în unelte şi la toate celelalte sarcini de pe plute. Dar îşi găseau mereu timp să înoate şi să discute şi niciodată un timp precis până când să termine o sarcină. Nu ştiau de ore, doar de zile întregi şi nopţi întregi. După câteva astfel de zile şi nopţi, lui Arren i se părea că trăise pe plută de zile nenumărate, iar Obehol fusese doar un

---

[4] Crab-albastru

[5] Albatros

vis, iar în urmă rămăseseră vise şi mai neclare cum că trăise şi fusese prinţ în vreo altă lume pe un pământ numit Enlad.

Când în sfârşit fu chemat la pluta căpeteniei, Şoimanul îl privi o vreme şi-i spuse:

— Arăţi ca acel Arren pe care l-am văzut în Curtea Fântânii: zvelt ca o focă aurită. Îţi merge bine aici, băiete.

— Aşa e, domnul meu.

— Dar unde ne aflăm? Am lăsat ţinuturile în urma noastră. Am navigat afară de pe cuprinsul hărţilor. Cu mult timp în urmă am auzit povestea Oamenilor Plutaşi, dar am crezut că nu era decât încă o poveste din Capătul Sudic, o fantezie fără consistenţă. Şi iată-ne, totuşi, salvaţi de acea fantezie, salvaţi de un mit.

Zâmbea în timp ce vorbea, de parcă ar fi luat şi el parte la viaţa aceea uşoară în afara timpului, sub lumina verii. Dar faţa îi era trasă şi ochii-i erau învăluiţi într-o negură fără urmă de lumină. Arren observă asta şi se hotărî să ia lucrurile în piept.

— Te-am trădat – spuse şi apoi se opri. – Ţi-am trădat încrederea în mine.

— Cum aşa, Arren?

— Acolo... la Obehol, când măcar pentru o dată ai avut nevoie de mine. Ai fost rănit şi aveai nevoie de ajutorul meu. Iar eu n-am făcut nimic. Barca plutea în derivă, iar eu am lăsat-o să plutească. Tu erai copleşit de durere, iar eu n-am făcut nimic să te ajut. Am văzut pământul... am văzut pământul şi nici măcar n-am încercat să întorc barca...

— Taci, băiete – spuse magul cu asemenea tărie încât Arren îl ascultă. Apoi: – Spune-mi la ce te gândeai în momentele acelea.

— La nimic, lordul meu... la nimic. M-am gândit că nu mai era nimic de făcut. Am crezut că ţi-ai pierdut toată vrăjitoria – ba mai rău, că nu ai avut-o niciodată. Că m-ai păcălit.

Îl năpădi sudoarea pe frunte şi trebui să-şi forţeze vocea, dar continuă.

— Îmi era frică de tine. Mi-era frică de moarte. Îmi era atât de frică încât nu-mi venea să te privesc, căci puteai să fii pe moarte. Nu eram în stare să mă gândesc la nimic, decât că era... era o cale ca eu să nu mor, dacă reuşeam s-o găsesc. Dar în tot acest timp viaţa se scurgea, de parcă exista o rană mare

şi sângele curgea din ea, o rană ca a ta. Iar eu n-am făcut nimic, nimic, doar am încercat să mă ascund de teama de a muri.

Se opri, căci îi era greu să spună adevărul cu voce tare. Nu se oprise de ruşine, ci din cauza fricii, aceeaşi frică. Ştia acum de ce viaţa liniştită pe care o ducea pe plute, pe mare şi sub lumina soarelui, i se părea ca o viaţă de apoi sau un vis, ireală. I se părea altfel pentru că în adâncul inimii ştia că realitatea era goală. Fără viaţă sau căldură sau sunete, fără rost. Nu existau înălţimi sau adâncuri. Toată această joacă splendidă de forme şi lumini şi culoarea mării şi culoarea din ochii oamenilor, nu era mai mult decât atât. Un joc al iluziilor deasupra vidului puţin adânc.

Toate acestea trecură şi rămase lipsa oricărei forme şi frigul. Nimic altceva.

Şoimanul îl privi, iar el privi în jos, evitându-i privirea. Dar, pe neaşteptate, o mică voce curajoasă sau batjocoritoare îi vorbi lui Arren în minte. Era arogantă şi nemiloasă şi-l certa: *Laşule! Laşule! Vrei să pierzi şi ocazia asta?*

Aşa că privi în sus, cu un efort mare al voinţei şi întâlni ochii tovarăşului său.

Şoimanul îşi întinse mâna şi-l apucă cu putere, astfel încât se atinseră cu mâinile şi cu privirile. Rosti numele adevărat al lui Arren, ce nu-l mai rostise vreodată: Lebannen. Îl rosti din nou:

— Tu eşti Lebannen şi tu exişti. Nu există siguranţă şi nu există sfârşit. Cuvântul trebuie auzit în tăcere. Trebuie să fie întuneric ca să se poată vedea stelele. Dansul este dansat mereu deasupra locului gol, deasupra teribilului abis.

Arren îşi încleştă mâinile şi îşi aplecă fruntea până când i se lipi de mâna Şoimanului.

— Nu am fost demn de tine – zise – şi te voi dezamăgi din nou şi mă voi dezamăgi şi pe mine însumi. Nu am destulă forţă!

— Ba ai.

Vocea magului era blândă, dar sub blândeţea sa era aceeaşi asprime ca în vocea ce se ridicase în adâncul ruşinii lui Arren şi-l luase la rost.

— Ceea ce iubeşti, vei iubi. Ceea ce începi, vei duce la bun sfârşit. Eşti cel ce împlineşte speranţa. Eşti de încredere. Dar cei şaptesprezece ani ai tăi nu te prea pot apăra încă în faţa

disperării... Gândeşte-te, Arren. Să refuzi moartea înseamnă să refuzi viaţa.

— Dar am căutat moartea – a ta şi a mea! – Arren îşi înălţă capul şi-l privi mirat pe Şoiman. – La fel ca şi Sopli când s-a înecat.

— Sopli nu căuta moartea. Încerca să scape de ea şi de viaţă. Căuta siguranţa, sfârşitul fricii, al fricii de moarte.

— Dar există... există o cale. Există o cale dincolo de moarte. Înapoi la viaţă. Înapoi la viaţă după moarte, viaţa fără de moarte. Asta căutau Hare şi Sopli, cei ce erau vrăjitori. Asta căutăm şi noi. Tu... tu trebuie să ştii mai bine decât oricine... trebuie să ştii de această cale.

Mâna puternică a magului era încă pe a lui.

— Nu ştiu – spuse Şoimanul. – Da, ştiu ce încearcă ei să descopere. Dar ştiu că e o minciună. Ascultă-mă, Arren. Vei muri într-o zi. Nu vei trăi pentru totdeauna, nici un om şi nici un lucru nu trăiesc veşnic. Nimic nu este nemuritor. Doar nouă ne este dat să ştim că trebuie să murim. Iar acesta este un dar însemnat, darul individualităţii. Căci avem doar ceea ce ştim că trebuie să pierdem, ceea ce suntem dispuşi să pierdem... acea conştiinţă de sine care este suferinţa noastră, dar şi comoara, umanitatea noastră, nu durează. Se schimbă, se pierde ca un val pe mare. Ai vrea ca marea să înceteze să se mişte, iar valurile să se sfârşească, doar ca să salvezi un singur val, să te salvezi pe tine? Ai renunţa la îndemânarea mâinilor tale şi la pasiunea inimii, la lumina răsăritului şi a asfinţitului doar ca să-ţi cumperi siguranţa – să fii veşnic în siguranţă? Asta încearcă ei să facă în Wathort şi Lorbanery şi prin alte părţi. Acesta este mesajul pe care l-au auzit cei care ştiu cum să asculte: negând viaţa poţi ajunge să negi moartea şi să trăieşti veşnic! Iar eu nu aud mesajul, Arren, pentru că aleg să nu-l aud. Eu nu ascult îndemnul disperării. Sunt surd, sunt orb. Tu eşti cel care mă călăuzeşte. Tu, cu inocenţa şi curajul tău, cu nesocotinţa şi loialitatea ta, tu eşti călăuza mea – copilul pe care l-am trimis înaintea mea în întuneric. Frica şi durerea ta sunt cele pe care le urmez. Credeai că sunt aspru cu tine, Arren, dar n-ai ştiut cât de aspru. Mă folosesc de iubirea ta aşa cum un om arde o lumânare, o lasă să ardă, să-i poată lumina paşii. Şi trebuie să

mergem mai departe. Trebuie să continuăm. Trebuie să mergem până la capăt. Trebuie să ajungem la locul unde marea seacă şi bucuria se scurge, locul unde groaza de moarte te atrage.

— Unde este acest loc, domnul meu?

— Nu ştiu.

— Nu te pot conduce acolo. Dar te voi însoţi.

Privirea magului aţintită asupra sa era sumbră, de nepătruns.

— Dar dacă greşesc din nou şi te trădez...

— O să am încredere în tine, fiul lui Morred.

Tăcură amândoi.

Deasupra lor, idolii sculptaţi se clătinau uşor pe fondul cerului albastru din sud. Întruchipau corpuri de delfin, aripi închise de pescăruşi, chipuri umane cu ochi pătrunzători din scoici.

Şoimanul se ridică cu greu, căci rana îi era încă departe de fi vindecată.

— M-am săturat să stau ţintuit locului – zise. – O să mă îngraş de atâta stat.

Începu să păşească de-a lungul plutei, iar Arren i se alătură. Vorbiră puţin în timp ce mergeau. Arren îi povesti magului cum îşi petrecea zilele, cine erau prietenii lui dintre oamenii plutaşi. Neastâmpărul Şoimanului era mai mare decât forţa sa, care-l lăsă în curând. Se opri lângă o fată care ţesea nilgu la războiul de ţesut în spatele Casei Celor Măreţe şi-i ceru să meargă după căpetenie, apoi se întoarse la adăpost. Căpetenia veni la el, salutându-l cuviincios, iar magul făcu la fel. Se aşezară pe jos împreună, toţi trei, pe covoarele pestriţe din piele de focă din adăpost.

— M-am gândit – începu căpetenia, rar şi cu o solemnitate politicoasă – la lucrurile pe care mi le-ai spus, la cum unii cred că se pot întoarce din moarte în corpurile lor şi cum, încercând să facă asta, uită să se închine zeilor, îşi neglijează corpurile şi îşi pierd minţile. Acesta este un lucru rău şi o mare nebunie. De asemenea, m-am gândit ce ar avea de-a face cu noi. Noi nu avem nici o legătură cu ceilalţi oameni, cu insulele şi căile lor, cu ceea ce fac şi desfac ei. Noi trăim pe mare, iar vieţile noastre sunt ale mării. Nu sperăm să-i salvăm, nu încercăm să-i dăm pierzaniei. Nebunia nu ajunge până aici. Noi nu mergem pe

uscat şi nici oamenii uscatului nu vin la noi. Când eram tânăr, vorbeam uneori cu oamenii care veneau cu bărcile la Duna cea Lungă, pe când tăiam buştenii pentru plute şi construiam adăposturile de iarnă. Vedeam adesea pânze din Ohol şi Welwai – (aşa numea el insulele Obehol şi Wellogy) – toamna, pe când urmăream balenele cenuşii. Ne urmăreau deseori plutele de la depărtare, căci noi cunoaştem drumurile şi locurile de întâlnire de pe mare ale Celor Măreţe. Însă doar atunci am apucat să văd oamenii uscatului, iar acum nu mai vin pe aici. Poate că au înnebunit cu toţii şi s-au luptat între ei. Acum doi ani, pe Duna cea Lungă, la nord de Welwai, am văzut timp de trei zile fumul unui mare incendiu. Iar şi de-ar fi să fie aşa, ce să însemne asta pentru noi? Noi suntem Copiii din Marea Largă. Noi urmăm calea mării.

— Cu toate acestea, însă, v-aţi apropiat când aţi văzut barca unor oameni ai uscatului – spuse magul.

— Unii dintre noi au spus că nu este înţelept să o facem şi ar fi lăsat barca să plutească spre capătul mării – răspunse căpetenia cu vocea sa ascuţită, indiferentă.

— Tu nu ai fost unul dintre ei.

— Nu. Eu am spus că, deşi sunt oameni ai uscatului, îi vom ajuta şi aşa a fost. Dar noi nu avem nimic de-a face cu sarcina voastră. Dacă există vreo nebunie printre oamenii voştri, voi trebuie să o stăpâniți. Noi urmăm calea Celor Măreţe. Nu vă putem ajuta în căutarea voastră. Sunteţi bineveniţi, atât cât doriţi să rămâneţi. Nu mai sunt multe zile până la Dansul cel Lung, iar după el ne întoarcem spre nord, vom urma curentul estic, care ne va aduce îndărăt la apele din preajma Dunei celei Lungi, până la sfârşitul verii. Dacă rămâi cu noi şi rana ţi se vindecă, atunci va fi bine. Iar dacă îţi vei lua barca şi vei merge pe drumul tău, la fel de bine va fi şi asta.

Magul îi mulţumi, iar căpetenia se ridică, slab şi ţeapăn ca un bâtlan şi-i lăsă singuri.

— În inocenţă nu există putere împotriva răului – spuse Şoimanul, strâmbându-se puţin. – Dar există putere în ea pentru bine. Vom sta cu ei o vreme, cred, până când mă vindec de slăbiciunea asta.

— E înţelept să facem astfel – spuse Arren.

Slăbiciunea fizică a Şoimanului îl şocase şi-l mişcase. Se hotărî să-l protejeze de propria lui energie şi nelinişte, să insiste să aştepte măcar până se elibera de durere, înainte de a merge mai departe.

Magul îl privi, oarecum surprins de compliment.

— Aceştia sunt oameni buni la suflet – continuă Arren, fără să ia seama la reacţia magului. – Par să nu fie atinşi de acea boală a sufletului de care sufereau în Oraşul Hort şi pe celelalte insule. Poate că pe nici una dintre insule nu ne-ar fi ajutat şi întâmpinat cu bunăvoinţa cu care ne-au primit aceşti oameni rătăcitori.

— Poate că ai dreptate.

— Şi duc un trai atât de plăcut pe timpul verii...

— Aşa e. Deşi să mănânci peşte rece toată viaţa şi să nu vezi niciodată un păr în floare sau să bei apa unui izvor învolburat, ar fi, până la urmă, greu de suportat!

Arren se-ntoarse aşadar la pluta lui Stea. Lucra şi înota şi se tolănea alături de ceilalţi tineri, vorbea cu Şoimanul în răcoarea serii, dormea sub stele. Zilele se scurgeau încet către Dansul cel Lung din ajunul solstiţiului, iar marile plute pluteau alene spre sud pe curenţii din marea largă.

Capitolul 9

Orm Embar

FĂCLIILE CONTINUARĂ SĂ ARDĂ TOATĂ noaptea, în cea mai scurtă noapte a anului, luminând plutele adunate într-un cerc mare sub cerul înţesat de stelele, astfel încât un inel de focuri strălucea pe mare. Oamenii de pe plute dansau, fără tobe sau flaute, urmând doar ritmul picioarelor goale pe plutele mari, legănarea plutelor şi vocile subţiri ale cântăreţilor ridicându-se plângătoare în imensitatea mării ce le era lăcaş. Era o noapte fără lună, iar corpurile dansatorilor se conturau, întunecate, în lumina stelelor şi a făcliilor. Din când în când cineva arunca câte un fulger de lumină ţâşnind ca un peşte, un tânăr săltând de pe o plută pe alta, cu salturi lungi şi înalte, întrecându-se cu ceilalţi tineri, încercând să încercuiască întregul inel de plute şi să danseze pe fiecare dintre acestea, astfel încât să împlinească cercul înainte de crăpatul zorilor.

Arren dansă cu ei, căci Dansul cel Lung se ţine pe flecare insulă din Arhipelag, deşi paşii şi cântecele pot varia. Dar, pe măsură ce noaptea înainta, mulţi dintre dansatori se opriră şi se aşezară să-i urmărească pe ceilalţi sau să moţăie puţin, iar vocile cântăreţilor deveniră tot mai răguşite. Arren ajunse cu un grup de săritori pe pluta pe care stătea căpetenia şi rămase acolo, pe când ceilalţi îşi continuară salturile.

Şoimanul stătea cu căpetenia şi cu cele trei soţii ale sale, în apropierea templului. Între balenele sculptate ce străjuiau intrarea, stătea un cântăreţ a cărui voce puternică nu şovăise deloc pe parcursul nopţii. Cânta neobosit, bătând din palme pe buşteni pentru a ţine ritmul.

— Despre ce cântă? – îl întrebă Arren pe mag, căci nu reuşea să urmărească cuvintele pe care le prelungea, cu triluri şi înflorituri ciudate pe note.

— Despre balenele cenuşii şi despre albatroşi şi furtuni… Ei nu cunosc cântecele despre eroi şi regi. Nu cunosc numele lui Erreth-Akbe. Mai devreme cânta despre Segoy, cum a creat tără-

murile în mijlocul mării, cam atât îşi amintesc din tradiţiile oamenilor. Însă toate celelalte sunt numai despre mare.

Arren ascultă: îl auzi pe cântăreţ imitând ţipătul şuierător al delfinului, ţesându-şi cântecul în jurul acestuia. Scrută profilul Şoimanului ce se contura în lumina torţelor, întunecat şi neclintit precum stânca, văzu licărirea umedă din ochii soţiilor căpeteniei în timp ce sporovăiau încet, simţi afundarea prelungă şi înceată a plutei pe marea tăcută şi, încet, încet, alunecă în somn.

Se ridică brusc: cântăreţul tăcuse. Nu doar cel lângă care băteau ei, ci toţi ceilalţi, de pe plutele apropiate şi de pe cele îndepărtate. Vocile subţiri se atinseseră precum ţipetele îndepărtate ale păsărilor de mare şi totul era cufundat în tăcere.

Arren aruncă o privire peste umăr, înspre est, aşteptând răsăritul. Dar se vedea doar vechea lună, ce tocmai se înălţa, aurie printre stelele de vară.

Apoi, îndreptându-şi privirea către sud, o văzu, sus de tot, pe galbena Gobardon şi, mai jos, pe cele opt tovarăşe ale sale, până la ultima: Runa Sfârşitului, clară şi învăpăiată deasupra mării. Iar când se întoarse către Şoiman, văzu că şi chipul lui întunecat era întors către aceleaşi stele.

— De ce te opreşti? – îl întrebă căpetenia pe cântăreţ. – Nu s-a crăpat încă de ziuă, nu e nici măcar răsăritul.

Bărbatul se bâlbâi, spunând:

— Nu ştiu.

— Cântă mai departe! Dansul cel Lung nu s-a încheiat.

— Nu ştiu cuvintele – zise cântăreţul, iar vocea îi devenise tot mai ascuţită, parcă cuprinsă de teroare. – Nu pot cânta. Am uitat cântecul.

— Atunci cântă altul.

— Nu mai sunt alte cântece. S-a terminat – urlă cântăreţul şi se aplecă înainte până ce ajunse să se ghemuiască pe punte. Iar căpetenia se uită la el cuprins de mirare...

Plutele se legănau sub torţele ce sfârâiau în tăcere. Tăcerea oceanului ferecase micul freamăt de viaţă şi lumină, înghiţindu-l. Nici un dansator nu se mişca.

Lui Arren i se păru atunci că splendoarea stelelor pălise şi, totuşi, dinspre răsărit nu răzbătea nici o geană de lumină. Îl cuprinse oroarea şi gândi: *Nu va mai fi răsărit. Nu va mai fi*.

Magul se ridică în picioare. În acel moment, o lumină slabă, albă şi rapidă, fulgeră de-a lungul toiagului său, arzând mai puternic în runa argintată încrustată în lemnul toiagului.

— Dansul nu s-a încheiat – zise el – şi nici noaptea. Arren, cântă.

Arren ar fi vrut să spună: Nu pot, domnul meu!, dar, în schimb, îşi înălţă privirea către cele nouă stele dinspre sud, trase adânc aer în piept şi cântă. La început vocea-i fu înceată şi răguşită, dar pe măsură ce cânta devenea tot mai puternică. Iar cântecul era cel mai străvechi dintre toate, cel despre Naşterea lui Ea şi despre echilibrul dintre întuneric şi lumină şi despre tărâmurile verzi pe care le făcuse cel ce rostise Primul Cuvânt, Cel Dintâi Lord, Segoy.

Înainte de sfârşitul cântecului, cerul deveni mai palid, de un verde-albăstrui, şi doar luna şi Gobardon continuată să strălucească stins. Torţele şuierau în vântul răsăritului. Apoi, sfârşind cântecul, Arren căzu în tăcere. Iar dansatorii, care se adunaseră să-l asculte, se întoarseră numaidecât, sărind de pe o plută pe alta, pe când lumina dinspre răsărit devenea tot mai puternică.

— Frumos cântec – zise căpetenia. Vocea-i era nesigură, deşi se străduia să vorbească pe un ton nepăsător. – N-ar fi fost bine să încheiem Dansul cel Lung înainte să fi fost complet. O să am grijă ca leneşii aceia de cântăreţi să fie loviţi cu bice de nilgu.

— Mai degrabă alină-i – îl sfătui Şoimanul. Era tot în picioare, iar vocea-i era poruncitoare. – Nici un cântăreţ nu ar alege tăcerea. Vino cu mine, Arren.

Se întoarse către adăpost, iar Arren îl urmă. Dar ciudăţenia acelui răsărit nu se terminase, căci chiar atunci, când creasta estică a mării devenise albicioasă, o pasăre mare veni în zbor dinspre nord, atât de sus pe cer încât aripile-i captau razele de soare ce nu luminaseră lumea încă şi loveau aerul cu bătăi aurite. Arren strigă, arătând înspre pasăre. Magul îşi ridică privirea, cuprins de uimire. Apoi chipu-i deveni aprig şi triumfător şi începu să strige: *Namhietha arw Ged arkvaissa!,* care în Limba Facerii înseamnă: *Dacă îl cauţi pe Ged, aici îl găseşti.*

Precum coboară un fir de plumb aurit, cu aripile desfășurate larg şi în sus, imens şi tunător, cu gheare ce puteau apuca un bou ca pe un şoarece, cu o spirală învăpăiată de fum ce ţâşnea prin nările-i prelungi, dragonul se lansă în picaj ca un şoim asupra plutei ce se legăna.

Plutaşii începură să urle, unii dintre ei se ghemuiră la pământ, alţii se aruncară în apă, iar câţiva rămaseră nemişcaţi, privind cuprinşi de o mirare mai puternică decât frica.

Dragonul plutea ameninţător deasupra lor. Imensele aripi membranoase măsurau cam nouăzeci de picioare de la un capăt la altul şi străluceau în lumina soarelui ce abia răsărise de parcă ar fi fost stropite cu aur, iar lungimea corpului său nu era deloc mai prejos, doar că era mai zvelt, arcuit ca un ogar, cu gheare ca de şopârlă şi cu solzi ca de şarpe. De-a lungul spinării înguste se întindea un şir de lănci neregulate, ce aveau forma spinilor de trandafir, dar înspre cocoaşa de pe spate erau cam de trei picioare, devenind tot mai mici pe măsură ce coborau, astfel că înspre vârful cozii erau cam de mărimea unei lame mici de cuţit. Spinii aceia erau gri, iar solzii dragonului erau de un cenuşiu metalic, cu o mulţime de scânteieri de aur prin ei. Ochii-i erau verzi şi crestaţi.

Mânat de teama pentru oamenii săi într-atât încât uită să se teamă pentru sine, căpetenia plutaşilor ieşi din adăpost ţinând un harpon dintre cele folosite pentru vânatul balenelor, mai lung decât el şi cu un vârf mare de fildeş, ghimpat. Cu harponul fixat pe braţul său mic, dar musculos, căpetenia o luă la fugă, luându-şi avânt, ca să lovească pântecul îngust, împlătoşat al dragonului, ce plutea deasupra plutei. Trezindu-se din stupoarea ce-l cuprinsese, Arren îl văzu şi, aruncându-se înainte, îl prinse de braţ şi căzură împreună, grămadă.

— Vrei să îl înfurii cu acele tale caraghioase? – gâfâi. – Lasă-l pe Lordul Dragonilor să vorbească mai întâi.

Căpetenia, cu suflul tăiat, se holbă prostit la Arren şi la mag şi la dragon. Dar nu zise nimic. Şi atunci dragonul vorbi.

Nimeni dintre cei de faţă, în afară de Ged, căruia îi vorbea, nu-l putu înţelege, căci dragonii vorbesc doar în Vechea Glăsuire, limba lor. Vocea-i era catifelată şi şuierătoare, ca a unei pisici ce miaună înfuriată, dar era imensă, şi avea o

muzicalitate teribilă. Oricine auzea vocea aceea rămânea nemişcat, ascultând.

Magul îi răspunse scurt, iar dragonul vorbi din nou, continuând să plutească deasupra lui, într-un fâlfâit de aripi. Lui Arren îi trecu prin cap că părea o libelulă plutind în aer.

Apoi magul răspunse cu un singur cuvânt, *Memeas*, voi veni. Şi-şi ridică toiagul de tisă. Fălcile dragonului se deschiseră şi un colac de fum se rostogoli printre ele, într-o spirală lungă. Aripile aurite bătură aerul bubuind, ridicând un mare vânt ce mirosea a ars. Apoi se roti şi zbură, imens, către nord.

Peste plute domnea tăcerea, întreruptă doar de plânsetele şi văicărelile copiilor şi de vocile femeilor care îi alinau. Bărbaţii ieşiră din apă, urcând pe plute, cu chipurile oarecum ruşinate, iar făcliile uitate ardeau în primele raze de soare.

Magul se întoarse către Arren. Pe faţa sa strălucea o lumină ce putea fi bucurie sau mânie, dar vorbi încet:

— Acum trebuie să plecăm, băiete. Ia-ţi rămas bun şi haide.

Se întoarse, îi mulţumi şi îşi luă rămas bun de la căpetenia plutaşilor, apoi trecură de pe pluta cea mare peste alte trei, căci erau încă adunate la un loc pentru dans, până ce ajunseră la pluta de care era legată *Orizont*. Barca urmase astfel orăşelul de plute în lunga şi lenta sa alunecare înspre sud, plutind goală în urmă. Dar Copiii din Marea Largă o umpluseră cu preţioasa apă de ploaie şi cu provizii, în semn de onoare pentru musafiri, întrucât mulţi dintre ei credeau că Şoimanul era una dintre Cele Măreţe, ce luase formă omenească în locul celei de balenă. Când Arren i se alătură, pânzele fuseseră deja ridicate. Arren slăbi funia şi sări în barcă, iar în aceeaşi clipă, barca cârmi de lângă plută, cu pânza întinsă, de parcă un vânt puternic ar fi suflat în ea, deşi adia doar boarea de la răsărit. Viră şi începu să alerge către nord, pe urma dragonului, uşoară ca o frunză suflată de vânt.

Când se uită înapoi, Arren văzu că orăşelul de plute devenise doar o minusculă grămăjoară de beţe şi bucăţi de lemn plutitoare: acoperişurile şi stâlpii cu torţe. În curând se pierdură cu totul în lumina orbitoare a răsăritului ce scânteia pe apă. Orizont înainta cu repeziciune. Când prora muşca din valuri, o

ploaie fină de cristale se înălţa, iar vântul îi zbura lui Arren părul pe spate şi-l făcea să-şi mijească ochii.

Nici un vânt de pe pământ n-ar fi putut să facă o barcă atât de mică să navigheze atât de repede, decât poate pe vreme de furtună, dar atunci s-ar fi scufundat între valurile furtunoase. Acesta nu era un vânt pământesc, ci cuvântul şi puterea magului, care-o făceau să zboare aşa.

Şoimanul rămase vreme îndelungată lângă catarg, cercetând cu ochi de vultur. În cele din urmă se aşeză la vechiul său loc, lângă cârmă, cu o mână sprijinită pe ea şi se uită către Arren.

— Acela era Orm Embar – zise el – Dragonul din Selidor, din neamul marelui Orm care l-a omorât pe Erreth-Akbe şi care a fost, la rândul său, ucis de el.

— Era la vânătoare, domnule? – întrebă Arren, căci nu era sigur dacă magul îi adresase dragonului cuvinte de bun venit sau de ameninţare.

— Mă vâna pe mine. Dacă dragonii caută ceva, atunci găsesc. A venit să-mi ceară ajutorul. – Râse scurt. – Dacă cineva mi-ar fi povestit, n-aş fi crezut niciodată aşa ceva: un dragon să ceară ajutorul unui om. Şi dintre toţi dragonii, tocmai acela! Nu e cel mai bătrân, deşi e foarte bătrân, dar este cel mai puternic din neamul său. Nu-şi ascunde numele, aşa cum trebuie să o facă dragonii şi oamenii. Nu se teme deloc că cineva ar putea să obţină puterea asupra lui. Şi nici nu amăgeşte, după obiceiul alor săi. Cu mult timp în urmă, pe Selidor, mi-a cruţat viaţa şi mi-a spus un mare adevăr: mi-a spus cum poate fi regăsită Runa Regilor. Lui îi datorez Inelul lui Erreth-Akbe. Dar n-aş fi crezut că va trebui să plătesc o asemenea datorie, mai ales către un altfel de creditor.

— Ce cere?

— Să-mi arate calea pe care o caut – zise magul mai întunecat. Iar după o pauză, adăugă: – A zis: *Înspre apus este un alt Lord al Dragonilor, care aruncă distrugerea peste noi, iar puterea-i e mai mare ca a noastră.* Eu am întrebat: Chiar şi decât a ta, Orm Embar?, iar el a răspuns: *Chiar şi decât a mea. Am nevoie de tine: urmează-mă numaidecât.* Şi aşa am făcut, m-am supus.

— Altceva nu mai ştii?

— O să ştiu mai mult.

Arren înfăşură parâma de legare, o împachetă şi mai văzu de alte mărunţişuri, dar în tot acest timp, tensiunea exaltării cânta în el precum o coardă întinsă de arc şi-i cântă în voce când, în cele din urmă, vorbi:

— E o călăuză mai bună – zise – decât ceilalţi.

Şoimanul îi aruncă o privire şi râse.

— Da – zise. – De data asta nu ne vom mai abate, cred.

Astfel, cei doi îşi începură marea cursă peste ocean. O mie de mile şi chiar mai mult despărţeau mările neexplorate ale plutaşilor de insula Selidor, cea mai vestică dintre toate insulele din Terramare. Zilele treceau, una după alta, ridicându-se strălucind din orizontul senin şi se cufundau în apusul sângeriu, iar barca fugea către nord sub arcul aurit al soarelui şi sub rotirea argintată a stelelor, de una singură pe mare.

Uneori, norii întunecaţi de vară se adunau în depărtare, aruncând umbre purpurii în jos, către orizont. Atunci Arren îl urmărea pe mag cum se ridica şi cum chema, cu vocea şi cu mâinile, norii către ei, ca să-şi descătuşeze ploaia peste barcă. Fulgerul sălta printre nori, iar tunetul mugea. Cu toate acestea, magul rămânea aşa, cu braţul ridicat, până ce ploaia se revărsa peste el şi peste Arren în vasele pe care le pregătiseră, în barcă şi peste mare, biciuind valurile cu violenţa sa. El şi Arren rânjeau de plăcere căci mâncare aveau suficientă, dacă nu prea multă, dar de apă aveau nevoie. Iar splendoarea furioasă a furtunii ce se supunea cuvântului magului îi încânta.

Arren se mira de puterea pe care însoţitorul său o folosea acum fără reţinere, iar o dată îi spuse:

— Când ne-am început călătoria nu făceai farmece.

— La Roke prima şi ultima lecţie este: *Fă ceea ce e necesar. Dar nimic mai mult!*

— Înseamnă că lecţiile dintre ele te învaţă ce este necesar.

— Într-adevăr. Trebuie luată în considerare Balanţa. Dar când însăşi Balanţa e stricată... atunci iei altfel în considerare lucrurile. Şi mai presus de toate, graba.

— Dar cum se face că toţi vrăjitorii din Sud – şi de prin alte părţi – chiar şi cântăreţii de pe plute... toţi şi-au pierdut arta, pe când tu ai reuşit să ţi-o păstrezi?

— Pentru că eu nu îmi doresc nimic dincolo de arta mea – îi răspunse Şoimanul.

Iar după ceva vreme adăugă, mai vesel:

— Iar dacă îmi va fi dat să o pierd în curând, măcar să o folosesc cum trebuie până o mai am.

Într-adevăr, o oarecare uşurare părea să fi pus stăpânire pe el, o plăcere deosebită în măiestria sa, pe care Arren nu le ghicise, văzându-l mereu atât de atent. Mintea magicianului se bucură de trucuri: magul este şi un amator de trucuri. Deghizarea Şoimanului în oraşul Hort, care-l tulburase atât de tare pe Arren, fusese un joc pentru el, unul foarte uşor chiar pentru cineva care putea să-şi transforme, după bunul plac, nu doar faţa şi vocea, ci chiar şi corpul şi felul de a fi, devenind la alegere peşte, delfin, şoim. Iar odată spusese:

— Fii atent, Arren: îţi arăt Gontul – şi-l pusese să se uite la suprafaţa apei din butoiaşul pe care tocmai îl deschisese şi care era plin până la buză. Mulţi vrăjitori simpli puteau face să apară o imagine în apă şi aşa făcuse şi el: un promontoriu mare, înconjurat de nori, ridicându-se deasupra unei mări cenuşii. Apoi imaginea se schimbase, iar Arren văzuse clar o stâncă conturându-se pe insula aceea muntoasă. Era de parcă devenise o pasăre, un pescăruş sau un şoim, agăţându-se de vânt, în larg şi uitându-se prin vânt la acea stâncă de două mii de picioare ce se înălţa ca o fortăreaţă dintre talazuri. Pe culmea cea mai înaltă se vedea o căsuţă.

— Acolo e Re Albi – spusese Şoimanul – şi acolo locuieşte maestrul meu, Ogion, care, cu multă vreme în urmă, a oprit un cutremur. Îşi îngrijeşte caprele, adună ierburi şi îşi preţuieşte tăcerea. Mă întreb dacă se mai plimbă pe munte, căci e tare bătrân acum. Dar aş şti, cu siguranţă că aş şti, chiar şi acum, dacă Ogion ar fi murit...

În vocea sa nu se simţea nici urmă de siguranţă, iar pentru o clipă imaginea se tulburase, de parcă însăşi stânca ar fi stat să cadă. Apoi se limpezise, la fel ca vocea lui:

— Vara târziu şi toamna obişnuia să urce de unul singur prin păduri. Aşa ne-am întâlnit prima dată, pe când eram un ţânc dintr-un sat de munte, iar el mi-a dat numele. Şi viaţa o dată cu el.

Imaginea din oglinda de apă arătase apoi de parcă privitorul era o pasăre printre ramurile din pădure, scrutând în sus pajiştile abrupte, aprinse de soare, ce se întindeau la palele piscului de piatră şi zăpada, şi în jos spre un drum abrupt ce cobora pierzându-se într-o obscuritate verde şi poleită cu auriu.

— Nici o tăcere nu se compară cu tăcerea din pădurile acelea – zise Şoimanul cuprins de dor.

Imaginea dispăruse şi nu mai rămăsese nimic decât discul orbitor al soarelui de amiază reflectându-se în apa din butoiaş.

— Acolo – zise Şoimanul, uitându-se la Arren cu o privire ciudată, batjocoritoare – de m-aş putea întoarce vreodată acolo, nici măcar tu nu m-ai putea urma.

***

ÎN FAŢA LOR SE ÎNTINDEA PĂMÂNTUL, jos şi albastru în lumina după-amiezii, ca un banc de ceaţă.

— E Selidor? – întrebă Arren, iar inima începu să-i bată repede, dar magul răspunse:

— Obb, cred, sau Jessage. Nu suntem încă nici la jumătatea drumului, băiete.

În noaptea aceea navigară prin strâmtoarea dintre cele două insule. Nu văzură nici o lumină, dar în aer se simţea miros de fum atât de greu, că îşi simţiră plămânii arzând. Când veni ziua şi se uitară înapoi, insula dinspre est, Jessage, părea arsă şi înnegrită pe cât putură să vadă privind de la ţărm, şi pe deasupra insulei plutea o pâclă albăstruie şi ceţoasă.

— Au ars câmpurile – zise Arren.

— Da. Şi satele. Am mai simţit miros de fum ca ăsta.

— Sunt cumva sălbatici pe aici prin Vest?

Şoimanul clătină din cap.

— Săteni, orăşeni.

Arren se uită cu ochii pierduţi la pământul negru devastat, la copacii sfrijiţi din livezi profilându-se pe cer, iar chipu-i era aspru.

— Ce rău le-au putut face copacii? – întrebă. – Trebuie să pedepsească iarba pentru propriile lor greşeli? Oamenii care dau foc pământului pentru că se ceartă între ei sunt nişte sălbatici.

— Le lipseşte un conducător – zise Şoimanul. – Nu au rege, iar vrăjitorii şi cei care au putere s-au dat deoparte şi s-au închis în

minţile lor, căutând uşa către moarte. Aşa era în Sud, bănuiesc că la fel e şi aici.

— Şi toate astea sunt opera unui singur om, a celui despre care vorbea dragonul? Nu pare posibil.

— De ce nu? Dacă ar exista un Rege al tuturor Insulelor, ar fi un singur om. Şi el ar domni. Un singur om poate distruge, la fel de uşor cum pate domni: poate fi Rege sau Anti-Rege.

În vocea lui se simţi dm nou o urmă de ironie sau de provocare, care-l făcură pe Arren să-şi piardă calmul.

— Un rege are servitori, soldaţi, soli, locotenenţi. Domneşte prin servitorii săi. Unde sunt servitorii acestui Anti-Rege?

— În minţile noastre, băiete. În minţile noastre. Trădătorul este sinele din fiecare, sinele care plânge: *Vreau să trăiesc! Să ardă lumea întreagă, atâta timp cât eu pot trăi!* Micuţul suflet trădător din noi, din întuneric, ca viermele ascuns din măr. Vorbeşte cu fiecare dintre noi. Dar numai unii îl înţeleg. Vrăjitorii şi magii. Cântăreţii, creatorii. Şi eroii, cei care încearcă să fie ei înşişi. Să fii tu însuţi e un lucru rar şi de preţ. Să fii tu însuţi pentru totdeauna: nu sună şi mai bine?

Arren se uită drept în ochii Şoimanului.

— Tu mi-ai spune că nu e mai bine. Dar explică-mi de ce. Eram doar un copil când am început călătoria asta, un copil care nu credea în moarte. Încă mă vezi ca pe un copil, dar am învăţat câte ceva, poate nu mult, dar am învăţat că moartea există şi că o să mor. Dar nu am învăţat să mă bucur de această certitudine, să întâmpin moartea, a mea sau a ta. Dacă iubesc viaţa, n-ar trebui să-i urăsc sfârşitul? De ce să nu-mi doresc nemurirea?

Maestrul de scrimă a lui Arren, din Berila, fusese un bărbat de vreo şaizeci de ani, scund, chel şi rece din fire. Lui Arren îi displăcuse ani la rând, deşi ştia că era un spadasin extraordinar. Dar, într-o zi pe când exersau, îşi surprinsese maestrul cu garda lăsată şi aproape că îl dezarmase şi nu uitase niciodată fericirea aceea incredulă, deplasată, care luminase brusc chipul rece al maestrului, speranţa, bucuria: *un egal, în sfârşit îşi găsise egalul!* Din acel moment, maestrul de scrimă îl antrenase fără milă şi de fiecare dată când se duelau, acelaşi zâmbet implacabil se ivea pe chipul bătrânului maestru şi devenea tot

mai luminos când Arren îl presa mai puternic. Iar acum îl vedea pe faţa Şoimanului, o strălucire de oţel în bătaia soarelui.

— De ce să nu-ţi doreşti nemurirea? Cum ai putea să nu o doreşti? Fiecare suflet şi-o doreşte, iar sănătatea sa e în puterea acestei dorinţei... Dar fii atent, căci tu eşti unul dintre cei care şi-ar putea îndeplini dorinţa.

— Şi atunci?

— Şi atunci, iată ce se întâmplă: domnia unui rege fals, artele omului uitate, cântăreţii fără limbă, ochiul fără vedere. Asta! Năpasta şi molima ce plutesc peste tot, această rană pe care căutăm să o vindecăm. Sunt două părţi, Arren, două care împreună fac una: lumea şi umbra, lumina şi întunericul. Cei doi poli ai Balanţei. Viaţa izvorăşte din moarte, iar moartea izvorăşte din viaţă: fiind contrare, tânjesc una după alta, îşi dau naştere una celeilalte şi renasc mereu. Şi, o dată cu ele, renaşte totul, floarea din măr, lumina stelelor. În viaţă este moartea. În moarte este renaşterea. Aşadar, ce este viaţă fără de moarte? Viaţa neschimbată, interminabilă, eternă? Ce altceva dacă nu moarte... moartea fără renaştere?

— Dacă atâtea lucruri depind de asta, atunci, domnul meu, dacă viaţa unui om ar putea distruge Balanţa Întregului, cu siguranţă nu este posibil... n-ar trebui să fie permis... – Se opri, confuz.

— Cine permite? Cine interzice?

— Nu ştiu.

— Nici eu. Dar ştiu cât rău poate face un om, o viaţă. Ştiu chiar prea bine. Ştiu pentru că am făcut-o. Am săvârşit acelaşi rău, pradă aceleaşi mândrii nebuneşti. Am deschis uşa dintre lumi, am întredeschis-o doar, numai ca să arăt că sunt mai puternic decât moartea însăşi... Eram tânăr şi nu întâlnisem moartea... ca tine... A fost nevoie de puterea Arhimagului Nemmerle, de măiestria şi viaţa lui, ca să închidă acea uşă. Poţi vedea cu ochii tăi urma pe care noaptea aceea a lăsat-o asupra mea, pe faţa mea. Dar pe el l-a ucis. Oh, uşa dintre lumină şi întuneric poate fi deschisă, Arren. E nevoie de putere, dar se poate. Dar să o închizi la loc, asta e o altă poveste.

— Dar domnul meu, ceea ce spui e cu totul altceva faţă de asta...

— De ce? Pentru că sunt un om bun?

În privirea Şoimanului se aprinsese iar răceala de oţel, a ochiului de şoim.

— Ce este un om bun, Arren? Un om bun e acela care nu ar face rău, care nu ar deschide uşa către întuneric, care nu are întuneric în el? Mai gândeşte-te o dată, băiete. Priveşte mai departe, căci vei avea nevoie de ceea ce înveţi, ca să mergi acolo unde trebuie să mergi. Priveşte înăuntrul tău! Nu auzi o voce care spune Vino? Nu i-ai dat ascultare?

— Ba da. Am... nu am uitat. Dar am crezut... am crezut că vocea era... a lui.

— Da, era a lui. Şi era a ta. Cum ar fi putut să-ţi vorbească, peste mări, dar cu propria-ţi voce? Cum se face că îi cheamă pe cei care ştiu să asculte, pe magi şi pe creatori şi pe căutători, care dau ascultare vocii interioare? Cum de nu mă cheamă pe mine? Din cauză că eu nu ascult, nu voi mai da niciodată ascultare acelei voci. Te-ai născut înzestrat cu putere, Arren, ca şi mine. Putere peste oameni, peste sufletele oamenilor. Şi ce e asta, dacă nu putere asupra vieţii şi a morţii? Eşti tânăr, eşti la graniţele tuturor posibilităților, pe ţinutul umbrelor, în tărâmul viselor şi auzi vocea spunându-ţi Vino. Dar eu, care sunt bătrân, care am făcut ceea ce trebuia să fac, care stau în lumina zilei faţă în faţă cu moartea, sfârşitul tuturor posibilităților, eu ştiu că există o singură putere care e adevărată şi merită dobândită. Şi nu e puterea de a lua, ci aceea de a accepta.

De acum, Jessage rămăsese mult în urmă, o mânjitură albăstruie pe mare, o pată.

— Atunci eu sunt servitorul său – zise Arren.

— Eşti. Iar eu sunt al tău.

— Dar cine e el, până la urmă? Ce este?

— Un om, cred... poate ca tine şi ca mine.

— Bărbatul de care ai vorbit o dată... vrăjitorul din Havnor, care a invocat morţii? El e?

— Ar putea fi. Avea o putere mare şi era foarte hotărât să refuze moartea. Şi ştia Marile Vrăji ale învăţăturilor din Paln. Eu eram tânăr şi neghiob când am folosit învăţătura aceea şi mi-am atras singur năpasta. Dar dacă e folosită de un om bătrân şi

puternic, pe care nu-l interesează consecinţele, ar putea să aducă nenorocirea asupra noastră, a tuturor.

— Nu ţi s-a spus că bărbatul acela a murit?

— Da – confirmă Şoimanul – aşa mi s-a spus.

Şi nici unul nu mai spuse nimic.

În noaptea aceea marea fii cuprinsă de foc. Valurile ascuţite, spintecate de prora Orizontului, şi mişcarea fiecărui peşte pe sub suprafaţa apei erau toate însufleţite de lumină. Arren stătea cu braţul sprijinit de copastie şi cu capul pe braţ, urmărind acele curbe şi spirale de splendoare argintie. Îşi cufundă mâna în apă, apoi o ridică, în vreme ce lumina i se scurgea uşor printre degete.

— Uite – zise – şi eu sunt vrăjitor.

— Harul ăsta nu îl ai – replică însoţitorul său.

— De mare folos îţi voi fi fără el – zise Arren, cu privirea fixată pe licărirea continuă a valurilor – când ne vom întâlni cu duşmanul.

Căci sperase, încă de la bun început sperase, că motivul pentru care Arhimagul îl alesese pe el, şi numai pe el, pentru a-l însoţi în această călătorie, era că ar fi fost înzestrat cu vreo putere înnăscută, moştenită direct de la străbunul său Morred, o putere care să se dezvăluie în ultimul moment de nevoie şi în cea mai neagră clipă, salvându-se astfel pe sine şi pe domnul său şi lumea întreagă de ameninţarea duşmanului. Dar în ultimul timp se mai gândise la acea speranţă şi parcă ar fi privit-o de la mare depărtare. Era ca şi cum şi-ar fi amintit cum, mic copil, fusese cuprins de dorinţa arzătoare de a încerca coroana tatălui său şi cum plânsese când nu i se dăduse voie. Speranţa aceasta era la fel de nepotrivită şi de copilăroasă. Nu exista nici urmă de magie în el. Şi nici nu va fi vreodată.

În realitate avea să vină şi momentul când va putea şi va trebui să-şi pună coroana tatălui său şi să devină Prinţ al Enladului. Dar acum i se părea ceva neînsemnat, Enladul i se părea mic şi îndepărtat. Nu era vorba de lipsă de loialitate. Doar că loialitatea sa crescuse între timp, se îndreptase către un model mai măreţ şi o speranţă mai mare. De asemenea, învăţase să îşi cunoască slăbiciunea şi, prin ea, să-şi măsoare propria forţă. Şi ştia că devenise mai puternic. Dar la ce-i folosea

forţa, dacă nu avea nici un dar, dacă nu-i putea oferi domnului său decât serviciile sale şi dragostea-i neclintită? Aveau să fie ele suficiente, acolo unde mergeau?

Şoimanul spusese doar: *Ca să vezi pâlpâirea lumânării, trebuie să o duci într-un loc întunecat*. Arren încercă să se consoleze cu vorbele astea, deşi nu îi aduceau mare alinare.

***

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE, CÂND SE TREZIRĂ, aerul şi apa erau cenuşii. Deasupra catargului cerul strălucea bătând înspre albastrul opalului, căci se lăsase ceaţa. Pentru oamenii din nord, precum Arren din Enlad şi Şoimanul din Gont, ceaţa era binevenită, ca o veche prietenă. Împresurase încet barca, astfel încât nu puteau vedea prea departe şi li se părea că se află într-o odaie ştiută, după multe săptămâni de spaţiu luminos şi arid şi de vânt muşcător. Se întorceau la clima lor şi erau acum, poate, pe la latitudinea la care se afla Roke.

***

CAM LA ŞAPTE SUTE DE MILE ÎNSPRE est de apele acelea înveşmântate în ceaţă, pe care naviga Orizont, lumina clară a soarelui strălucea peste frunzele copacilor din Dumbrava Statornică, peste creasta verde a Dealului din Roke şi peste acoperişurile înalte din ardezie a Marii Case.

Într-o sală din turnul sudic, o cameră de lucru a magilor ticsită cu retorte, alambicuri, sticle pântecoase cu gâturile răsucite, furnale cu pereţi groşi şi lămpi micuţe de încălzit, cleşti, foaie, console, cleşti ascuţiţi, ţevi, o mie de cutii şi flacoane şi vase de lut cu dopuri inscripţionate în hardică sau cu alte rune secrete şi tot felul de altfel de ustensile folosite în alchimie, sticlărie, metalurgie şi în artele vindecării, în sala aceea, printre mese şi bănci înghesuite, stăteau Maestrul Preschimbător şi Maestrul Chemărilor din Roke.

Maestrul Preschimbător, cu părul încărunţit, ţinea în mână o piatră mare ce aducea cu un diamant neşlefuit. Era un cristal de piatră, uşor colorat în interior în nuanţe de violet şi trandafiriu, dar limpede ca apa. Totuşi, când ochiul scruta acea claritate, găsea neclaritatea şi nici o reflectare sau imagine a ceea ce era real în jurul său, vedea doar şi mai multe planuri şi adâncimi tot mai îndepărtate şi mai profunde, care îl conduceau în lumea

visului de unde nu mai era întoarcere. Aceasta era Piatra lui Shelieth. Se aflase vreme îndelungată în posesia prinţilor din Way, uneori ca un simplu fleac printre comorile pe care le posedau, alteori ca un talisman contra insomniilor, iar alteori fusese folosit în scopuri mult mai teribile: căci cei ce căutau prea mult şi fără înţelegere în acea profunzime fără de sfârşit a cristalului, puteau să înnebunească. Arhimagul Gensher din Way o adusese cu sine, când venise la Roke, căci Piatra lui Shelieth dezvăluia adevărul în mâinile unui mag.

Totuşi, adevărul se schimbă în funcţie de om.

Prin urmare Maestrul Preschimbător ţinea piatra, scrutând dincolo de faţetele inegale, profunzimile infinite, palide şi sclipitoare, spunând cu voce tare ceea ce vedea.

— Văd pământul, ca şi cum aş sta pe Muntele Orm în centrul lumii şi aş vedea-o întinsă la picioarele mele, până şi cea mai îndepărtată insulă din cel mai îndepărtate Capete şi chiar şi mai departe. Şi totul este foarte clar. Văd vasele pe drumurile navigabile din Ilien şi vetrele cu focuri din Torheven şi acoperişurile turnului în care ne aflăm acum. Dar, dincolo de Roke, nu văd nimic. Înspre sud, nu sunt pământuri. Înspre vest, nu sunt pământuri. Nu văd Wathort acolo unde ar trebui să fie, nu văd nici o insulă prin Capătul Vestic, nici măcar cele învecinate, ca Pendor. Iar Osskil şi Ebosskil unde or fi? Peste Enlad pluteşte o ceaţă, ceva plumburiu, precum o pânză de păianjen. De fiecare dată când privesc, tot mai multe insule dispar, iar marea unde erau se vede pustiită şi continuă, cum era înainte de Facere... – iar vocea i se împotmoli la ultimul cuvânt, de parcă ar fi răzbătut cu greu.

Aşeză piatra pe suportul ei de fildeş şi se îndepărtă de ea. Chipu-i binevoitor era acum tras. Zise:

— Spune-mi ce vezi tu.

Maestrul Chemărilor luă cristalul în mâini şi îl răsuci încetişor, căutând parcă o cale de a pătrunde în viziune prin acea suprafaţă aspră, lucioasă. Îl suci şi răsuci multă vreme, cu o expresie absorbită pe faţă. Într-un sfârşit, o puse jos şi rosti:

— Preschimbătorule, văd prea puţin. Fragmente, scăpărări, dar nu formează un tot.

Maestrul cu părul cenuşiu îşi încleştă mâinile.

— Şi nu găseşti că e ciudat?
— Cum adică?
— Ochii tăi sunt mereu aşa de orbi? – strigă Maestrul Preschimbător, parcă cuprins de furie. – Oare nu vezi că ai... – se bâlbâi de câteva ori înainte de a putea rosti – nu vezi că o mână îţi acoperă ochii, aşa cum o mână îmi acoperă mie gura?
Maestrul Chemărilor aprecie:
— Eşti prea agitat, lordul meu.
— Invocă Prezenţa Pietrei – îi ceru Maestrul Preschimbător, controlându-se, dar cu vocea oarecum şuierătoare.
— De ce?
— Pentru că îţi cer să o faci.
— Haide, Maestre Preschimbător, încerci să mă provoci... de parcă am fi doi băieţandrii în faţa bârlogului ursului? Doar nu suntem copii.
— Ba da! După ceea ce am văzut în Piatra lui Shelieth, sunt un copil... unul înspăimântat. Invocă Prezenţa Pietrei. Trebuie să te implor, domnul meu?
— Nu – zise Maestrul cel înalt, încruntându-se şi întorcându-se cu spatele la bărbatul mai în vârstă. Apoi, întinzându-şi braţele în gestul grandios cu care încep vrăjile artei sale, îşi înălţă capul şi rosti silabele de invocare. Pe când spunea cuvintele, o lumină începu să crească din Piatra lui Shelieth. Camera se întunecă în jurul său, se adunară umbrele. Când umbrele deveniră întunecate, iar piatra se făcu foarte strălucitoare, îşi împreună mâinile, ridică cristalul în faţa ochilor şi se uită în splendoarea sa.
Rămase tăcut o vreme şi apoi vorbi:
— Văd Fântânile din Shelieth – zise cu o voce joasă. – Văd iazurile şi bălţile şi cascadele, peşterile cu cortinele de ape ce se prăvălesc argintate, cu întinderile de muşchi din care cresc ferigile, cu dunele de nisip brăzdate de apele ce saltă şi curg printre ele, izvoarele ce ţâşnesc din adâncimea pământului, misterul şi dulceaţa izvoarelor, a sursei...
Tăcu din nou şi rămase aşa o vreme, cu faţa palidă ca argintul în lumina pietrei. Apoi scoase un urlet, dar fără cuvinte şi, scăpând cristalul cu o bufnitură, căzu in genunchi, cu faţa ascunsă în mâini.

Umbrele dispăruseră. Lumina soarelui de vară umplea camera ticsită. Piatra cea mare se afla sub masă, în praf şi murdărie, nevătămată.
Maestrul Chemărilor întinse braţele, orbit, agăţându-se de mâna celuilalt, ca un copil. Trase puternic aer în piept. În cele din urmă se ridică, înclinându-se puţin către Maestrul Preschimbător şi zise, cu buzele tremurânde, într-o încercare de surâs:
— Nu o să îţi mai accept provocările, domnul meu.
— Ce ai văzut, Thorion?
— Am văzut fântânile. Le-am văzut scufundându-se şi am văzut puţurile secând şi gura izvoarelor retrăgându-se. Iar dedesubt totul era negru şi uscat. Tu ai văzut marea înaintea Creaţiei, dar eu am văzut... ce vine după aceea... am văzut Distrugerea. – îşi umezi buzele.
— Aş vrea ca Arhimagul să fie aici.
— Aş vrea ca noi să fim acolo cu el.
— Unde? Nimeni nu-l mai poate găsi acum.
Maestrul Chemărilor se uită în sus, prin ferestrele care reflectau cerul albastru, netulburat.
— Nici un mesaj nu poate ajunge până la el, nici o chemare nu-l poate găsi. E acolo unde ai văzut marea pustie. Se îndreaptă către locul unde seacă izvoarele. Este acolo unde artele noastre nu pot face nimic... Totuşi, poate că există încă anumite vrăji care l-ar putea ajunge, unele din Învăţăturile din Paln.
— Dar acelea sunt vrăji prin care morţii sunt aduşi înapoi printre vii.
— Unele aduc viii printre morţi.
— Doar nu crezi că e mort?
— Cred că se îndreaptă către moarte şi că este atras întracolo. Şi la fel ni se întâmplă şi nouă. Puterea ne părăseşte, la fel ca forţa şi speranţa şi norocul. Izvoarele încep să sece.
Maestrul Preschimbător îl privi un timp, tulburat.
— Nu încerca să-i trimiţi mesaje, Thorion – spuse în cele din urmă. – Ştia ce îl aşteaptă cu mult înainte să ştim noi. Pentru el lumea e ca Piatra lui Shelieth: se uită şi vede ceea ce este şi ceea ce trebuie să fie... Nu-l putem ajuta. Marile vrăji au devenit

foarte periculoase, iar dintre toate cele mai periculoase sunt tocmai cele din învăţături despre care vorbeai. Trebuie să rezistăm, aşa cum ne-a cerut, şi să veghem zidurile din Roke şi amintirea Numelor.

— Da – replică Maestrul Chemărilor. – Dar trebuie să mă retrag şi să cuget la toate astea. – Şi părăsi camera din turn, mergând oarecum ţeapăn şi ţinându-şi ridicat capul nobil, întunecat.

***

A DOUA ZI DE DIMINEAȚĂ MAESTRUL PRESCHIMBĂTOR merse să îl caute. După ce ciocăni în zadar la uşă, intră în cameră şi-l găsi întins pe podeaua de piatră, de parcă ar fi fost azvârlit pe spate de o lovitură puternică. Braţele îi erau larg întinse, ca într-un gest de invocare, dar mâinile-i erau reci, iar ochii-i deschişi nu vedeau nimic. Deşi Maestrul Preschimbător îngenunche lângă el şi-l chemă cu autoritatea sa de mag, chemându-l de trei ori pe nume, Thorion, el continuă să rămână nemişcat. Nu era mort, dar mai avea doar suficientă viaţă în el cât să îi ţină inima bătând foarte încet şi puţin suflu în piept. Maestrul Preschimbător îi luă mâinile şi, ţinându-le într-ale sale, şopti:

— Oh, Thorion, te-am obligat să te uiţi în Piatră. Asta e din vina mea!

Ieşi val-vârtej din cameră spunându-le răspicat tuturor celor pe care îi întâlni, Maeştrii şi ucenici:

— Duşmanul a ajuns printre noi, pe Roke cea bine apărată, şi a lovit chiar în inima puterii noastre!

Deşi era un om blând, arăta atât de înnebunit şi de rece, încât cei care îl văzură se speriată de el.

— Uitaţi-vă la Maestrul Chemărilor – le spuse. – Cine să-i mai cheme spiritul înapoi, când însuşi maestrul acestei arte e dus?

Se îndreptă apoi către propria sa cameră şi toţi se traseră îndărăt, lăsându-l să treacă.

Trimiseră după Maestrul Vindecător. Îi puse să-l întindă pe Maestrul Chemărilor pe pat şi să-l acopere. Dar nu fierse nici o buruiană vindecătoare, nu cântă nici unul dintre descântecele ce ajută corpul bolnav ori mintea tulburată. Era însoţit de unul dintre ucenicii săi, un băiat ce nu devenise încă mag, dar care promitea multe în arta vindecării şi care-l întrebă:

— Maestre, nu se mai poate face nimic pentru el?

— Nu de partea asta a zidului – îi răspunse Maestrul Vindecător.

Apoi, amintindu-şi cu cine vorbea, adăugă:

— Nu e bolnav, băiete, dar chiar dacă ar fi vorba de febră sau de vreo boală a corpului, nu ştiu dacă arta noastră ar funcţiona. Ierburile mele par să-şi fi pierdut însuşirile în ultimul timp şi, deşi spun cuvintele vrăjilor, nu au nici o forţă.

— Seamănă cu ce spunea ieri Maestrul Incantaţiilor. S-a oprit în mijlocul unui cântec pe care ni-l preda şi a spus: Nu ştiu ce înseamnă cântecul ăsta. Şi a ieşit din sală. Câţiva dintre băieţi au început să râdă, dar eu am simţit că-mi fuge pământul de sub picioare.

Maestrul Vindecător fixă chipul inteligent şi aspru al băiatului, apoi îşi coborî privirea pe faţa rece şi rigidă a Maestrului Chemărilor.

— Se va întoarce printre noi – zise. – Cântecele nu vor fi uitate.

***

ÎN NOAPTEA ACEEA Maestrul Preschimbător părăsi insula Roke. Nimeni nu-l văzuse plecând. Dormea într-o cameră cu o fereastră ce dădea direct înspre grădină. De dimineaţă găsiră fereastra deschisă, iar el dispăruse. Crezură că-şi folosise arta pentru a se transforma într-o pasăre, într-un animal sau chiar în ceaţă sau vânt, căci nici o formă sau substanţă nu erau mai presus de arta sa şi astfel lăsase în urmă Roke, poate ca să îl caute pe Arhimag. Unii se temură pentru el, ştiind cum cel care îşi schimbă forma poate fi prins în propria-i vrajă dacă măiestria sau voinţa nu sunt suficient de puternice, dar nu-şi împărtăşiră temerile cu ceilalţi.

Şi astfel, Sfatul Înţelepţilor pierduse trei membri. Pe măsură ce zilele treceau şi nu primeau nici o veste de la Arhimag, Maestrul Chemărilor zăcea de parcă ar fi fost mort, iar Maestrul Preschimbător nu se întorcea, peste Casa cea Mare se aşternură tristețea şi răceala. Băieţii şuşoteau între ei, iar unii vorbeau chiar de plecarea de la Roke, căci nu primeau învăţăturile pentru care veniseră acolo.

— Poate – zicea unul – au fost doar minciuni de la bun început, toate aceste arte secrete şi puteri. Dintre Maeştrii, numai Maestrul Mânuitor îşi mai face trucurile, iar alea, după cum ştim cu toţii, sunt simple iluzii. Iar acum ceilalţi se ascund sau refuză să mai facă ceva, căci trucurile le-au fost descoperite.

Un altul, care asculta, zise:

— Păi, ce e vrăjitoria? Ce e arta asta magică dacă nu un joc al aparenţelor? A salvat vreodată pe cineva de la moarte sau i-a prelungit măcar viaţa? Cu siguranţă, dacă magii ar avea puterea pe care pretind că o au, atunci ar trăi veşnic!

Iar el şi celălalt băiat începură să povestească despre moartea marilor magi, cum Morred fusese omorât în luptă şi Nereger la rândul lui de către Magul Cenuşiu şi Erreth-Akbe de un dragon şi Gensher, ultimul Arhimag, de o simplă boală, în patul său, ca orice alt om. Câţiva dintre băieţi ascultau cu veselie, cu inimile pline de invidie, în vreme ce alţii ascultau şi se întristau.

În tot acest timp, Maestrul Modelator rămăsese de unul singur în Dumbravă, fără să lase pe cineva să intre.

Dar Gardianul, deşi rareori se făcea văzut, nu se schimbase. Nici o umbră nu-i întuneca privirea. Zâmbea şi păstra uşile Marii Case pregătite pentru întoarcerea domnului său.

Capitolul 10

Calea Dragonilor

PE VALURILE MĂRII CELUI MAI ÎNDEPĂRTAT Capăt Vestic, în dimineaţa rece şi strălucitoare, Lordul Insulei Înţelepţilor se trezi înghesuit şi amorţit în mica barcă, se ridică şi căscă. După un moment, arătând spre nord, îi spuse tovarăşului său, care căsca şi el:

— Acolo! Două insule, le vezi? Cele mai sudice dintre insulele Căii Dragonilor.

— Ai ochi de şoim, domnul meu – răspunse Arren încă somnoros, încercând să răzbată cu privirea peste mare şi nereuşind să deslușească ceva.

— De aceea mi se spune Şoimanul – zise magul. Era vesel şi părea să fi uitat de griji şi presimţiri negre. – Nu le vezi?

— Văd doar pescăruşi – spuse Arren, după ce-şi frecă ochii şi cercetă tot orizontul gri-albăstrui dinaintea bărcii.

Magul râse.

— Ar putea chiar şi un şoim că vadă pescăruşi la douăzeci de mile distanţă?

În vreme ce soarele strălucea tot mai puternic deasupra ceţurilor dinspre est, micile pete ce se roteau prin aer, la care se uita Arren, păreau să sclipească, asemeni nisipului aurit tremurând în apă sau firelor de praf într-o rază de soare. Şi atunci Arren îşi dădu seama că erau dragoni.

Pe măsură ce *Orizont* se apropia de insule, Arren desluşea tot mai bine dragonii avântându-se în zbor şi rotindu-se pe vântul dimineţii, iar inima îi tresări de bucurie, o bucurie a împlinirii, ce era ca o durere. Toată gloria de a fi muritor era în acel zbor. Frumuseţea lor consta într-o forţă teribilă, o sălbăticie de neînchipuit şi graţia înţelepciunii. Căci acestea erau creaturi înzestrate cu darul gândirii, cu cel al vorbirii şi cu înţelepciunea străveche, iar liniile zborului lor erau trasate cu o potrivire voită.

Arren nu vorbea, dar se gândea: *Nu-mi pasă ce va urma, mi-a fost dat să văd dragonii furând pe vântul dimineţii*.

Câteodată liniile zborului se ciocneau, iar cercurile se spărgeau şi adesea, în zbor, câte un dragon mai scotea ţâşnind pe nări câte o dâră lungă de foc ce se curba şi rămânea plutind în aer, prelungind pentru o clipă arcuirea şi strălucirea corpului lung şi arcuit al dragonului. Văzând asta, magul spuse:

— Sunt furioşi. Îşi dansează furia pe vânt.

Adăugă apoi:

— Suntem în cuibul viespilor acum.

Căci văzând mica velă pe valuri, se desprinseră unul câte unul din vârtejul dansului lor şi veniră întinzându-se cât erau de lungi pe aer, vâslind cu aripi mari, drept spre barcă.

Magul privi spre Arren, care luă cârma, căci valurile se înteţiseră şi băteau contra bărcii. Băiatul ţinu cursul cu mână fermă, deşi privirile-i erau aţintite la bătăile acelea de aripi. Părând mulţumit, Şoimanul se întoarse din nou şi, stând lângă catarg, slăbi suflarea vântului magic în velă. Îşi ridică toiagul şi începu să le vorbească.

La auzul vocii sale şi la cuvintele robite în Vechea Glăsuire, câţiva dintre dragoni se rotiră în plin zbor, împrăştiindu-se şi se întoarseră spre insule. Alţii se opriră şi planau ameninţător, cu ghearele labelor din faţă, ca săbiile, desfăcute, dar retractate. Unul dintre ei coborî aproape de apă, apoi continuă să zboare încet înspre ei şi, din două bătăi de aripi, fu deasupra bărcii. Aproape că atinse catargul cu pântecul împlătoşat. Arren zări carnea ridată, fără carapace, între articulaţia interioară şi piept, care, alături de ochi, erau singurele părţi vulnerabile ale dragonilor, doar dacă suliţa cu care erau loviţi nu era straşnic vrăjită. Arren se înecă de la fumul care-i ieşea pe gura lungă cu dinţi mari din care se simţea duhoarea de stârv care-l făcu să se cutremure şi să i se facă greaţă.

Umbra trecu. Se întoarse, la fel de jos ca mai înainte, iar de data asta, Arren simţi răsuflarea dogoritoare ca un cuptor, chiar înainte de a pufni fumul. Auzi vocea Şoimanului, limpede şi neînfricată. Dragonul trecu deasupra lor. Apoi plecară cu toţii, repezindu-se înapoi spre insule, ca scânteile arzânde pe o pală de vânt.

Arren îşi trase sufletul şi-şi şterse fruntea acoperită de o sudoare rece. Când îşi privi tovarăşul, văzu că-i albise părul. Ră-

suflarea dragonului îi arsese şi-i încreţise vârfurile părului. Pânza grea a velei era pârlită şi maronie într-o parte.

— Ai părul ars pe alocuri, băiete.

— Şi tu, domnul meu.

Şoimanul îşi trecu surprins mâna prin păr.

— Aşa este! Asta a fost o obrăznicie, dar nu caut să mă cert cu aceste creaturi. Par să-şi fi pierdut minţile sau să fie derutate. Nu mi-au vorbit. N-am mai întâlnit niciodată un dragon care să nu vorbească înainte de a lovi, măcar pentru a-şi chinui prada... Acum trebuie să mergem înainte. Nu-i privi în ochi, Arren. Întoarce-ți faţa dacă trebuie. Vom merge mânaţi de vântul lumii. Suflă îndeajuns de puternic dinspre sud şi pate o să am nevoie de arta mea pentru alte lucruri. Ţine cursul bărcii drept.

Orizont porni înainte şi, în curând, în stânga apăru o insulă îndepărtată şi în dreapta insulele gemene pe care le văzuseră la început. Acestea se ridicau din mare formând nişte stânci nu prea înalte, roca golaşă albită complet de murdăria dragonilor şi de micile rândunici de mare cu capetele lor negre care-şi făcuseră, fără frică, cuiburi printre ele.

Dragonii zburaseră la mare înălţime şi se roteau sus în văzduh, aşa cum se rotesc vulturii. Nici unul nu mai coborî lângă barcă. Uneori ţipau unul la celălalt, tare şi ascuţit dincolo de vârtejurile de aer, dar de rosteau cumva cuvinte în ţipetele lor, Arren nu le putea desluşi.

Barca înconjură un promontoriu scurt şi Arren văzu pe ţărm ceea ce la început i se păru a fi o fortăreaţă în ruine. Era un dragon. Avea o aripă neagră îndoită sub el, iar cealaltă, uriaşă, îi era întinsă peste nisip şi mare, astfel încât mişcarea de du-te-vino a valurilor o împingeau uşor înainte şi înapoi, imitând zborul. Trupul lung, de şarpe, zăcea în întregime pe piatră şi pe nisip. Îi lipsea un picior din faţă, carapacea şi carnea îi erau rupte din marea arcadă a coastelor, iar pântecul îi era larg deschis. Nisipul era înnegrit pe iarzi întregi de sângele de dragon otrăvit. Şi totuşi, creatura încă trăia. Dragonii au atât de multă viaţă încât numai o putere de a vrăji egală cu a lor îi poate răpune dintr-o singură lovitură. Ochii verzui-aurii îi erau deschişi, iar pe când barca trecea pe lângă capul imens şi

alungit, acesta se mişcă puţin şi, cu un şuierat zgomotos, împroşcă din nări un abur amestecat cu jeturi de sânge.

Plaja dintre dragonul muribund şi ţărm era plină de urmele şi scurmătura picioarelor şi trupurilor semenilor lui, iar măruntaiele-i erau împrăştiate pe nisip.

Nici Arren, nici Şoimanul nu vorbiră până nu se îndepărtară de acea insulă şi înaintară spre insulele nordice din lanţul dublu, de-a lungul canalului schimbător şi agitat al Căii Dragonilor, plin de recife, stânci ascuţite şi pietre de toate formele. Apoi Şoimanul spuse:

— Asta a fost o privelişte înfiorătoare – iar vocea-i era neguroasă şi rece.

— Se mănâncă... între ei?

— Nu. Nu mai mult decât am face-o noi. Au fost aduşi în pragul nebuniei. Le-a fost furată glăsuirea, lor, cei care au vorbit înainte să vorbească oamenii, cei care sunt mai bătrâni decât orice altă fiinţă vie. Copiii lui Segoy – au fost daţi pradă fricii fără de grai a fiarelor. Vai, Kalessin! Unde te-au purtat aripile? Ai ajuns să trăieşti ziua în care specia ta învaţă ce e ruşinea?

Vocea-i răsuna ca fierul bătut pe nicovală şi privi în sus, cercetând cerul. Dar dragonii rămăseseră în urmă, rotindu-se acum mai jos deasupra insulelor stâncoase şi a plajei pătate de sânge, iar deasupra capului nu vedeau nimic în afară de cerul albastru şi soarele amiezii.

Nici un om în viaţă nu mai văzuse sau nu mai navigase pe Calea Dragonilor, în afară de Arhimag. Cu douăzeci de ani în urmă sau chiar mai mult, străbătuse întreaga Cale, de la est până la vest şi înapoi. Pentru orice navigator, era o minunăţie şi un coşmar în acelaşi timp. Apa era un labirint de braţe albastre şi ape cu bancuri de nisip înverzite, iar printre ele, prin măiestria mâinii şi a cuvântului şi cu cea mai mare grijă, el şi Arren trasau acum drumul bărcii, ocolind stânci şi recife. Unele erau joase, acoperite pe jumătate sau complet de valuri, acoperite cu anemone-de-mare, scoici sau panglici de ferigi de mare, ca nişte monştrii ai apelor, pline de cochilii şi întortocheate. Altele, stânci şi vârfuri ascuţite, se înălţau abrupt din mare. Arcade şi jumătăţi de arcadă, turnuri sculptate, forme fantastice de animale, spinări de vieri şi capete de şerpi, toate erau uriaşe, deformate,

difuze, de parcă viaţa s-ar fi zvârcolit, abia conştientă, înăuntrul pietrei. Valurile mării le băteau ca o răsuflare şi erau umede de la jetul strălucitor şi amar. Înspre sud, pe o astfel de piatră, se desluşeau clar umerii cocoşaţi şi greoi, capul nobil al unui bărbat, încovoiat şi privind gânditor deasupra mării. Dar când barca trecu pe lângă el, privind din spate de la nord, forma umană îl părăsise cu desăvârşire şi pietrele masive dezvăluiau o peşteră în care marea se înălţa şi cădea cu un bubuit de tunet ce răsuna a gol. Părea să se audă un cuvânt, o silabă în acel sunet. Pe cât înaintau, ecourile deformate slăbiră şi acea silabă deveni mai clară, astfel că Arren spuse:

— Se aude o voce din peşteră?

— Vocea mării.

— Dar rostește un cuvânt.

Şoimanul ascultă atent. Îi aruncă o privire lui Arren şi apoi una înapoi, înspre peşteră.

— Cum o auzi?

— De parcă spune *ahm*.

— În Vechea Glăsuire asta înseamnă *început*, sau *demult*. Dar eu o aud ca *ohh*, care e un fel de a spune sfârşitul. Priveşte înainte acolo! – se întrerupse el abrupt şi, în acelaşi timp, Arren îl preveni:

— Bancuri de nisip!

Şi deşi *Orizont* se ferea de ele ca o pisică printre obstacole, se căzniră vreme îndelungată să cârmească, auzind mereu peştera tunând cuvântul enigmatic în urma lor.

Acum apa se adâncea şi ieşiră din fantasmagoria stâncilor. Înaintea lor se ivi o insulă ca un turn. Piscurile ei negre erau alcătuite dintr-o mulţime de cilindri ori piloni înalţi presaţi împreună, cu margini drepte şi suprafeţe plane, înălţându-se abrupt la trei sute de picioare din apă.

— Aceasta este Fortăreaţa lui Kalessin – spuse magul. – Aşa mi-au spus dragonii că se numeşte atunci când am fost aici, cu mult timp în urmă.

— Cine e Kalessin?

— Cel mai în vârstă dragon...

— El a construit acest loc?

— Nu ştiu. Nu ştiu dacă a fost construit de cineva şi nici cât de bătrân e dragonul. Eu îi spun el, dar nici nu ştiu ce e... Pentru Kalessin, Orm Embar e ca un copil de un an. Iar tu şi eu suntem ca muştele.

Cercetă cu privirea palisadele înfricoşătoare şi Arren privi în sus la ele cu nelinişte, gândindu-se că vreun dragon ar putea să se arunce la ei de pe acea margine îndepărtată şi neagră şi să-i ajungă aproape deodată cu umbra sa. Dar nici un dragon nu veni. Trecură încet prin apele nemişcate, feriţi de stânci, auzind doar şoapta şi bătaia valurilor umbrite ce se loveau de coloanele de bazalt. Aici apa era adâncă, fără recife sau pietre. Arren cârmea barca, iar Şoimanul stătea în picioare la proră, cu ochii aţintiţi la stâncile şi la cerul luminos dinaintea lor.

Barca trecu într-un sfârşit de la umbra Fortăreţei lui Kalessin la lumina soarelui la asfinţit. Traversaseră Calea Dragonilor. Magul îşi înălţă capul asemeni celui care vede în sfârşit ceea ce căuta, iar peste marea întindere aurită dinaintea lor veni, cu bătăi de aripi aurite, dragonul Orm Embar.

Arren îl auzi pe Şoiman strigându-i: *Aro Kalessin?*. Intui înţelesul acelor cuvinte, dar nu putu să înţeleagă ce-i răspunse dragonul. Totuşi, auzind Vechea Glăsuire, simţi că era pe punctul de a înţelege, aproape că înţelegea, de parcă era o limbă pe care o uitase, nu una pe care n-o ştiuse niciodată. Când o vorbea, vocea magului era mult mai clară decât atunci când vorbea hardica şi părea să aducă un fel de tăcere în jurul ei, ca un clopot atins cu cea mai mare delicateţe. Dar vocea dragonului răsuna ca un gong, atât groasă cât şi ascuţită, sau ca un zăngănit şuierător de cinele.

Arren îşi privi tovarăşul stând la prora îngustă, vorbind cu creatura monstruoasă care i se agita deasupra capului, acoperind jumătate de cer, şi un fel de mândrie amestecată cu bucurie îi umplură inima, văzând ce lucru mic este omul, cât e de fragil şi, totuşi, cât de nemaipomenit. Căci dragonul ar fi putut să-i rupă omului capul de pe umeri cu o singură lovitură a labei cu gheare uriaşe, ar fi putut să nimicească şi să scufunde barca aşa cum o piatră scufundă o frunză plutitoare, dacă numai mărimea ar fi fost cea care ar fi contat. Dar Şoimanul era la fel de periculos ca şi Orm Embar, iar dragonul ştia asta.

Magul îşi întoarse capul spre el. Lebannen, spuse, iar băiatul se ridică şi veni în faţă, deşi nu vroia să facă nici un pas mai aproape de acele fălci de cincisprezece picioare şi acei ochi alungiţi cu pupilele crestate, galben-verzui, a căror privire îi ardea din văzduh.

Şoimanul nu-i spuse nimic, ci îi puse mâna pe umăr şi-i vorbi din nou scurt dragonului.

— *Lebannen* – spuse vocea imensă fără nici o emoţie. – *Agni Lebannen!*

Privi în sus, dar strânsoarea mâinii magului îi aminti să evite privirea ochilor verzi-aurii.

Nu ştia să vorbească în Vechea Glăsuire, dar nu era un încuiat.

— Te salut, Orm Embar, Lordule Dragon – spuse el limpede, aşa cum un prinţ salută alt prinţ.

Se aşternu o clipă tăcerea şi inima lui Arren bătu puternic şi greoi. Dar, de lângă el, Şoimanul zâmbi.

Apoi dragonul vorbi din nou şi lui Arren i se păru că trecuse mult timp. În sfârşit, dintr-o dată, tăcu. Dragonul sări în înalturi cu o bătaie de aripi care aproape răsturnă barca şi dispăru. Arren se uită la soare şi nu i se părea acum mai aproape de asfinţit decât fusese mai înainte. Într-adevăr nu trecuse mult timp. Dar chipul magului avea culoarea cenuşii umede, iar ochii-i sclipeau când se întoarse spre Arren. Se aşeză pe banca vâslaşului.

— Bravo, băiete – spuse el răguşit. – Nu-i uşor să vorbeşti cu dragonii.

Arren aduse de mâncare, căci nu mâncaseră toată ziua, iar magul nu mai zise nimic până nu mâncară şi nu băură. Până atunci soarele coborî la orizont, deşi la acea latitudine nordică, şi nu cu mult după solstițiu, noaptea sosea târziu şi încet.

— Aşadar – vorbi, în sfârşit, Şoimanul – Orm Embar mi-a spus multe, în modul său de a vorbi. A spus că cel pe care-l căutăm este şi nu este pe Selidor… Dragonilor le e greu să vorbească desluşit. Nu au minţile simple. Şi chiar de ar fi să-i spună vreunui om adevărul, ceea ce e foarte rar, nu ştie cum arată adevărul pentru un om. Aşa că l-am întrebat: *Aşa cum se află şi tatăl tău Orm pe Selidor?* Căci, după cum ştii, acolo au murit

Orm şi Erreth-Akbe, luptându-se unul cu altul. Iar el mi-a răspuns: *Da şi nu. O să-l găseşti pe Selidor, dar nu se află pe Selidor*.

Şoimanul făcu o pauză şi rămase pe gânduri, mestecând o coajă de pâine tare.

— Poate a vrut să spună că, deşi omul nu se află pe Selidor, totuşi trebuie să merg acolo ca să-l găsesc. Poate că... L-am întrebat apoi ce s-a întâmplat cu ceilalţi dragoni. A spus că acest om a venit printre ei şi, deşi l-au ucis, s-a întors din moarte în corpul său, viu. De aceea se tem de el ca de o creatură în afara firii. Frica îi dă putere vrăjii sale asupra lor şi le poate lua Vechea Glăsuire, lăsându-i pradă propriei lor naturi sălbatice. Astfel că se devorează unul pe celălalt sau îşi iau singuri vieţile, aruncându-se în mare – o moarte îngrozitoare pentru un şarpe de foc, o fiară a vântului şi a focului. Apoi l-am întrebat: *Unde este lordul tău Kalessin*? şi tot ce a vrut să-mi spună a fost: *La asfinţit*, ceea ce ar putea însemna că dragonul Kalessin şi-a luat zborul pe celelalte insule, de care dragonii spun că se întind mai departe decât a ajuns vreo corabie vreodată. Sau poate nu asta vroia să spună. Apoi nu l-am mai întrebat nimic şi l-am lăsat pe el să mă întrebe: *Am zburat peste Kaltuel înapoi spre nord şi peste Toringates. Pe Kaltuel am văzut cum sătenii omorau un copil pe o piatră de altar, iar la Ingat am văzut un vrăjitor ucis cu pietre de orăşeni. Crezi că o să mănânce copilul, Ged? O să se întoarcă vrăjitorul din moarte şi-o să arunce şi el cu pietre în orăşenii lui?* Am crezut că-mi vorbeşte în batjocură şi eram gata să-i răspund cu mânie, dar vorbea serios. A spus: *Lucrurile şi-au pierdut rostul. Există o deschizătură în lume şi marea se scurge prin ea. Lumina se scurge. O să rămânem pradă tărâmului pustiit. Nu se va mai vorbi şi nu se va mai muri.* Atunci, în sfârşit, am înţeles ce vroia să-mi spună.

Arren nu înţelesese, ba mai mult, era grozav de tulburat, fiindcă Şoimanul îşi rostise, mai presus de orice îndoială, numele adevărat atunci când repetase cuvintele dragonului. Asta readuse cu nelinişte în mintea lui Arren amintirea acelei femei chinuite din Lorbanery, strigându-și numele: *Numele meu este Akaren!* Dacă puterile vrăjitoriei, muzicii şi încrederii slăbeau şi se ofileau printre oameni, dacă erau copleşiţi de o nebunie a

fricii şi, asemenea dragonilor cărora le fusese furată judecata, se vor întoarce unul împotriva celuilalt ca să se distrugă? Dacă ar fi să fie aşa, ar putea domnul său să scape? Era oare atât de puternic?

Nu arăta prea puternic, stând aplecat deasupra cinei lor din pâine şi peşte afumat, cu părul cărunt şi pârlit de foc, cu mâinile slabe şi chipul obosit.

Şi totuşi, dragonul se temea de el.

— Ce te supără, băiete?

Lui nu putea să-i spună decât adevărul.

— Domnul meu, ţi-ai rostit numele.

— Vai, da. Am uitat că nu l-am spus şi mai înainte. Vei avea nevoie de numele meu adevărat, dacă mergem unde trebuie să ajungem.

Privi în sus la Arren, mestecând.

— Crezi că m-am ramolit şi am început să-mi bolborosesc numele, ca bătrânii cu mintea înceţoşată, care nu mai judecă şi nu mai cunosc ruşinea? Încă nu, băiete!

— Nu – spuse Arren, atât de încurcat că nu mai putu să răspundă nimic.

Era foarte obosit, ziua fusese lungă şi plină de dragoni. Iar drumul dinaintea lor se întuneca.

— Arren – spuse magul – Nu, Lebannen. Acolo unde mergem noi, nu ne putem ascunde. Acolo toate lucrurile îşi poartă numele adevărate.

— Morţii nu pot fi răniţi – spuse Arren posomorât.

— Dar nu doar acolo, nu doar pe tărâmul morţii, oamenii îşi iau cu ei numele. Cei care pot fi răniţi cel mai mult, cei mai vulnerabili: cei care au dat iubire şi nu o primesc înapoi, aceştia îşi rostesc numele unul celuilalt. Cei credincioşi, cei care dau viaţă... Dar văd că eşti obosit, băiete. Întinde-te şi dormi. Nu avem altceva de făcut decât să ţinem cursul bărcii toată noaptea, iar până dimineaţa o să ajungem la ultima insulă a lumii.

Avea în voce o blândeţe nemărginită. Arren se încolăci la prora şi, dintr-o dată, îl luă somnul. Îl auzi pe mag începând să cânte uşor, aproape şoptit, nu în limba hardică, ci cu cuvintele Facerii şi chiar pe când începea în sfârşit să înţeleagă şi să-şi

amintească ce însemnau cuvintele, chiar înainte de a le înţelege, îl fură somnul.

Magul puse deoparte în linişte pâinea şi carnea, verifică parâmele, aranjă lucrurile în barcă şi-apoi, luând în mână frânghia velei şi stând jos pe banca din spate, porni vântul magic. Orizont alergă spre nord neobosită, ca o săgeată peste mare.

Se uită în jos la Arren. Chipul adormit al băiatului era luminat în tonuri roşii-aurii de asfinţitul prelung, vântul îi răsfira părul aspru. Înfăţişarea blândă, liniştită, princiară a băiatului, pe care-l întâlnise acum câteva luni lângă fântâna Casei celei Mari, dispăruse. Chipul ce-l înlocuia acum era mai slab, mai aspru şi mult mai puternic, dar nu-şi pierduse din frumuseţe.

— N-am mai găsit până acum pe cineva pe care să-l urmez pe calea mea – îi spuse cu voce tare Ged Arhimagul băiatului adormit sau vântului pustiu. – Numai pe tine te-am urmat. Iar tu trebuie să păşeşti pe calea ta, nu pe a mea. Deşi împărăţia ta va fi, în parte, şi a mea. Căci eu te-am recunoscut primul. Eu am fost cel dintâi care te-a recunoscut! Voi fi lăudat mai mult pentru asta în zilele ce vor urma decât pentru orice alt lucru pe care l-am făcut prin vrăjitorie... dacă vor mai fi zile de trăit. Căci înainte de toate, noi doi va trebui să stăm în punctul de echilibru, chiar în centrul lumii. Iar dacă eu cad, vei cădea şi tu şi tot restul... Pentru o vreme, pentru o vreme. Nici un întuneric nu durează veşnic. Iar până şi acolo, acolo există stele. O, dar ce-o să-mi placă să te văd încoronat la Havnor, iar lumina soarelui să strălucească pe Turnul Sabiei şi pe Inelul pe care Tenar şi cu mine ţi l-am adus de la Atuan, din mormintele întunecate, chiar dinainte să te fii născut.

Atunci râse şi, întorcându-şi faţa către nord, îşi spuse în limba comună: – *Un căprar să-l pună pe tronul său pe urmaşul lui Morred! Oare n-o să mă învăţ minte niciodată?*

Ţinea acum frânghia în mână şi privea vela complet întinsă şi încordată, înroşită de la ultima lucire a asfinţitului şi vorbi din nou, încet:

— Nu vreau să mă întorc nici la Havnor şi nici la Roke. A venit timpul să încetez cu folosirea puterii, să mă lepăd de vechile jucării şi să merg mai departe. E vremea să mă întorc acasă, să-i

văd pe Tenar şi pe Ogion, să apuc să-i vorbesc înainte să moară, în casa de pe culmile din Re Albi. Tânjesc să merg pe munte, pe muntele Gont, în păduri, toamna când strălucesc frunzele. Nu există împărăţie mai frumoasă ca pădurile. A venit momentul să merg acolo, în linişte, să merg de unul singur. Şi poate acolo voi învăţa în sfârşit ce nici o faptă, artă sau putere nu mă pot învăţa, ceea ce n-am învăţat niciodată.

Tot asfinţitul se înflăcără într-o furie şi-o glorie roşie, făcând marea purpurie şi vela care plutea pe ea roşie ca sângele. Apoi noaptea se lăsă în tăcere. Toată noaptea băiatul dormi, iar bărbatul rămase treaz, privind neabătut în întuneric. Pe cer nu era nici o stea.

Capitolul 11

Selidor

DIMINEAȚA CÂND SE TREZI, Arren văzu dinaintea bărcii, ţărmurile insulei Selidor, întunecate şi joase de-a lungul vestului albastru.

În Castelul din Berila erau hărţi vechi care fuseseră făcute în vremea Regilor, pe când negustorii şi exploratorii navigau din Ţinuturile Interioare, iar Capetele fuseseră cunoscute mai bine. Pe cei doi pereţi din sala tronului Prinţului era bătută o hartă mare din mozaic cu Nordul şi Vestul, iar insula Enlad, în auriu şi cenuşiu, era deasupra tronului. Arren o vedea cu ochii minţii, aşa cu o văzuse de mii de ori în copilărie. La nord de Enlad era Osskil, la vest Ebosskil, iar la sud Semel şi Paln. Acolo se terminau Ţinuturile Interioare şi mai departe nu mai era altceva decât mozaicul pal, verde-albăstrui unde se întindea marea pustie, din care ieşeau câte un delfin mic sau o balenă. Apoi, într-un sfârşit, după colţul unde zidul din nord îl întâlnea pe cel din vest, era Narveduen, iar mai departe de ea, trei insule mai mici. Apoi se-ntindea iar marea pustie, mai departe şi mai departe, până la marginea peretelui şi capătul hărţii. Acolo era Selidor, iar mai încolo de ea, nimic.

Şi-o amintea cu claritate, îi vedea forma curbată, cu un golf mare în centru, deschizându-se printr-o strâmtoare înspre est. Nu ajunseră atât de mult către nord, dar cârmeau acum spre un golf adânc de la cel mai sudic cap al insulei, iar acolo, în timp ce soarele era încă acoperit de ceaţa dimineţii, dădură de uscat.

Astfel se încheia marea lor fugă de la Drumurile din Balatran către Insulele Vestice. Ancorară barca şi, când păşiră după atâta timp pe uscat, nemişcarea pământului li se păru stranie.

Ged urcă o dună nu prea înaltă, încoronată de iarbă, a cărei creastă se înclina peste panta abruptă, parcă prinsă în cornişe de rădăcinile puternice ale ierbii. Când ajunse în vârf, rămase neclintit, privind înspre vest şi la nord. Arren se opri lângă barcă să-şi ia încălţările pe care nu le purtase de multe zile, îşi scoase

sabia din cutia cu unelte, şi-o prinse la brâu, de data asta fără să se mai întrebe dacă s-o ia sau nu. Apoi urcă alături de Ged să cerceteze întinderea insulei.

Dunele erau îndreptate către interior, joase şi înverzite, cam o milă jumătate, apoi începeau lagunele, pline de rogoz şi stufăriş şi dincolo de acestea, dealuri joase, gălbui-maronii, apoi era pustiu cât vedeau cu ochii. Selidor era frumoasă şi pustie. Niciunde nu era nici un semn al prezenţei omului, nici o urmă a muncii sau vreun adăpost construit. Nu se vedeau nici jivine, iar pe lacurile pline de stuf nu poposeau cârduri de pescăruşi, gâşte sălbatice sau orice altă pasăre.

Coborâră spre partea din interior a dunei, iar panta de nisip înăbuşi zgomotul valurilor şi al vântului şi totul fia cuprins de linişte.

Între duna cea mai dinafară şi următoarea era o vâlcea cu nisip curat, adăpostită, soarele dimineţii încălzindu-i panta vestică.

— Lebannen – îi spuse magul, căci acum îi folosea numele adevărat – nu am putut să dorm azi-noapte, iar acum am nevoie de odihnă. Rămâi cu mine şi stai de pază.

Se întinse sub lumina soarelui, căci la umbră era răcoare, îşi acoperi ochii cu braţul, oftă şi adormi. Arren se aşeză lângă el. Nu vedea decât pantele albe ale vâlcelei, iarba culcată de pe vârful dunei profilându-se pe albastrul ceţos al cerului şi soarele galben. Nu se auzea nici un sunet în afară de murmurul înfundat al valurilor şi uneori adierea vântului care mişca uşor particulele de nisip, şoptind tainic.

Arren zări ceva ce părea să fie un vultur zburând foarte sus, dar se dovedi a nu fi vultur. Se roti şi se năpusti cu un tunet şi un şuierat ascuţit al aripilor aurii larg deschise. Coborî din zbor, aşezându-se pe gheare-i uriaşe în vârful dunei. Capul imens, negru în soare, scânteia aprins.

Dragonul se târî puţin în jos pe pantă şi rosti:

— *Agni Lebannen*.

Stând între el şi Ged, Arren răspunse:

— Orm Embar. – Ţinea în mână sabia trasă din teacă.

Nu i se mai părea grea. Mânerul neted şi uzat i se părea uşor de ţinut în mână. I se potrivea. Lama ieşise uşor, nerăbdătoare,

din teacă. Puterea sa, vechimea sa erau de partea lui, căci ştia acum cum s-o folosească. Era sabia lui.

Dragonul vorbi din nou, dar Arren nu putu să-l înţeleagă. Aruncă o privire în spate la tovarăşul său care dormea fără ca tot iureşul şi tunetul iscate de dragon să-l trezească şi-i spuse acestuia:

— Domnul meu este obosit. Doarme.

Atunci Orm Embar se târî şi se încolăci în jos către palele vâlcelei. Era greoi pe pământ, nu mlădios şi liber cum era când zbura, dar păşea încet, cu o graţie sinistră, cu picioare cu gheare mari şi coada arcuită şi plină de ţepi. Ajuns la poalele vâlcelei, îşi trase picioarele sub el, îşi înălţă capul colosal şi rămase neclintit, ca un dragon gravat pe coiful unui războinic. Arren simţea privirea ochiului galben, la nici zece picioare de el, şi izul slab, de ars, ce stăruia în jurul lui. Nu era, însă, o duhoare de stârv, ci una uscată şi metalică, îmbinată cu miresme fade ale mării şi cu nisipul sărat, un miros curat şi sălbatic.

Soarele care se ridica tot mai sus îl bătea puternic, din lături, pe Orm Embar, făcându-l să ardă de parcă ar fi fost un dragon din fier şi aur.

Ged continuă să doarmă liniştit, fără a ţine seama de dragon mai mult decât s-ar îngriji un sătean ce doarme de câinele său.

O oră trecu astfel, iar Arren, tresărind, văzu că magul stătea în picioare.

— Te-ai obişnuit atât de mult cu dragonii încât adormi între labele lor? – spuse Ged, şi râse, căscând. Apoi, ridicându-se, îi vorbi lui Orm Embar pe limba dragonilor.

Înainte să-i răspundă, Orm Embar căscă şi el, poate de somn sau din rivalitate, iar aceasta fu o privelişte ce puţinor oameni le fu dat s-o vadă: şirurile de dinţi albi-gălbui, lungi şi ascuţiţi ca săbiile, limba înspăimântătoare, roşie şi bifurcată, de două ori cât un om, caverna fumegândă a gâtlejului.

Orm Embar vorbi, iar Ged era pe cale să-i răspundă, când deodată de întoarseră către Arren. Auziseră, limpede în tăcere, şoapta goală a sabiei trasă din teacă. Arren privea în sus, la buza dunei, dincolo de capul lui Ged, cu sabia pregătită în mână.

Un om stătea acolo, luminat puternic de soare, cu vântul răsfirându-i uşor veşmintele. Stătea neclintit ca un chip cioplit şi numai mâneca şi gluga mantiei uşoare îi fluturau. Avea părul lung şi negru, căzând într-o grămadă de cârlionţi lucioşi. Avea umerii laţi şi era înalt, puternic şi atrăgător. Părea că priveşte deasupra lor, către mare. Zâmbea.

— Pe Orm Embar îl ştiu – zise el. – Şi pe tine te ştiu, deşi ai îmbătrânit de când te-am văzut ultima oară, Şoimane. Am auzit că eşti Arhimag acum. Ai devenit măreţ acum, dar ai şi îmbătrânit. Văd că ai cu tine un tânăr servitor, fără îndoială un mag ucenic, unul dintre aceia care învaţă înţelepciunea magiei pe Insula Înţelepţilor. Ce căutaţi voi doi aici, atât de departe de Roke şi de zidurile invulnerabile ce protejează Maeştrii de orice primejdie?

— Există o spărtură în pereţi mai trainici decât aceia – spuse Ged, prinzând toiagul cu amândouă mâinile şi uitându-se în sus, la bărbat. – Dar nu vrei să ni te arăţi în carne şi oase, ca să-l întâmpinăm cum se cuvine pe cel pe care l-am căutat îndelung?

— În carne şi oase – spuse omul şi zâmbi din nou. – Să fie oare carnea vie, trupul, carnea bună pentru măcelari de aşa mare însemnătate pentru doi magi ca noi? Nu, ne vom întâlni prin puterea minţilor, Arhimagule.

— Nu cred că putem să facem asta. Băiete, lasă sabia la o parte. Nu este decât o plăsmuire, o apariţie, nu un om adevărat. În Havnor, când aveai părul alb, ţi se spunea Cob. Dar acela nu era decât numele-ştiut. Cum să te numim când te vom întâlni?

— Să-mi spuneţi Lord – spuse figura înaltă de pe marginea dunei.

— Da, şi cum altcumva?

— Rege şi Maestru.

La auzul acestora, Orm Embar scoase un şuierat, un zgomot puternic şi înfiorător şi ochii-i scânteiară. Îşi întoarse totuşi capul de la bărbat şi se scufundă, ghemuindu-se pe urme pe care le lăsase, de parcă nu s-ar fi putut mişca.

— Şi-atunci unde să venim să te găsim şi când?

— Pe tărâmul şi după bunul meu plac.

— Aşa să fie – zise Ged şi, ridicându-şi toiagul, îl îndreptă uşor spre bărbatul înalt şi acesta dispăru, cum se stinge flacăra unei lumânări.

Arren rămase încremenit, iar dragonul se ridică măreţ pe cele patru picioare strâmbe, cu carapacea zăngănind, arătându-şi ameninţător dinţii. Dar magul se sprijini din nou în toiag.

— A fost doar o plăsmuire. O formă sau imaginea unui om. Poate să vorbească şi să audă, dar nu are nici o putere în afară de cea pe care i-o poate da frica noastră. Nici nu-i oglindeşte adevărata înfățișare, doar dacă cel care o trimite doreşte asta. Nu cred că arată aşa acum.

— Crezi că e pe-aproape?

— Plăsmuirile nu pot trece apa. Se află pe Selidor. Dar Selidor este o insulă mare, mai întinsă decât Roke ori Gont şi aproape la fel de mare ca Enladul. S-ar putea să-l căutăm mult timp.

Atunci dragonul vorbi. Ged ascultă şi se întoarse spre Arren.

— Astfel grăieşte Lordul din Selidor: *M-am întors în ţinutul meu şi nu vreau să-l părăsesc. Îl voi găsi pe Distrugător şi ţi-l voi aduce, să-l biruim împreună.* Şi nu ţi-am spus oare că dragonul găseşte întotdeauna ceea ce vânează?

După care Ged se lăsă pe un genunchi înaintea măreţei creaturi, aşa cum un supus îngenunchează în faţa unui rege, şi-i mulţumi în limba lui. Răsuflarea dragonului, atât de aproape, era fierbinte pe capul plecat.

Orm Embar îşi târî corpul cu solzi în vârful dunei, bătu din aripi şi despică văzduhul.

Ged îşi scutură nisipul de pe haine şi-i spuse lui Arren:

— Acum m-ai văzut îngenunchind şi poate mă vei mai vedea făcând-o o dată, înainte de sfârşit.

Arren nu întrebă ce vroia să spună. În lunga lor tovărăşie învăţase că reţinerea magului era îndreptăţită. Şi totuşi, i se păru că în cuvintele sale era un semn rău.

Traversară încă o dată duna spre plajă să se asigure că barca era ferită de maree sau de furtună şi să-şi ia din ea mantiile de noapte şi merindele ce le mai rămâneau. Ged se opri o clipă lângă prora zveltă care-l purtase peste mări ciudate atât de mult timp, atât de departe. Îşi puse mâna pe ea, dar nu făcu nici

o vrajă şi nu rosti nici un cuvânt magic. Apoi o luară din nou înspre interiorul insulei, la nord, către dealuri.

Merseră toată ziua, iar seara poposiră lângă un râu care şerpuia către lacurile înecate de stufăriş şi mlaştini. Deşi era toiul verii, vântul bătea răcoros, de la vest, dinspre largul mării nemărginite, neţărmurite. O ceaţă învăluia cerul şi deasupra dealurilor, pe care nu lucise niciodată vreun foc de vatră sau vreo fereastră luminată, nu strălucea nici o stea.

***

ARREN SE TREZI ÎN ÎNTUNERIC. Micul lor foc se stinsese, dar o lună ce se îndrepta spre apus lumina pământul cu o lumină cenuşie, înceţoşată. De-a lungul văii râului şi pe dealurile din jur, era o mare mulţime de oameni, toţi nemişcaţi, toţi tăcuţi, cu feţele întoarse spre Ged şi Arren. Ochii lor nu captau lumina lunii.

Arren nu îndrăznea să vorbească, dar îşi puse mâna pe braţul lui Ged. Magul se mişcă şi se ridică, întrebând: *Ce se întâmplă?* Urmări privirea lui Arren şi-i văzu pe cei tăcuţi.

Cu toţii erau îmbrăcaţi în haine închise, atât bărbaţii, cât şi femeile. Feţele nu li se puteau distinge clar în lumina palidă, dar lui Arren i se păru că printre cei care stăteau cel mai aproape de ei în vale, peste pârâu, erau câţiva pe care îi cunoştea, deşi nu le putea spune numele.

Ged se ridică, iar mantia îi căzu. Faţa, părul şi cămaşa îi străluciră argintiu deschis, de parcă lumina lunii s-ar fi adunat în jurul său. Îşi întinse braţul într-un gest larg şi spuse cu voce tare:

— O, voi cei care aţi trăit, mergeţi liberi! Rup legătura care vă înrobeşte: *Anvassa mane harw pennodathe!*

Pentru un moment, mulţimea de oameni tăcuţi rămase neclintită. Se-ntoarseră încet, părând să păşească în întunericul cenuşiu, apoi dispărură.

Ged se aşeză. Trase adânc aer în piept. Se uită la Arren şi-i puse mâna pe umăr, iar atingerea sa era caldă şi fermă.

— Nu are de ce să-ţi fie teamă, Lebannen – spuse el blând, în glumă. – Nu erau decât morţii.

Arren încuviinţă, deşi îi clănţăneau dinţii şi simţea că frigul îi intrase până în oase.

— Cum au... – începu el, dar falca şi buzele nu-i dădeau încă ascultare.

Ged îl înţelese:

— Au venit la vraja lui de chemare. Ceea ce le promite este viaţă eternă. Se pot întoarce doar la cuvântul lui. La porunca lui trebuie să treacă peste dealurile vieţii, deşi nu pot să mişte nici măcar un fir de iarbă.

— Atunci este... este şi el mort?

Ged dădu din cap, cugetând.

— Morţii nu pot chema morţii înapoi în lume. Nu, el are puterea unui om viu, chiar mai mult de atât... Dar pe cei ce s-au gândit să-l urmeze, i-a păcălit. Îşi ţine puterea doar pentru el. Pretinde că este Regele Morţilor şi nu doar al morţilor... dar ei nu erau decât umbre.

— Nu ştiu de ce mă tem de ei – spuse Arren ruşinat.

— Ţi-e teamă de ei pentru că ţi-e teamă de moarte şi asta pe bună dreptate, căci moartea este îngrozitoare şi trebuie să fie de temut – spuse magul.

Puse din nou lemn pe foc şi suflă peste micii cărbuni acoperiţi de cenuşă. O mică licărire înflori pe vreascuri, o lumină pentru care Arren fu recunoscător.

— Viaţa este, de asemenea, un lucru îngrozitor – spuse Ged – şi trebuie să fie temută şi lăudată.

Amândoi se întinseră, învelindu-se strâns cu mantiile. Tăcură o vreme. Apoi Ged vorbi foarte grav:

— Lebannen, nu ştiu cât o să se joace cu plăsmuiri şi umbre. Dar tu ştii unde o să mergem în cele din urmă.

— În ţinutul întunericului.

— Da, printre ei.

— Acum că i-am văzut, o sa merg cu tine.

— Încrederea ta în mine te îndeamnă să mă însoțești? Poți avea încredere în dragostea mea, dar nu şi în puterea mea. Cred că mi-am întâlnit egalul.

— Voi merge cu tine.

— Dar dacă eu voi fi învins, dacă puterea sau viaţa mea vor fi irosite, nu te voi putea călăuzi înapoi. Singur nu te vei putea întoarce.

— Ne vom întoarce împreună.

La aceasta, Ged spuse:

— O să devii bărbat la porţile morţii. – Apoi rosti acel cuvânt sau nume pe care dragonul i-l spusese de două ori lui Arren, vorbind foarte încet: – *Agni... Agni Lebannen.*

După care nu mai vorbiră şi adormiră iar, întinşi lângă micul lor foc ce arse puţin timp.

Dimineaţa următoare o porniră din nou spre nord şi vest. Aceasta fu alegerea lui Arren, nu a lui Ged, care spuse:

— Alege pe unde s-o luăm, băiete, mie toate drumurile îmi par la fel.

Nu se grăbeau, căci nu aveau un scop anume, aşteptând un semn de la Orm Embar. Urmară şirul cel mai jos şi mai îndepărtat de dealuri, ce dădea mai mereu înspre ocean. Iarba era uscată şi măruntă, bătută mereu, mereu de vânt. Dealurile se înălţau aurii şi dezolante în dreapta lor, iar la stânga se-ntindeau mlaştinile sărate şi marea vestică. O dată, văzură lebede zburând, departe, la sud. Nu mai văzură nici o altă fiinţă vie cât fu ziua de lungă. Arren simţea cum pe parcursul zilei îl cuprindea treptat un fel de oboseală de a fi mereu îngrozit, de a aştepta mereu ce e mai rău. Creşteau în el nerăbdarea şi o mânie mocnită. După multe ore de tăcere, spuse:

— Tărâmul acesta e la fel de mort ca însuşi tărâmul morţii!

— Nu spune asta – zise magul tăios.

Făcu câţiva paşi mari, apoi continuă cu vocea schimbată:

— Priveşte acest pământ, priveşte în jurul tău. Aceasta este împărăţia ta, împărăţia vieţii. Aceasta este nemurirea ta. Priveşte dealurile, dealurile muritoare. Ele nu dăinuie pentru totdeauna. Dealurile cu iarba vie care le acoperă, râurile cu apa lor curgătoare... În toată lumea, în toate lumile, în toată imensitatea timpului, nu mai este nici un râu ca oricare dintre râurile acestea, izvorând rece din pământ acolo unde nimeni nu le poate vedea, revărsându-se prin lumina soarelui şi prin întuneric în mare. Adânci sunt izvoarele fiinţei, mai adânci decât viaţa, decât moartea...

Se opri, dar când se uită înspre Arren şi înspre dealurile scăldate în lumina soarelui, în ochii săi era o mare dragoste, tristă, fără cuvinte. Iar Arren o văzu, şi văzând-o, îl văzu pe el, pe de-a întregul, pentru prima oară, aşa cum era de fapt.

— Nu pot să spun ce simt – spuse Ged nefericit.

Dar Arren se gândi la acea primă oră din Curtea Fântânii, la omul care îngenunchease lângă şuvoiul de apă al fântânii, şi din el, la fel de limpede precum îşi amintea apa, izvorâse bucuria. Îşi privi tovarăşul şi spuse:

— Mi-am dat dragostea celui ce e demn să fie iubit. Nu este aceasta împărăţia şi izvorul nepieritor?

— Ba da, băiete – răspunse Ged, cu blândeţe şi durere.

Merseră mai departe în tăcere. Dar Arren vedea acum lumea cu ochii tovarăşului său şi văzu splendoarea vieţii ce li se dezvăluia în jur, în ţinutul tăcut şi pustiu, parcă printr-o putere de fermecare mai mare decât oricare alta, în fiecare fir de iarbă bătut de vânt, în fiecare umbră, în fiecare piatră. Ca atunci când stai într-un loc nepreţuit pentru ultima oară înainte de o călătorie fără întoarcere, o vezi în întregime, reală şi dragă, aşa cum n-ai mai văzut-o şi n-o să o mai vezi nicicând.

Cum se lăsa seara, rânduri strânse de nori apăreau de la vest, aduse de vânturi puternice de pe mare şi ardeau învăpăiat în faţa soarelui, înroşindu-l în vreme ce se scufunda. În timp ce aduna vreascuri pentru a face un foc în albia unui pârâu, în acea lumină roşie, Arren privi în sus şi văzu un om stând la nici zece picioare depărtare de el. Chipul bărbatului era nedesluşit şi straniu, dar Arren îl recunoscu pe Vopsitorul din Lorbanery, Sopli, ce murise.

În spatele său stăteau alţii, toţi cu chipuri triste şi priviri pierdute. Păreau să vorbească, dar Arren nu le putea auzi vorbele, ci doar un fel de şoaptă răsfirată de vântul de la vest. Unii dintre ei se apropiau încet.

Se opri şi-i privi, apoi se uită din nou la Sopli. Le întoarse spatele, se aplecă şi ridică de jos încă un vreasc, deşi mâinile-i tremurau. Îl puse şi pe acesta în legătură, mai ridică unul şi apoi încă unul. Apoi se îndreptă şi privi în urmă. Nu era nimeni în vale, doar lumina roşie arzând pe iarbă. Se-ntoarse la Ged şi-şi puse jos legătura de vreascuri, dar nu spuse nimic din ce văzuse.

Toată noaptea aceea, în acea întunecime înceţoşată a acelui ţinut lipsit de suflete vii, când se trezea din somnul agitat, auzea

în jur şoapta sufletelor celor morţi. Îşi întări voinţa şi nu ascultă, apoi adormi din nou.

Amândoi se treziră târziu, când soarele era deja la o lăţime de palmă deasupra dealurilor şi se elibera în sfârşit de ceaţă, luminând ţinutul rece. În timp ce-şi mâncau micul dejun sărăcăcios, veni dragonul, rotindu-se deasupra lor în văzduh. Împroșca foc din fălci, fum şi scântei din nările roşii. Dinţii îi luciră ca nişte lame de fildeş în acea strălucire lugubră. Dar nu spuse nimic, deşi Ged îl salută şi îi strigă în limba lui:

— L-ai găsit, Orm Embar?

Dragonul îşi dădu capul pe spate şi-şi arcui ciudat corpul, zgâriind vântul cu ghearele ascuţite. Apoi îşi luă zborul iute spre vest, încă privindu-i.

Ged îşi apucă toiagul şi-l lovi de pământ.

— Nu poate să vorbească – zise el. – Nu poate să vorbească! I-au fost luate cuvintele Facerii şi a rămas ca o viperă, un vierme fără grai, cu înţelepciunea amuţită. Dar totuşi poate să ne conducă, iar noi putem să-l urmăm!

Îşi aruncară în spate raniţele uşoare şi porniră cu paşi repezi către vest, peste dealuri, în direcţia în care zburase Orm Embar.

Merseră opt mile sau mai mult, fără să slăbească pasul iute şi susţinut de mai înainte. Acum aveau marea pe ambele laturi, iar ei merseră pe coama unui deal ce cobora la urmă prin stufărişul uscat şi albiile şerpuitoare până la o limbă de nisip curbată, de culoarea fildeşului. Acesta era cel mai vestic cap al tuturor insulelor, capătul lumii.

Orm Embar stătea ghemuit pe acel nisip ivoriu, cu capul plecat ca o pisică înfuriată, răsuflând văpăi de foc. Undeva în faţa lui, între el şi valurile joase ale mării, se înălţa ceva ca o colibă sau un adăpost, albă, făcută parcă din lemn demult eşuat. Dar nu erau lemne care să plutească spre acest ţărm în jurul căruia nu mai era nici o altă fâşie de uscat. Pe când se apropiau, Arren văzu că pereţii dărăpănaţi erau construiţi din oase mari. La început i se păru că erau oase de balenă, dar când văzu triunghiurile albe cu margini ascuţite ca şi cuţitele, ştiu că erau oase de dragon.

Ajunseră la ea. Soarele luci pe mare printre crăpăturile dintre oase. Pragul intrării era un femur mai lung decât un om. Pe el

stătea un craniu de om, holbându-se cu ochi goi la dealurile din Selidor.

Se opriră în faţa lui, iar când se uitară în sus la craniu, un om ieşi din intrarea de sub el. Purta o platoşă de bronz aurit cum se purta în vremuri demult apuse. Era crăpată de parcă ar fi fost lovită cu securea, iar teaca bătută în nestemate a sabiei era goală. Chipul îi era neînduplecat, cu sprâncenele negre şi arcuite, cu nasul îngust. Ochii-i erau întunecaţi, pătrunzători şi îndureraţi. Pe braţe, la gât şi într-o parte a corpului avea răni. Nu mai sângerau, dar erau răni de moarte. Stătea drept şi neclintit, privindu-i.

Ged făcu un pas spre el. Acum că stăteau faţă în faţă, semănau oarecum.

— Tu eşti Erreth-Akbe – spuse Ged.

Celălalt îl privi aţintit şi dădu o dată din cap, dar nu grăi.

— Chiar şi tu, chiar şi tu trebuie să-i asculţi porunca. – Era mânie în glasul lui Ged. – O, domnul meu, cel mai bun şi mai neînfricat dintre noi toţi, odihneşte-te în a ta onoare şi moarte!

Apoi, ridicându-şi mâinile, Ged le lăsă în jos într-un mare gest, rostind din nou acele cuvinte pe care le spusese mulţimii morţilor. Mâinile-i lăsară în aer, pentru o clipă, o urmă groasă şi strălucitoare. Omul în armură dispăru odată cu ea, iar soarele luci orbitor pe nisip acolo unde stătuse.

Ged lovi casa din oase cu toiagul, iar aceasta căzu şi se risipi. Nu mai rămase din ea decât o coastă mare care ieşea din nisip.

Se întoarse către Orm Embar:

— Aici este, Orm Embar? Acesta este locul?

Dragonul îşi deschise gura şi scoase un şuierat gâfâit.

— Aici, pe ultimul ţărm al lumii! Prea bine!

Apoi, ţinându-şi toiagul negru de tisă în mâna stângă, Ged îşi desfăcu braţele cu un gest de invocare şi vorbi. Deşi vorbea în limba Facerii, Arren înţelegea în sfârşit, iar toţi cei care auzeau invocaţia aceea trebuiau să înţeleagă, căci era atotputernică:

— Te chem aici şi acum, duşmanul meu, înaintea ochilor mei, în carne şi oase, şi te leg să vii prin cuvântul ce nu va fi rostit până la sfârşitul timpului!

Însă acolo unde ar fi trebuit să rostească numele celui chemat, Ged spuse doar: *duşmanul meu.*

Urmă o tăcere, de parcă sunetul mării s-ar fi stins. Lui Arren i se păru că soarele îşi pierduse strălucirea şi se întuneca, deşi răsărise demult, iar cerul era senin. O întunecime acoperi plaja, de parcă ai fi privit-o prin sticlă fumurie. Chiar înaintea lui Ged, se întunecă şi-i era greu să distingă ce era acolo. De parcă n-ar fi fost nimic pe care să cadă lumina, ca o lipsă de formă.

Din întunecime ieşi dintr-o dată, un om. Era acelaşi pe care-l văzuseră pe dună, cu părul negru şi braţele lungi, zvelt şi înalt. Ţinea acum în mână o vergea lungă sau o lamă de oţel gravată pe toată lungimea cu rune şi o înclină spre Ged, privindu-l drept în faţă. Dar avea ceva ciudat în priviri, de parcă ar fi fost orbit de soare şi nu putea să vadă.

— Am venit – spuse el – pentru că aşa am ales, în felul meu. Tu nu mă poţi chema, Arhimagule. Eu nu sunt o umbră. Sunt viu! Doar eu sunt viu! Tu crezi că eşti, dar eşti pe moarte, pe moarte. Ştii ce ţin eu în mână? Acesta este toiagul Magului Cenuşiu, cel care l-a răpus pe Nereger, Maestrul artei mele. Dar eu sunt Maestrul acum. Şi m-am săturat să mă tot joc cu tine. – Spunând acestea, întinse brusc lama de oţel să-l atingă pe Ged, care stătea împietrit de parcă n-ar fi putut să se mişte sau să vorbească. Arren stătea la un pas în spatele său, vru cu disperare să se mişte, dar nu se putu clinti, nu putea nici măcar să-şi ducă mâna la teaca sabiei, iar vocea-i era încremenită în gâtlej.

Dar deasupra lui Ged şi Arren, deasupra capetelor lor, întins şi înfricoşător, apăru trupul imens al dragonului ce veni dintr-un salt zvârcolit şi se năpusti în jos cu toată forţa peste celălalt, iar lama de oţel vrăjită intră cu totul în pieptul împlătoşat al dragonului, dar omul fu aruncat la pământ sub greutatea sa, strivit şi ars.

Ridicându-se iar din nisip, arcuindu-şi spatele şi bătând din aripi ca o morişcă, Orm Embar vomita cheaguri de foc şi urla.

Încercă să zboare, dar nu reuşi. Rece şi cumplit, metalul îi era înfipt în inimă. Se ghemui, sângele-i ţâşni negru şi otrăvitor, aburind, din gură, iar focul din nări i se stinse până i se făcură ca gropile de cenuşă. Îşi lăsă pe nisip capul uriaş.

Astfel muri Orm Embar, acolo unde strămoşul său Orm murise, pe oasele lui Orm îngropate în nisip.

Dar acolo unde Orm îşi pusese la pământ duşmanul, zăcea ceva urât şi zbârcit, ca şi corpul unui păianjen mare uscat în pânza sa. Fusese ars de răsuflarea dragonului şi strivit de ghearele sale. Dar pe când Arren îl privea, se mişcă. Se târî puţin mai departe de dragon.

Chipul acela se ridică spre ei. Nu mai avea nici un farmec, numai năruire, bătrâneţea ce trăise dincolo de bătrâneţe. Gura-i era ofilită. Orbitele îi erau goale şi fuseseră goale demult. Astfel văzură Ged şi Arren în sfârşit înfăţişarea adevărată a duşmanului lor.

Se-ntoarse cu spatele. Îşi întinse braţele arse şi înnegrite şi o negură se adună între ele, aceeaşi negură fără formă ce se umflase şi întunecase lumina soarelui. Între braţele Distrugătorului se deschise un fel de arcadă sau poartă, deşi fadă şi fără contur. Iar prin ea nu se vedeau nici nisipul pal, nici oceanul, doar o pantă lungă de negură coborând în întuneric.

Acolo coborî, târându-se, figura strivită, iar când ajunse în întuneric păru că se ridică deodată şi se mişcă iute, apoi dispăru.

— Vino, Lebannen – spuse Ged punându-şi mâna dreaptă pe braţul băiatului şi porniră înainte în tărâmul pustiit.

Capitolul 12

Tărâmul pustiit

TOIAGUL DE TISĂ DIN MÂNA magului strălucea în întunecime ameninţătoare cu o licărire argintată. O altă licărire şi o mişcare uşoară îi atraseră atenţia lui Arren: o scânteiere de lumină de-a lungul lamei sabiei pe care o ţinea dezgolită în mână. Când faptele şi moartea dragonului rupseseră vraja de legare, îşi trăsese sabia din teacă, acolo, pe plaja din Selidor. Iar aici, deşi nu era mai mult decât o umbră, era o umbră vie şi purta cu sine umbra sabiei.

Nu se mai vedea nici o rază de lumină nicăieri. Era ca un amurg târziu sub norii unui sfârşit de noiembrie, o atmosferă mohorâtă, întunecată şi rece prin care se putea întrezări ceva, dar nu prea clar şi nu prea departe.

Arren cunoştea acel loc, mlaştinile şi terenurile sterpe din visele sale lipsite de speranţă. Dar i se părea că se afla mult mai departe, imens de departe faţă de unde ajunsese vreodată în visele sale. Nu putea desluşi nimic, în afară de faptul că el şi tovarăşul său se aflau pe o coastă de deal şi că în faţa lor se înălţa un zid jos de pietre, înalt cam până pe la genunchi. Ged îşi ţinea în continuare mâna dreaptă pe braţul lui Arren. Începu să înainteze, iar Arren îl urmă. Păşiră peste zidul de pietre.

Panta lungă şi lipsită de formă părea să se micşoreze înaintea lor, coborând în întuneric.

Dar deasupra capetelor lor, unde Arren se aştepta să vadă o îngrămădire de nori grei, cerul era negru şi încleiat. Se uită la ele şi i se păru că-şi simte inima chircindu-se, făcându-se mică şi rece. Nu semănau deloc cu stelele pe care le mai văzuse vreodată. Străluceau fără să mişte, fără să pâlpâie. Erau acele stele care nu se înalţă şi nici nu apun, pe care norii nu le ascund şi pe care nici un răsărit nu le umbreşte vreodată. Străluceau neclintite şi mici peste tărâmul pustiit.

Ged începu să coboare cealaltă pantă a dealului firii, iar Arren îl urmă pas cu pas. Deşi era cuprins de groază, totuşi inima îi

era atât de hotărâtă şi voinţa atât de neabătută, încât teama nu pusese stăpânire pe el, nici măcar nu era prea conştient de existenţa ei. Era doar ca şi cum ceva în străfundurile sale suferea, asemeni unui animal ferecat într-o încăpere şi înlănţuit.

Păreau să coboare o costișă tare lungă, dar poate că drumul era scurt, căci în acel loc, unde vântul nu sufla şi stelele nu se mişcau, nu exista trecerea timpului. Apoi ajunseră pe străzile unuia dintre oraşele de acolo şi Arren văzu casele cu ferestre ce nu se luminau niciodată, şi în pragul unora, văzu stând morţii, cu chipurile liniştite şi mâinile goale.

Pieţele erau toate pustii. Acolo nimeni nu stătea să cumpere sau să vândă, nimeni nu câştiga şi nu cheltuia. Nimic nu se folosea, nimic nu se făcea. Ged şi Arren străbăteau străzile înguste de unii singuri, deşi de câteva ori mai văzură nişte siluete apărând pe la câte o cotitură, depărtate şi greu de desluşit în întuneric. Prima oară când văzu o astfel de siluetă Arren tresări şi-şi înălţă sabia, dar Ged clătină din cap şi merse mai departe. Arren văzu apoi că silueta era a unei femei care se mişca încet, fără a fugi de ei.

Toţi cei pe care-i vedeau – nu mulţi, căci deşi morţii sunt mulţi şi tărâmul era întins – stăteau nemişcaţi sau se mişcau încet şi fără scop. Nici unul nu părea să fie rănit, precum întruchiparea lui Erreth-Akbe invocată in miezul zilei la locul morţii sale. Nu purtau semnele vreunei boli. Erau întregi şi vindecaţi. Erau vindecaţi de durere şi de viaţă. Nu erau dezgustători pe cum se temuse Arren, nici aşa înspăimântători cum crezuse. Feţele le erau liniştite, eliberate de orice urmă de mânie şi dorinţă, iar în ochii lor umbriţi nu era speranţă.

Atunci, în locul fricii, Arren simţi cum îl cuprinde o mare milă, iar dacă dincolo de ea mai exista frică, nu era pentru el, ci pentru ei toţi. Căci vedea mama şi fiul care muriseră împreună şi erau împreună în tărâmul întunecat, dar copilul nu alerga, nici nu plângea, iar mama nu-l îmbrăţişa, nici măcar nu se uita la el. Iar cei care muriseră din dragoste treceau unii pe lângă alţii pe străzi.

Roata olarului era neclintită, războiul de ţesut gol, cuptorul era rece. Nu cânta nimeni niciodată.

Străzile întunecate de printre casele întunecate duceau mai departe şi mai departe, iar ei păşeau pe ele. Sunetul paşilor lor era singurul sunet. Era frig. La început Arren nu-l simţise, dar i se strecurase în suflet, care acolo îi era totodată şi trup. Se simţea frânt de oboseală. Trebuie că străbătuseră cale lungă. *De ce să mergem mai departe?,* se întrebă, încetinindu-şi puţin paşii.

Ged se opri brusc, întorcându-se către un bărbat ce stătea la o răscruce de drumuri. Era zvelt şi înalt, cu o faţă pe care lui Arren i se păru că o mai văzuse, deşi nu-şi putea aminti unde. Ged îi vorbi şi, de când păşiseră peste zidul de pietre, nici o altă voce nu mai rupsese tăcerea:

— Oh, Thorion, prietene, cum ai ajuns aici?

Şi întinse braţele către Maestrul Chemărilor din Roke.

Thorion nu schiţă nici un gest de răspuns. Rămase nemişcat şi chipu-i era nemişcat. Dar lumina argintată de pe toiagul lui Ged îl izbi profund în ochii învăluiţi în umbră, stârnind o uşoară străfulgerare sau găsindu-le lumina. Ged îl apucă de mâna pe care nu i-o întinsese şi spuse din nou:

— Cum ai ajuns aici, Thorion? Încă nu aparţii acestui tărâm. Du-te înapoi!

— L-am urmat pe cel ce nu moare. Am rătăcit calea.

Vocea Maestrului Chemărilor era blândă şi monotonă, de parcă ar fi vorbit în somn.

— În sus, către zid – zise Ged arătându-i drumul pe care îl străbătuseră el şi Arren, strada lungă, întunecată, care cobora.

La auzul acestora un tremur trecu peste faţa lui Thorion, de parcă speranţa l-ar fi străpuns ca o sabie, neîndurătoare.

— Nu reuşesc să găsesc drumul – zise. – Domnul meu, nu reuşesc să găsesc drumul.

— Poate vei reuşi – spuse Ged şi-l îmbrăţişă şi apoi merse mai departe. Thorion rămase nemişcat la răscruce, în urma sa.

În timp ce mergeau mai departe, lui Arren i se păru că într-un astfel de amurg, fără timp, nu exista de fapt nici înainte nici înapoi, nici est nici vest, nici o direcţie de mers. Exista oare vreo ieşire? Se gândi la cum coborâseră dealul, coborând mereu, indiferent de cotiturile pe care o apucau, la faptul că şi în oraşul întunecat străzile continuau să coboare, astfel încât pentru a se

întoarce la zidul de pietre trebuiau doar să urce, iar în vârful dealului ar fi dat de el. Dar nu se întorceau. Umăr lângă umăr, mergeau mai departe. Oare îl urma pe Ged? Sau el era de fapt cel care-l călăuzea?

Ieşiră din oraş. Ţinutul morţilor fără de număr era pustiu. Nici un copac sau spin sau fir de iarbă nu creştea în pământul pietros ce se întindea sub stelele ce nu apuneau niciodată. Nu era nici un orizont, căci privirea nu putea vedea prea departe în întunecime. Dar, cale lungă în faţa lor, micile stele nemişcate lipseau cu desăvârşire, iar acel spaţiu fără stele era crestat şi înclinat precum un lanţ muntos. Pe măsură ce înaintau, contururile deveneau tot mai clare: piscuri înalte, ce nu fuseseră niciodată bătute de vânt sau ploaie. Pe vârfurile acelea nu era zăpadă ca să strălucească în lumina stelelor. Erau negre. Priveliştea lor aduse un sentiment de dezolare în sufletul lui Arren. Îşi întoarse privirea dinspre ele. Dar le cunoştea. Le recunoştea. Ochii-i fură atraşi din nou către ele. De fiecare dată când se uita la acele piscuri simţea o greutate rece apăsându-i pieptul şi simţea că era pe punctul de a-şi pierde cumpătul. Totuşi, merse mai departe, mereu în jos, căci terenul se înclina, coborând către palele munţilor. În cele din urmă, spuse:

— Domnul meu, ce sunt…

Arătă înspre munţi, căci nu mai putea vorbi. Avea gâtul uscat.

— Munţii sunt hotarul cu lumea luminii – răspunse Ged – aşa cum e şi zidul de pietre. Nu au alt nume decât Durere. Este un drum ce trece printre ei. E interzis morţilor. Nu e lung. Dar e un drum amarnic.

— Mi-e sete – zise Arren, iar tovarăşul său îi răspunse:

— Aici se bea praf.

Merseră mai departe.

Lui Arren i se păru că tovarăşul său mergea parcă mai încet şi că uneori ezita. El nu mai simţea nici o ezitare, cu toate că oboseala nu încetase să crească înlăuntrul său. Trebuiau să coboare, trebuiau să meargă mai departe. Merseră mai departe.

Din când în când treceau prin alte oraşe ale morţilor, unde acoperişurile întunecate se profilau ascuţite pe fundalul cerului înşelat, care rămânea mereu în acelaşi loc, deasupra lor. După oraşe urma iar ţinutul pustiu, unde nu creştea nimic. De îndată

ce ieşeau dintr-un oraş, acesta se pierdea în întuneric. Nu se putea vedea nimic, nici înainte nici înapoi, în afara munţilor ce păreau tot mai mari şi mai aproape, înălţându-se semeţ înaintea lor. În dreapta lor coasta fără formă cobora la fel cum făcuse şi înainte, cine ştie cu cât timp în urmă, când trecuseră zidul de pietre.

— Ce să fie în direcţia aceea? – murmură Arren către Ged, căci tânjea după sunetul vorbirii, dar magul clătină doar din cap:

— Nu ştiu. Ar putea fi o cale fără capăt.

În direcţia spre care mergeau ei, coasta dealului părea să se micşoreze tot mai mult. Pământul de sub picioarele lor scrâşnea aspru, asemeni prafului de lavă. Îşi continuată drumul, iar Arren nu se mai gândea deloc la întoarcere sau la cum s-ar putea întoarce. Nici nu se gândea să se oprească, deşi era foarte obosit. O dată încercă să lumineze amorţeala întunecată, oboseala şi oroarea pe care le simţea cu gândul la casă, dar nu putu să-şi amintească cum arăta lumina soarelui sau chipul mamei sale. Nu-i mai rămânea nimic altceva decât să continue să meargă. Şi continuă.

Simţi pământul devenind drept sub picioare şi pe Ged ezitând. Atunci se opri şi el. Lunga coborâre luase sfârşit. Acesta era capătul. Nu mai era nici o cale mai departe, nici o nevoie de a continua.

Se aflau în valea ce se întindea chiar la palele Munţilor Durerii. Sub picioare aveau pietre şi de jur împrejur bolovani, aspri ca zgura la atingere. Valea aceea îngustă părea să fie albia secată a vreunui râu ce trecuse cândva pe acolo sau a unui curs de foc, ce se răcise demult, de la vulcanii ce-şi înălţau piscurile negre şi nemiloase deasupra lor.

Rămase nemişcat în întunericul din valea aceea îngustă, iar Ged stătea nemişcat lângă el. Stătură aşa, precum morţii, fără scop, privind în gol, tăcuţi. Arren se gândi, cuprins puţin de teamă: *Am ajuns prea departe*.

Nu părea să mai aibă nici o importanță.

Dând glas gândului său, Ged spuse:

— Am ajuns prea departe ca să ne mai întoarcem.

Vocea îi era înceată, dar sunetul nu fusese redus cu totul la tăcere de imensitatea cavernoasă şi întunecată ce-i împresura,

iar, la auzul acelui sunet, Arren păru să îşi mai revină. Nu veniseră oare acolo să-l întâlnească pe cel pe care-l căutau?

Din întuneric se auzi o voce:

— Aţi venit prea departe.

Arren îi răspunse:

— Numai prea departe e suficient de departe.

— Aţi ajuns la Râul Secat – zise vocea. – Nu vă mai puteţi întoarce la zidul de pietre. Nu vă mai puteţi întoarce la viaţă.

— Nu pe calea aceea – replică Ged, vorbind în întuneric. Arren de-abia dacă îl vedea, deşi stăteau umăr lângă umăr, căci munţii sub care se aflau tăiau jumătate din lumina stelelor, iar cursul Râului Secat părea să fie întunericul însuşi. – Dar am vrea să ştim calea ta.

Nu se auzi nici un răspuns.

— Aici suntem egali. Dacă tu eşti orb, Cob, noi suntem în întuneric.

Nu se auzi nici un răspuns.

— Aici nu-ţi putem face rău, nu te putem ucide. De ce anume ţi-e teamă?

— Nu mi-e teamă – zise vocea din întuneric.

Apoi, strălucind slab cu aceeaşi lumină care scăpăra uneori pe toiagul lui Ged, omul apăru încetişor, oarecum mai în amonte faţă de ei, printre grămezile întunecate de bolovani. Era înalt, cu umeri largi şi braţe lungi, asemănându-se cu silueta aceea care li se arătase printre dune şi pe plaja din Selidor, dar mai bătrân. Păru-i era mai alb şi tare încâlcit pe fruntea înaltă. Aşa apărea în spirit, în regatul morţii, fără a fi ars de focul dragonului, fără a fi schilodit, dar fără a fi întreg. Orbitele ochilor îi erau goale.

— Nu mi-e teamă – zise. – De ce s-ar teme un mort?

Râse. Râsul său răsună atât de fals şi de nefiresc în valea aceea îngustă şi stâncoasă de la palele munţilor, că, pentru o clipă, Arren simţi că nu mai poate respira. Dar îşi încleştă mâna pe sabie şi ascultă.

— Nu ştiu de ce ar trebui să se teamă un mort – răspunse Ged. – Cu siguranţă nu de moarte? Totuşi, tu pari să te temi. Chiar dacă ai găsit un mod de a scăpa de ea.

— Am găsit. Trăiesc: corpul meu trăieşte.

— Nu prea bine – replică magul pe un ton uscat. – Iluziile pot ascunde vârsta, dar Orm Embar nu a fost deloc blând cu corpul acela.

— Îl pot repara. Ştiu secretele vindecării şi ale tinereţii, nu doar simple iluzii. Drept cine mă iei? Doar pentru că ţi se spune Arhimag, crezi că eu sunt un vrăjitor de prin ceva sat? Eu, singurul dintre toţi magii care a găsit Calea spre Nemurire, pe care nimeni altcineva n-a mai găsit-o!

— Poate că n-am căutat-o – spuse Ged.

— Aţi căutat-o. Cu toţii aţi căutat-o. Aţi căutat-o şi nu aţi putut să o găsiţi, aşa că aţi inventat cuvinte înţelepte despre acceptare, despre balanţă şi echilibrul dintre viaţă şi moarte. Dar erau doar cuvinte – minciuni care să ascundă eşecul – să vă ascundă frica de moarte! Care om nu ar vrea să trăiască pentru totdeauna, dacă ar putea? Iar eu pot. Eu sunt nemuritor. Am făcut ceea ce tu nu ai putut şi prin urmare eu îţi sunt maestru acum, iar tu ştii asta. Ai vrea să ştii cum am reuşit, Arhimagule?

— Aş vrea.

Cob se apropie cu un pas. Arren observă că, deşi bărbatul nu avea ochi, mişcările sale nu erau tocmai ale unui nevăzător. Părea să ştie exact unde stăteau Ged şi Arren şi să fie perfect conştient de prezenţa amândurora, deşi nu-şi întorsese capul către Arren. Trebuie să fi avut un fel de a doua vedere magică, precum auzul sau vederea pe care le aveau plăsmuirile şi formele de dinainte, ceva ce îl făcea conştient de ceea ce era în jurul lui, deşi poate nu era vederea adevărată.

— Eram în Paln – îi spuse lui Ged – după ce tu, în orgoliul tău, credeai că m-ai umilit şi m-ai învăţat minte. Oh, mi-ai dat o lecţie, într-adevăr, dar nu cea pe care vroiai tu să mi-o dai! Acolo mi-am spus: *Acum am văzut moartea şi nu am de gând să o accept! Natura asta proastă nu are decât să-şi continue cursul ei idiot, dar eu sunt un om, mai bun decât natura, mai presus de natură! Nu o să merg pe drumul acela, nu o să încetez să fiu eu însumi!* Şi, fiind aşa hotărât, am reluat Învăţătura din *Paln*, dar am găsit doar indicii şi fragmente din ceea ce mă interesa. Aşa că am reţesut-o şi am recreat-o şi am făcut o vrajă – cea mai puternică vrajă din câte au fost făcute vreodată. Cea mai puternică şi cea de pe urmă!

— Şi ai murit făcând acea vrajă.

— Da! Am murit. Am avut curajul să mor, să găsesc ceea ce voi, laşilor, nu aţi putut găsi vreodată – drumul înapoi din moarte. Am deschis uşa ce fusese închisă de la începuturile timpurilor. Iar acum pot veni liber aici şi tot liber mă pot întoarce în lumea celor vii. Singurul dintre toţi oamenii, din toate timpurile, numai eu sunt Lordul Celor Două Tărâmuri. Iar uşa pe care am deschis-o nu e deschisă doar aici, ci şi în minţile celor vii, în profunzimile şi sălaşurile necunoscute ale fiinţei lor, acolo unde toţi suntem unul în întuneric. O ştiu şi ei şi vin la mine. Şi morţii trebuie să vină la mine, cu toţii, căci nu mi-am pierdut măiestria celor vii: trebuie să păşească peste zidul de pietre când le-o cer, toate acele suflete, lorzi, magi, femei mândre. Înainte şi înapoi, dinspre viaţă înspre moarte, la porunca mea. Cu toţii trebuie să vină la mine, cei vii şi cei morţi, la mine, la cel care a murit şi trăieşte!

— Unde anume vin la tine, Cob? Unde te afli, mai precis?

— Între lumi.

— Dar asta nu e nici în viaţă, nici în moarte. Ce e viaţa, Cob?

— Putere.

— Ce e dragostea?

— Putere – repetă greoi bărbatul cel orb, vârându-şi capul între umeri.

— Ce e lumina?

— Întuneric.

— Care e numele tău?

— Nu am nume.

— Toţi cei de pe acest tărâm îşi poartă numele adevărat.

— Atunci spune-mi-l pe al tău!

— Numele meu e Ged. Şi al tău?

Orbul ezită şi spuse:

— Cob.

— Asta îţi era numele ştiut, nu e numele tău. Unde îţi e numele? Unde e adevărul din tine? L-ai lăsat în Paln, unde ai murit? Ai uitat multe, o tu, Lord al Celor Două Tărâmuri. Ai uitat lumina şi dragostea şi propriul tău nume.

— Am numele tău acum şi putere asupra ta, Ged Arhimagul... Ged care era Arhimag pe când era în viaţă!

— Numele meu nu îţi e de nici un folos – zise Ged. – Nu ai nici un fel de putere peste mine. Eu sunt unul dintre cei vii. Corpul meu zace pe plaja din Selidor, în bătaia soarelui, pe pământul care se învârteşte. Şi când acel corp va muri, eu voi fi aici, dar numai cu numele, doar cu numele, în umbră. Nu înţelegi? Nu ai înţeles niciodată, tu care ai chemat atâtea umbre din morţi, care ai invocat toate oştile celor ce au pierit, chiar şi pe domnul meu Erreth-Akbe, cel mai înţelept dintre toţi? Nu ai înţeles că până şi el, chiar şi el, nu este decât o umbră şi un nume? Moartea lui nu a micşorat viaţa. Şi nici pe el. El e acolo... acolo, nu aici! Aici nu e nimic, doar praf şi umbre. Acolo el e pământul şi lumina soarelui, frunzele copacilor, zborul şoimului. E viu. Şi toţi cei care au murit, trăiesc: renasc şi nu au sfârşit, nici nu va fi vreodată vreun sfârşit. Pentru toţi, în afară de tine. Căci tu nu ai vrut moartea. Ţi-ai pierdut moartea, ţi-ai pierdut viaţa, numai ca să te salvezi. Pe tine! Pe şinele tău nemuritor! Ce este acesta? Cine eşti tu?

— Sunt eu însumi. Corpul meu nu va putrezi şi nu va muri...

— Un corp în viaţă suferă, Cob, un corp în viaţă îmbătrâneşte, moare. Moartea este preţul pe care îl plătim pentru viaţa noastră şi pentru tot ce-i viu.

— Eu nu îl plătesc! Eu pot muri şi în acelaşi moment trăi din nou! Nu pot fi ucis. Sunt nemuritor. Numai eu sunt eu însumi pentru eternitate!

— Atunci cine eşti?

— Cel Nemuritor.

— Spune-ţi numele.

— Regele.

— Spune numele meu. Ţi l-am spus acum un minut. Spune-mi numele!

— Tu nu eşti real. Nu ai nume. Numai eu exist.

— Tu exişti: fără nume, fără formă. Nu poţi vedea lumina zilei, nu poţi vedea întunericul. Ai vândut pământul cel verde şi soarele şi stelele ca să te salvezi pe tine însuţi. Dar nu ai un sine. Tot ceea ce ai vândut, acela erai tu. Ai dat totul pentru nimic. Aşa că acum încerci să atragi lumea înspre tine, toată acea lumină şi viaţă pe care le-ai pierdut, ca să-ţi astâmperi

deşertăciunea. Dar nu poate fi astâmpărată. Toate cântecele de pe pământ, toate stelele din cer n-ar putea să-ţi-o astâmpere.

Vocea lui Ged răsuna oarecum metalic în valea aceea friguroasă de la palele munţilor, iar orbul se trase de lângă el, speriat. Îşi ridică faţa, luminată slab de stele. Arăta de parcă ar fi plâns, dar nu avea lacrimi, căci nu avea ochi. Gura i se deschidea şi i se închidea, plină de întuneric, dar nici un cuvânt nu-i răzbătea printre buze, doar un geamăt. Într-un sfârşit, rosti un cuvânt, de-abia reuşind să-l formeze cu buzele-i strâmbate, iar cuvântul era: Viaţă.

— Ţi-aş da viaţă dacă aş putea, Cob. Dar nu pot. Eşti mort. Dar pot să-ţi dau moarte.

— Nu! – ţipă orbul, apoi repetă – Nu, nu – şi se ghemui suspinând, deşi obrajii îi erau la fel de uscaţi ca şi cursul de apă stâncos prin care nu curgea apa, ci doar noaptea. – Nu poţi. Nimeni nu mă mai poate elibera vreodată. Am deschis uşa dintre lumi şi nu o mai pot închide. Nimeni nu o poate închide. Nu va mai fi niciodată închisă. Mă atrage, mă atrage. Trebuie să mă întorc la ea. Trebuie să trec prin ea şi să mă întorc aici, în praf şi frig şi tăcere. Mă absoarbe şi mă absoarbe. Nu o pot lăsa. Nu o pot închide. Până la urmă va absorbi toată lumina din lume. Toate râurile vor ajunge ca Râul Secat. Nu există nici o putere, nicăieri, care să poată închide uşa pe care eu am deschis-o!

Era foarte ciudat acel amestec de disperare şi sete de răzbunare, teroare şi vanitate, care-i răzbăteau prin cuvinte şi voce.

Ged întrebă doar atât:

— Unde e?

— Pe acolo. Nu e departe. Poţi merge. Dar n-o să poţi face nimic acolo. Nu o poţi închide. Chiar dacă ţi-ai irosi întreaga putere pentru acel singur act, tot n-ar fi destul. Nimic nu e destul.

— Poate – răspunse Ged. – Chiar dacă tu ai ales disperarea, aminteşte-ţi că noi nu am făcut încă asta. Condu-ne acolo.

Orbul îşi înălţă chipul pe care frica şi ura luptau în mod vizibil. Triumfă ura.

— Nu – zise.

Când îi auzi răspunsul, Arren făcu un pas către el şi zise:

— Ba da.

Orbul rămase nemişcat. Tăcerea îngheţată şi întunericul din regatul celor morţi îi împresura, le împresura cuvintele.

— Cine eşti?

— Numele meu e Lebannen.

Ged vorbi:

— Tu, care te proclami Rege, nu ştii cine e el?

Cob rămase din nou tăcut. Apoi spuse, bolborosind puţin:

— Dar e mort... Sunteţi morţi. Nu vă mai puteţi întoarce. Nu există cale de întoarcere. Sunteţi prinşi aici!

Pe măsură ce vorbea, licărul de lumină se stingea, şi-l auziră răsucindu-se în întuneric şi îndepărtându-se de ei, în grabă.

— Fă-mi lumină, domnul meu! – strigă Arren, iar Ged îşi ridică toiagul deasupra capului, lăsând lumina albă să sfârtece acel întuneric străvechi, plin de pietre şi umbre, printre care se grăbea silueta înaltă şi gârbovită a orbului, ferindu-se de obstacole, urcând de-a lungul cursului, cu un mers ciudat, nevăzător, fără ezitări. Arren îl urmărea, cu sabia în urmă, iar după el venea Ged.

Curând Arren se îndepărtă de însoţitorul lui, iar lumina era foarte slabă, deseori întreruptă de bolovani şi de cotiturile albiei râului. Dar sunetul paşilor lui Cob, faptul că îi simţea prezenţa în faţa sa, erau suficiente ca să îl călăuzească. Arren se apropie încet, căci drumul se făcuse mai abrupt. Urcau printr-un defileu abrupt, plin de pietre. Râul Secat, îngustându-se către capăt, se arcuia printre malurile stâncoase. Pietrele le scrâşneau sub picioare şi sub mâini, căci trebuiau să se caţere. Arren simţi bancurile de aluviuni îngustându-se şi, năpustindu-se înainte, îl ajunse din urmă pe Cob şi-l prinse de braţ, ţinându-l pe loc. Era un fel de bazin de pietre, larg cam de cinci sau şase picioare, care ar fi putut fi un iaz dacă acolo ar fi plouat vreodată. Iar deasupra se ridica un perete de stâncă şi zgură. În stânca aceea era o gaură neagră, izvorul Râului Secat.

Cob nu încercă să se elibereze din strânsoarea lui. Rămase nemişcat, în timp ce lumina ce venea dinspre Ged se apropia şi-i lumină faţa lipsită de ochi. Îşi întoarse chipul către Arren.

— Acesta e locul – zise în cele din urmă, cu un fel de zâmbet pe buze. – Acesta e locul. Îl vezi? Acolo poţi să renaşti. Nu trebuie decât să mă urmezi. O să trăieşti nemurirea. Vom fi regi împreună.

Arren se uită la acel izvor uscat şi întunecat, gura prafului, locul unde un suflet mort, târându-se prin pământ şi prin întuneric, renăscuse mort: i se părea abominabil şi spuse aspru, luptându-se cu o greaţă teribilă:

— Să se închidă!

— Se va închide – zise Ged, apropiindu-se de ei.

Iar lumina izvora acum din mâinile şi chipul său de parcă ar fi fost o stea căzută pe pământ în acea noapte fără de sfârşit. Înaintea lui erau izvorul secat şi uşa căscată. Înăuntru se vedea un gol întins, dar era greu de spus dacă era adânc sau nu. Nu era nimic acolo pe care să poată cădea lumina, pentru ca ochiul să poată vedea. Era un vid. Pe acolo nu răzbătea nici lumină, nici întuneric, nici viaţă, nici moarte. Nu era nimic. Era o cale către nicăieri.

Ged îşi înălţă mâinile şi vorbi.

Arren continua să ţină braţul lui Cob, care se sprijinea cu mâna liberă pe pietrele zidului de stâncă. Stăteau amândoi nemişcaţi, prinşi în puterea vrăjii.

Cu toată priceperea unei vieţi închinate practicării magiei şi cu toată forţa inimii sale neînfricate, Ged se străduia să închidă acea uşă, să întregească din nou lumea. Iar sub comanda vocii şi a mâinilor sale modelatoare, pietrele începură să se strângă, dureros, laolaltă, încercând să devină un întreg, să se întâlnească. Dar, în acelaşi timp, lumina devenea tot mai slabă şi mai slabă, stingându-i-se de pe mâini şi de pe chip, stingându-se de pe toiagul său de tisă, până ce mai rămase doar o fărâmă de pâlpâire. Prin lumina aceea palidă, Arren văzu că uşa era aproape închisă.

Orbul simţi pietrele mişcându-i-se sub mână, le simţi apropiindu-se unele de altele şi simţi de asemenea cum arta şi puterea cedează, irosindu-se, irosite... Şi dintr-odată strigă: Nu! şi se desprinse din încleştarea lui Arren, se întinse şi-l prinse pe Ged în prinsoare-i oarbă, puternică. Doborându-l la pământ sub greutatea sa, îşi încleştă mâinile în jurul gâtului ca să-l sugrume.

Arren înălţă sabia lui Serriadh şi izbi, scurt şi puternic, cu tăişul sabiei, gâtul plecat de sub claia de păr încâlcită.

Spiritul viu are greutate în lumea morţilor, iar umbra sabiei sale era ascuţită. Lama lăsă o rană mare, despicând spinarea lui Cob. Din rană ţâşni sânge negru, luminat de lumina izvorâtă din sabie.

Dar e fără de folos să ucizi un om mort, iar Cob era mort, mort de o grămadă de ani. Rana se închise, înghiţind sângele. Orbul se înălţă, foarte înalt, bâjbâind cu braţele-i lungi după Arren, cu faţa deformată de mânie şi ură: de parcă abia atunci ar fi înţeles cine îi era adevăratul duşman şi rival.

Era atât de oribil să vezi acea vindecare după o lovitură mortală, acea incapacitate de a muri, chiar mai oribil decât orice moarte, încât o furie plină de silă crescu în Arren, o furie ce-i luă minţile şi înălţându-şi sabia lovi din nou, o lovitură plină, teribilă, de sus în jos. Cob căzu cu ţeasta despicată şi faţa ca o mască însângerată, dar Arren se avântă din nou asupra lui, gata să lovească din nou, înainte ca rana să se închidă, să lovească până ce îl va fi ucis.

Lângă el, ridicându-se cu greu în genunchi, Ged rosti un cuvânt.

La auzul vocii sale, Arren se opri, de parcă o mână îi apucase braţul în care ţinea sabia. Orbul, care dădea să se ridice, rămase de asemenea nemişcat. Ged se ridică în picioare, clătinându-se puţin. Când reuşi să stea drept, se întoarse cu faţa către stâncă.

— Fie ca această stâncă să redevină întreagă! – zise răspicat şi trasă cu toiagul, din linii de foc peste poarta din stânci, o figură: runa lui Agnen, Runa Sfârşitului, cea care închide drumurile şi este desenată pe capacul sicrielor. Şi apoi nu mai fu nici o spărtură, nici un vid printre bolovani. Uşa fusese închisă.

Pământul Tărâmului Pustiit începu să le freamete sub picioare, iar pe cerul mereu neschimbător şi sterp se rostogoli un tunet lung, pierzându-se în depărtare.

— Prin cuvântul care nu va mai fi rostit până la sfârşitul timpului, te-am chemat. Prin cuvântul care a fost rostit la facere, acum te eliberez! Du-te, eşti liber!

Şi, aplecându-se deasupra bărbatului orb, care era ghemuit în genunchi, Ged îi şopti ceva la ureche prin părul albit şi încâlcit.

Cob se ridică. Se uită prelung în jurul său cu ochi ce vedeau acum. Se uită la Arren, apoi la Ged. Nu rosti nici un cuvânt, ci îi privi doar fix, cu ochii întunecaţi. Pe faţă nu i se citea nici mânie, nici ură, nici suferinţă. Se întoarse încet, coborî de-a lungul cursului Râului Secat şi, curând, se făcu nevăzut.

Nu se mai vedea nici o lumină pe toiag sau pe chipul lui Ged. Stătea în întuneric. Când Arren se apropie de el, îl apucă de braţ ca să poată sta în picioare. Pentru o clipă corpul i se cutremură din cauza unui suspin uscat.

— S-a terminat – zise. – S-a terminat totul.

— S-a terminat, domnul meu drag. Trebuie să plecăm.

— Da. Trebuie să plecăm acasă.

Ged părea tulburat sau frânt. Îl urmă pe Arren în jos, de-a lungul cursului râului, încet, împiedicându-se printre stânci şi bolovani. Arren îi rămase alături. Când aluviunile deveniră mai joase şi terenul mai puţin abrupt, aruncă o privire către drumul pe care veniseră, coapta aceea lungă a dealului, fără formă, ce ducea către întuneric. Apoi se întoarse din nou.

Ged nu spuse nimic. De îndată ce se opriră, se lăsă să cadă pe un bolovan de lavă, epuizat, cu capul plecat.

Arren ştia că drumul pe care veniseră se afla prin apropiere. Trebuiau doar să meargă înainte. Trebuiau să meargă până la capăt. *Nici măcar prea departe nu e dealul de departe*, se gândi. Îşi înălţă privirea înspre piscurile negre, ce stăteau reci şi tăcute sub stelele nemişcate, terifiante. Şi din nou auzi vocea aceea ironică, batjocoritoare a voinţei sale adresându-i-se, nemiloasă: *Ai de gând să te opreşti la jumătatea drumului, Lebannen?*

Se apropie de Ged şi-i spuse bând:

— Trebuie să mergem mai departe, domnul meu.

Ged nu zise nimic, dar se ridică în picioare.

— Trebuie să trecem printre munţi, cred.

— Tu ştii drumul, băiete – şopti răguşit Ged. – Ajută-mă.

Porniră, aşadar, să urce printre dâmburile de praf şi zgură, prin munţi. Arren îşi ajuta tovarăşul pe cât putea. Printre crestele şi trecătorile înguste domnea un întuneric de smoală, altfel încât trebuia să caute drumul bâjbâind şi-i era greu să-l sprijine şi pe Ged în acelaşi timp. Le era greu să meargă, mai mult se împiedicau decât mergeau, iar când trebuiră să urce şi

să se caţere, când povârnişul deveni şi mai abrupt, le fu şi mai greu să înainteze. Pietrele erau colţuroase şi le ardeau mâinile ca fierul topit. Şi totuşi era frig şi devenea tot mai frig, pe măsură ce urcau. Atingerea acelui pământ devenise o tortură. Ardea ca un cărbune încins: un foc ardea în acei munţi. Dar aerul continua să fie rece şi întunecat. Nu se auzea nici un sunet. Nu sufla nici o adiere de vânt. Pietrele ascuţite li se sfărâmau sub mâini şi le cedau sub picioare. Negri şi ascuţiţi, pintenii stâncilor şi prăpăstiile li se înălţau înainte şi cădeau pe lângă ei în întuneric. În urmă, mai jos, se pierdea regatul morţilor. În faţă, mai sus, piscurile şi stâncile se conturau în lumina stelelor. Şi nimic nu se mişca, cât era de lung şi de lat acel lanţ muntos, în afara celor două suflete muritoare.

Sfârşit de oboseală, deseori Ged se împiedica sau călca greşit. Respira din ce în ce mai greu, iar când îşi sprijinea mâinile pe pietre, icnea de durere. Lui Arren i se rupea sufletul când îl auzea strigând. Încerca să-l protejeze, să nu cadă. Dar drumul era adesea mult prea îngust ca să-i poată merge alături, iar Arren trebuia să o ia înainte ca să găsească calea potrivită. Iar în cele din urmă, pe panta înaltă ce urca până la stele, Ged alunecă şi căzu şi nu se mai ridică.

— Domnul meu – zise Arren îngenunchind lângă el, iar apoi îi rosti numele:

— Ged.

Nu se mişcă şi nici nu răspunse.

Arren îl ridică în braţe şi-l purtă în sus, pe panta abruptă. La capătul acesteia terenul se întindea mai drept cale de câţiva paşi. Arren îşi lăsă jos povara şi se lăsă să cadă alături, extenuat şi suferind, fără speranţă. Acolo era vârful defileului ce trecea printre cele două piscuri negre, către care se luptase să ajungă. Acolo era defileul şi sfârşitul drumului. Nu se putea merge mai departe. Acolo unde se termina terenul drept era o margine de stâncă: dincolo de ea întunericul se întindea la nesfârşit şi micile stelele atârnau nemişcate pe abisul negru al cerului.

Însă rezistenţa poate depăşi speranţa. Când fu în stare, Arren se târî înainte, cu încăpăţânare. Privi dincolo de creasta întunericului. Şi dedesubt, doar puţin mai jos, văzu plaja de culoarea fildeşului. Valuri albe sau de chihlimbar se răsuceau şi

se spărgeau înspumate pe plajă, iar soarele apunea peste mare într-o pâclă aurie.

Arren se întoarse în întuneric. Merse înapoi. Îl ridică pe Ged cum putu şi se chinui să înainteze până ce nu mai putu să meargă mai departe. Acolo toate lucrurile încetară să mai existe: setea şi durerea, întunericul şi lumina soarelui, sunetul valurilor ce se spărgeau pe ţărm.

Capitolul 13

Piatra Durerii

Când Arren se trezi, o ceaţă cenuşie ascundea marea, dunele şi dealurile din Selidor. Talazurile apărură din ceaţă cu un răsunet jos şi se retraseră din nou în ea murmurând. Venise mareea, iar plaja era mult mai îngustă decât atunci când veniseră aici întâia oară. Ultimele dâre mici de spumă ale valurilor udau mâna stângă a lui Ged, azvârlită într-o parte, iar el zăcea pe nisip cu faţa în jos. Hainele şi părul îi erau ude, iar hainele se lipeau reci ca gheaţa de corpul lui Arren de parcă marea ar fi trecut peste ei cel puţin o dată. Nu era nici urmă de corpul lipsit de viaţă al lui Cob. Poate că valurile îl trăseseră în largul mării. Dar când Arren îşi întoarse capul, în spatele lui, imens şi întunecat în ceaţă, se întindea corpul cenuşiu al lui Orm Embar, ca un turn în ruină.

Arren se ridică, tremurând de frig. Abia putea să stea pe picioare, căci era cuprins de frigul, amorţeala şi un fel de slăbiciune ameţitoare ce vin după o vreme lungă de stat nemişcat. Se clătină ca un om beat. Când putu să-şi controleze picioarele, merse la Ged şi reuşi să-l tragă puţin mai sus pe nisip, departe de atingerea valurilor, dar numai pentru asta avu putere. Ged i se păru foarte rece, foarte greu. Îl purtase peste hotarul dintre moarte şi viaţă, dar poate în van. Îşi puse urechea la pieptul lui Ged, dar nu-şi putea potoli tremurul picioarelor şi clănţănitul dinţilor, să-i poată asculta bătaia inimii. Se ridică din nou şi încercă să bată din picioare să şi le încălzească şi, în sfârşit, tremurând şi târându-şi picioarele ca un bătrân, porni să găsească legăturile. Le lăsaseră, cu mult timp în urmă, când coborâseră la casa din oase, lângă un mic izvor ce curgea de pe coama dealurilor. Căuta acum acel izvor, căci nu se putea gândi la nimic altceva decât la apă, la apă proaspătă.

Ajunse la izvor mai repede decât s-ar fi aşteptat, căci acesta cobora spre plajă şerpuind întortocheat, ca un copac cu ramuri

de argint, până la malul mării. Acolo se aruncă la pământ şi bău, cu faţa şi mâinile în apă, absorbind-o în gură şi în suflet.

În sfârşit se ridică, şi ridicându-se, văzu pe malul celălalt al izvorului un dragon uriaş.

Capul, de culoarea fierului, parcă pătat cu rugină roşie la nări, la orbite şi la fălci, se-ntindea cu faţa spre el, aproape deasupra lui. Îşi scufundase ghearele adânc în nisipul umed şi moale, la marginea izvorului. I se vedeau o parte din aripile pe lângă corp, ca velele, dar lungimea trupului întunecat i se pierdea în ceaţă.

Nu se clintea. Ar fi putut să stea ghemuit acolo de ore întregi, ani întregi sau secole. Era făurit din fier, cioplit din piatră, dar ochii, ochii în care nu îndrăznea să privească, ochii ca şi uleiul încolăcindu-se pe apă, ca fumul galben în spatele sticlei, ochii galbeni, opaci şi profunzi, îl urmăreau pe Arren.

Nu putea să facă nimic, aşa că se ridică. Dacă dragonul ar fi vrut să-l omoare, ar fi putut s-o facă, iar dacă nu, măcar ar încerca să-l ajute pe Ged, dacă putea fi ajutat în vreun fel. Se ridică şi începu să meargă în sus, de-a lungul izvorului, să găsească legăturile.

Dragonul nu făcu nimic. Se ghemuise şi privea fără să se clintească. Arren găsi raniţele, umplu ploştile la izvor şi se întoarse la Ged, străbătând nisipul. După ce făcu doar câţiva paşi mai departe de izvor, dragonul dispăru în ceaţa groasă.

Îi dădu apă lui Ged, dar nu reuşi să-l trezească. Zăcea moleşit şi rece, cu capul greu pe braţul lui Arren. Chipul întunecat îi era pământiu, cu nasul, pomeţii şi vechea cicatrice ieşind aspru în evidenţă. Chiar şi trupul îi arăta slab şi ars, parcă pe jumătate consumat.

Arren şedea acolo, pe nisipul umed, cu capul tovarăşului său pe genunchi. Ceaţa se adună într-o sferă moale în jurul lor, mai luminată deasupra capetelor. Undeva în ceaţă erau dragonul mort, Orm Embar, şi cel viu, care aştepta lângă izvor. Iar undeva, peste Selidor, pe-o altă plajă era barca, fără provizii, iar la est, marea. Erau poate trei sute de mile până la orice ţinut din Capul Vestic, o mie până la Marea Tăinuită. Era o cale lungă. *Departe ca Selidorul*, se spunea prin Enlad. Vechile poveşti spuse copiilor, miturile, începeau cu *A fost odată ca niciodată şi departe ca Selidorul, un prinţ...*

El era un prinţ. Dar acela era începutul vechilor povestiri, iar acesta părea să fie sfârşitul.

Nu era abătut. Deşi era obosit şi mâhnit pentru tovarăşul său, nu simţea nici o urmă de amărăciune sau regret. Doar că nu mai avea ce să facă. Făcuse tot ceea ce-i stătuse în putinţă.

Când îi va reveni forţa, se gândi, o să încerce să pescuiască cu undiţa din legătura sa, căci odată ce-şi potolise setea, începu să-l roadă foamea, iar mâncarea li se terminase, mai rămăsese doar un pachet de pâine tare. Îşi zise s-o păstreze, căci dacă o înmuia în apă ar fi putut să i-o dea lui Ged să mănânce ceva din ea.

Numai asta îi mai rămânea de făcut. Mai mult nu putea să vadă, căci ceaţa îl înconjura din toate părţile.

Căută prin buzunare cât stătu acolo, cuibărindu-se lângă Ged în ceaţă, să vadă dacă avea ceva folositor. În buzunarul tunicii avea ceva aspru, cu margini ascuţite. Îl scoase şi-l privi, nelămurit. Era o piatră mică, neagră, poroasă, tare. Aproape că o aruncă. Când îi simţi marginile în mână, dure şi fierbinţi, şi-i simţi greutatea, îşi dădu seama că era o bucată de piatră din Munţii Durerii. I se prinsese în buzunar pe când urca sau se târa cu Ged la marginea trecătorii. O ţinu în mână, piatra neschimbată, piatra durerii. Îşi strânse pumnul şi-o ţinu în el. Zâmbi apoi, un zâmbet atât sumbru cât şi voios, aflând ce este, pentru prima oară în viaţă, singur, fără să-l laude cineva şi la capătul lumii, victoria.

Aburii ceţii se subţiau şi se mişcau. Departe, prin ei, văzu lumina soarelui pe marea largă. Dunele şi dealurile veneau şi plecau, fără culoare, mărite de văluri de ceaţă. Lumina soarelui căzu, strălucitoare, pe trupul lui Orm Embar, magnific în moarte.

Dragonul negru ca fierul stătea ghemuit, tot nemişcat, pe malul celălalt al izvorului.

După prânz soarele se limpezi şi începu să încălzească, arzând şi ultimul fir de ceaţă din aer. Arren îşi aruncă de pe el hainele ude şi le puse la uscat şi rămase gol, în afară de centura de care-i era legată sabia. Puse şi hainele lui Ged la uscat, dar, deşi căldura îl inunda plăcut şi lumina curgea pe faţa lui Ged, el nu se mişca.

Se auzi un zgomot ca de metal frecându-se de alt metal, şoapta supărătoare a unor săbii ce se încrucişează. Dragonul de culoarea fierului se ridicase pe picioarele strâmbe. Se mişcă şi trecu de cealaltă parte a râului, cu un şuierat încet în timp ce-şi trăgea corpul lung prin nisip. Arren văzu cutele de la articulaţia umerilor, carapacea de pe şolduri arsă şi plină de cicatrici ca şi armura lui Erreth-Akbe, dinţii galbeni, lungi şi tăioşi. În toate acestea şi în mişcările sale sigure şi imense şi în calmul de temut pe care-l avea, văzu semnul vârstei, o vârstă străveche, de ani dincolo de amintire. Aşadar, când dragonul se opri la câteva picioare de unde era Ged, iar Arren stătea între cei doi, îi spuse în hardică, pentru că nu cunoştea Vechea Glăsuire:

— Tu eşti Kalessin?

Dragonul nu spuse nici un cuvânt, dar păru să zâmbească. Apoi, coborându-şi capul uriaş şi întinzându-şi gâtul, se uită la Ged şi-i rosti numele.

Vocea-i era de necuprins, blândă şi mirosea ca şi forja unui fierar.

Îl rosti din nou, apoi încă o dată, iar a treia oară Ged îşi deschise ochii. După o vreme încercă să se ridice, dar nu reuşi. Arren îngenunche lângă el şi-l sprijini. Apoi Ged vorbi:

— *Kalessin* – spuse el – *senvanissai'n ar Roke*!

După ce vorbi îl lăsară puterile. Îşi lăsă capul pe umărul lui Arren şi-şi închise ochii.

Dragonul nu răspunse. Se lăsă pe vine, ca mai înainte, fără să se clintească. Venea iar ceaţa, întunecând soarele ce asfinţea în mare.

Arren îl îmbrăcă pe Ged şi-l înveli în mantie. Mareea ce se retrăsese în depărtare se apropia iară şi se gândi să-şi ducă tovarăşul mai sus, pe pământul mai uscat al dunelor, căci simţea că-i revin puterile.

Dar când se aplecă să-l ridice pe Ged, dragonul îşi întinse piciorul mare, împlătoşat, aproape atingându-l. Avea patru gheare, un pinten în spate ca un picior de cocoş, dar aceştia erau pinteni de oţel, lungi ca lamele de coasă.

— *Sobriost* – spuse dragonul, ca un vânt de ianuarie prin trestia îngheţată.

— Lasă-l în pace pe domnul meu. El ne-a salvat pe toţi şi pentru asta şi-a irosit puterea şi poate şi viaţa odată cu ea. Lasă-l în pace!

Astfel vorbi Arren, fără teamă şi pruncitor. Fusese amuţit şi îngrozit prea mult, fusese plin de frică, se săturase de ea şi n-o mai suporta. Se înfuriase pe dragon pentru puterea şi mărimea sa bestială, pentru avantajul incorect pe care-l avea împotriva lor. Văzuse moartea şi-i simţise gustul şi nimic nu-l mai putea ameninţa.

Bătrânul dragon Kalessin îl privea cu un ochi alungit, înspăimântător şi auriu. În adâncurile sale erau veacuri peste veacuri, în ei erau încătuşate zorile lumii. Deşi Arren nu se uita în el, ştia că-l privea adânc, uşor amuzat.

— *Arw sobriost* – spuse dragonul şi nările sale ruginite se deschiseră, iar focul înăbuşit şi ferecat înăuntrul lor licări.

Arren îşi ţinea braţul sub umerii lui Ged, pe cale să-l ridice, când mişcarea lui Kalessin îl opri, iar acum simţi capul lui Ged întorcându-se puţin şi-i auzi vocea:

— Înseamnă: *urcă aici*.

Pentru o vreme Arren nu se mişcă. Asta era o nebunie. Dar înainte-i apăru piciorul şi ghearele sale uriaşe, aşezat ca o treaptă, în faţa lui. Deasupra, văzu articulaţia strâmbă a cotului, iar deasupra ei, umărul proeminent şi musculatura aripii, iar acolo unde sărea din omoplat, se făceau patru trepte, o scară. Acolo, în faţa aripilor şi a primului ghimpe de fier din armura de spini, în scobitura gâtului, era un loc unde încăpeau, stând călare, unul sau doi oameni. Asta dacă erau necugetaţi, fără urmă de speranţă şi căzuţi pradă nebuniei.

— *Urcă*! – spuse Kalessin în Limba Facerii.

Aşa că Arren se ridică şi-şi ajută tovarăşul să stea în picioare. Ged îşi ţinea capul drept şi, cu ajutorul braţelor lui Arren, urcă acele trepte ciudate. Amândoi stăteau călare în adâncitura scorţoasă din gâtul dragonului. Arren stătea în spate, gata să-l sprijine pe Ged, dacă ar fi avut nevoie. Pe amândoi îi cuprinse căldura, o căldură binevenită ca cea a soarelui, acolo unde atingeau pielea dragonului. Viaţa ardea înfocată sub armura aceea de fier.

Arren văzu că lăsaseră în urmă toiagul de tisă, îngropat pe jumătate în nisip. Marea se apropia încet să-l ia. Încercă să se aplece să-l ia, dar Ged îl opri:

— Lasă-l. Mi-am irosit toată vrăjitoria la acel izvor secat, Lebannen. Acum nu mai sunt mag.

Kalessin se întoarse şi se uită la ei pieziş, cu râsul străvechi în ochi. N-ar fi putut spune dacă Kalessin era mascul sau femelă, tot aşa cum n-ar fi putut să-şi dea seama ce gândeşte. Aripile se ridicară încet şi se deschiseră. Nu erau aurii ca ale lui Orm Embar, ci roşii, de un roşu închis, închis ca rugina, sângele ori mătasea purpurie din Lorbanery. Dragonul îşi ridică grijuliu aripile, să nu-şi răstoarne firavii călăreţi. Se strânse cu grijă arcuindu-şi pulpele imense şi sări ca o pisică în aer, iar bătaia aripilor îi purtă deasupra ceţii ce plutea peste Selidor.

Vâslind cu acele aripi purpurii în văzduhul amurgului, Kalessin se învârti peste marea largă, se înclină spre est şi zbură.

***

ÎN ZILELE ÎNSORITE DE VARĂ UN DRAGON fu văzut zburând jos deasupra insulei Ully şi apoi peste Usidero şi la nord de Ontuego.

Deşi dragonii sunt temuţi în Capătul Vestic, unde oamenii îi cunosc prea bine, după ce acesta le trecuse deasupra şi sătenii ieşiră din ascunzători, cei ce-l văzură spuseră:

— *Nu au murit toţi dragonii, aşa cum am crezut. Poate nu au murit nici toţi vrăjitorii. Cu siguranţă în zborul acela era o mare splendoare. Poate să fi fost Cel Dintâi Dragon.*

Nimeni nu văzu unde coborî Kalessin pe pământ. În acele insule îndepărtate sunt păduri şi dealuri sălbatice unde vin puţini oameni şi unde chiar şi coborârea pe pământ a unui dragon poate trece nevăzută.

Dar în Cele Nouăzeci de Insule fură doar ţipete şi zăpăceală. Oamenii vâsleau către vest printre micile insule, strigând:

— *Ascundeţi-vă! Ascundeţi-vă! Dragonul din Pendor şi-a încălcat cuvântul! Arhimagul a pierit, iar Dragonul a venit să ne devoreze!*

Fără să aterizeze, fără să privească în jos, viermele uriaş de culoarea fierului zbură peste orăşele şi ferme şi nu catadicsi să arunce nici măcar o râgâială de foc pentru aşa o prăjeală

nesemnificativă. Trecu altfel peste Geath şi peste Serd, trecu strâmtorile Mării Tăinuite şi se îndreptă spre insula Roke ce apărea în zare.

Nici un dragon nu avusese vreodată curajul să sfideze zidurile văzute şi nevăzute ale insulei temeinic păzite, niciodată nu se mai pomenise una ca asta în amintirea vreunui om şi doar rareori în legende. Totuşi acesta nu ezită, ci zbură cu bătăi de aripi greoaie peste ţărmul vestic al insulei Roke, deasupra satelor şi câmpurilor, până la dealul înverzit care se înalţă peste Oraşul Thwil. În sfârşit acolo se lăsă uşor la pământ, îşi ridică aripile roşii, le strânse şi se aşeză pe vine pe Dealul Roke.

Băieţii ieşiră fugind din Marea Casă. Nimic nu i-ar fi putut opri. Dar, cu toată tinereţea lor, fură mai înceţi decât Maeştrii şi ajunseră după ei la Deal. Când ajunseră, Modelatorul era acolo, venise din Dumbravă cu părul bălai strălucind în soare. Cu el era Preschimbătorul, care se întorsese cu două nopţi în urmă în întruchiparea unui mare vultur pescar, obosit şi cu aripile schilodite. Fusese ţinut captiv mult timp de propriile-i vrăji în acea formă şi nu putu să-şi reia întruchiparea până nu ajunse în Dumbravă, în noaptea în care se refăcuse Echilibrul şi ceea ce fusese rupt se reîntregise. Venise şi Maestrul Chemărilor, slab şi fragil, după numai o zi de când se ridicase de la pat. Iar alături de el şedea Gardianul. Toţi ceilalţi Maeştrii din Insula Înţelepţilor erau acolo.

Îi văzură pe călăreţi descălecând, unul ajutându-l pe celălalt. Văzură cum priveau împrejur cu o mulţumire stranie în priviri, cu asprime şi uimire. Dragonul se aşeză împietrit până ce coborâră de pe spatele său şi i se aşezară alături. Îşi întoarse puţin capul când Arhimagul îi vorbi şi-i răspunse scurt. Cei ce-l priveau văzură privirea piezişă a ochiului galben, rece şi plină de amuzament. Cei ce înţelegeau îl auziră spunând:

— *L-am adus pe tânărul rege la regatul său şi pe bătrân acasă.*

— Încă puţin mai departe, Kalessin – răspunse Ged – încă nu am ajuns unde trebuie.

Se uită în jos, la acoperişurile şi turnurile Casei celei Mari scăldate în lumina soarelui şi păru să zâmbească puţin. Apoi se întoarse spre Arren, care stătea înalt şi zvelt, cu veşmintele

rupte, încă nesigur pe picioare de la oboseala lungii călătorii şi tulburat de tot ceea ce i se întâmplase. În văzul tuturor, Ged îngenunche în faţa lui pe amândoi genunchii şi-şi înclină creştetul cărunt.

Apoi se ridică şi-l sărută pe băiat pe obraz, spunând:

— Când o să ajungi pe tronul tău din Havnor, domnul şi dragul meu tovarăş, să domneşti mult şi bine.

Se mai uită o dată la Maeştrii şi la tinerii vrăjitori, la băieţi şi la orăşenii adunaţi pe coaptele şi la poalele Dealului. Avea chipul liniştit, iar în ochi i se citea ceva din râsul lui Kalessin. Se întoarse cu spatele la toţi, urcă din nou pe piciorul şi apoi pe umărul dragonului şi se aşeză din nou în voie între marile create ale aripilor, pe gâtul dragonului. Aripile roşii se ridicară cu un zgomot huruit, iar Kalessin, Dragonul cel Dintâi, făcu un salt în văzduh. Din fălcile dragonului ţâşniră flăcări şi fum, iar sunetul tunetului şi al fulgerului răsunară din bătaia aripilor sale. Dădu un ocol dealului şi-şi luă zborul, către nord şi est, spre pătrimea din Terramare unde se află insula muntoasă Gont.

Zâmbind, Gardianul spuse:

— A încheiat cu magia. Se întoarce acasă.

Şi-l priviră pe dragon cum zboară între lumina soarelui şi linia mării până se pierdu în zare.

***

ÎN VITEJIILE LUI GED SE POVESTEŞTE că cel care fusese Arhimag veni la încoronarea Regelui Tuturor Insulelor în Turnul Sabiei din Havnor, în inima lumii. Cântecul spune că atunci când ceremonia încoronării se sfârşi şi începu sărbătoarea, părăsi alaiul şi coborî singur în portul Havnor. Acolo plutea pe apă o barcă, ponosită şi bătută de furtună, mâncată de trecerea anilor. Era goală şi nu mai avea vele. Ged o chemă pe nume. Orizont, iar barca veni la el. Păşind în barcă de pe chei, Ged îşi întoarse spatele la pământ şi, fără adierea vântului, fără velă sau vâslă, barca începu să se mişte. Îl purtă departe de port şi de liman, spre vest printre insule, spre vest peste mare şi nu se mai ştiu nimic de el.

Dar în insula Gont povestea se spune altfel: Regele, Lebannen, fu cel care veni să-l caute pe Ged şi să-l aducă la încoronare. Dar nu-l găsi la Portul Gont sau la Re Albi. Nimeni nu

putu să-i spună unde se afla, doar că pornise pe jos prin pădurile muntelui. Le cutreiera adesea, spuneau cei din Gont şi nu se întorcea vreme de multe luni şi nimeni nu cunoştea cărările singurătăţii lui. Unii se oferiră să-l caute, dar Regele le interzise s-o facă, spunând:

— El domneşte peste un regat mult mai mare decât al meu. – Şi astfel părăsi muntele, se urcă pe corabie şi se-ntoarse la Havnor pentru a fi încoronat.